Locuieşte în caso de alaiuri.

îţi ştie toate secretele...

ECU OCHII PETINE

FREIDA McFADDEN

BOOKZONE

Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României
McFADDEN, FREIDA

Menajera e cu ochii pe tine / Freida McFadden; trad. din lb. engleză şi note: Mihaela Apetrei. – Bucureşti: Bookzone, 2024

ISBN 978-630-305-273-1
I. Apetrei, Mihaela (trad.; note)

821.111

Redactor: **Justina Ene**
Grafician copertă: **Teodora Savu**
Tehnoredactor: **Anca Marisac**

THE HOUSEMAID IS WATCHING
by Freida McFadden – 2024
Bookzone 2024, pentru prezenta ediţie

Freida McFadden

Menajera e cu ochii pe tine

Traducere din limba engleză şi note
de Mihaela Apetrei

virtual-project.eu

BOOKZONE

- 2024 -

Familiei mele

PROLOG

E sânge peste tot.

N-am văzut niciodată atâta sânge. S-a îmbibat în covorul crem, scurgându-se printre scândurile pardoselii, împroşcând picioarele măsuţei de cafea din lemn de stejar. Picături perfect ovale care şi-au croit drum până la canapeaua din piele de culoare deschisă şi pârâiaşe care se scurg pe zidul ca de alabastru.

Parcă nu se mai termină. Oare dacă cercetez ca lumea, o să găsesc picături de sânge şi pe maşina din garaj? Şi pe firele de iarbă ale peluzei? În supermarketul din cealaltă parte a oraşului?

Mai rău de-atât, e din belşug şi pe mâinile mele.

Ce mizerie. În ciuda faptului că nu am prea mult timp, sunt disperată să-l curăţ pe tot. Când există o pată, mai ales pe covor, am învăţat că e bine s-o cureţi repede, înainte să rămână definitiv în ţesătură. Odată ce se usucă, n-o mai scoţi cu nimic.

Din păcate, indiferent cât de tare frec, n-o să-i fie de niciun folos trupului fără viaţă care zace prăbuşit în mijlocul bălţii de sânge.

Evaluez situaţia. OK, e grav. E de aşteptat să-mi găseşti amprentele împrăştiate prin toată casa, dar roşul închis închegat sub unghii şi în liniile care-mi brăzdează palma va fi mult mai greu de explicat. Pata tot mai întunecată de pe piepţii cămăşii nu e genul de lucru de care pot scăpa cu una, cu două. Am dat de necaz rău de tot.

Asta *dacă* mă prinde cineva.

Îmi cercetez palmele, cântărind argumentele pro şi contra spălării sângelui, versus varianta de-a o şterge naibii cât mai repede de-aici. Dacă îmi curăţ mâinile, pierd secunde preţioase în care aş putea fi prinsă. Dacă plec imediat, o să ies pe uşă cu palmele pline de sânge şi voi mânji tot ce ating.

Moment în care se aude soneria de la uşă.

Ecoul ei răsună prin toată casa, în timp ce eu rămân încremenită în loc, prea speriată ca să mai respir.

— E cineva acasă? strigă de afară o voce cunoscută.

Te rog, pleacă. Te rog.

Casa este scufundată în tăcere. Persoana de la uşă o să-şi dea seama că nu-i nimeni aici şi va decide să revină altă dată. Trebuie s-o facă. Dacă nu, sunt terminată.

Soneria se aude iar.

Du-te de-aici. Te rog, vezi-ţi de drum.

Nu sunt vreo credincioasă, dar în clipa asta mai că-mi vine să mă prăbuşesc în genunchi. Mă rog, aş face-o dacă n-ar însemna să mă murdăresc şi mai tare de sânge.

Persoana de-afară trebuie să înţeleagă că nu-i nimeni acasă. Nu suni la uşa omului mai mult de două ori. Însă, chiar când îmi spun că există o şansă să scap basma curată, mânerul uşii începe să se zguduie. Iar apoi să se răsucească.

Oh, nu. Uşa nu-i încuiată. Cam în cinci secunde, persoana din faţa intrării va fi înăuntru. Va păşi în living. Şi atunci va vedea...

Asta.

Decizia a fost luată. Trebuie să fug. N-am timp să mă spăl pe mâini. Nam timp să-mi fac griji pentru urmele însângerate de tălpi pe care s-ar putea să le las în urmă. Trebuie să plec de-aici.

Sper doar ca nimeni să nu descopere ce-am făcut.

PARTEA I

UNU
Cu trei luni în urmă

MILLIE

Îmi place la nebunie casa asta.

Îmi place la nebunie totul la casa asta. Îmi place peluza enormă din faţă şi peluza şi mai mare din spate (chiar dacă ambele au început să prindă o culoare uşor maronie). Îmi place faptul că livingul e atât de mare, încât în el au loc lejer *mai multe piese de mobilier,* nu doar o canapea micuţă şi un televizor. Îmi plac ferestrele uriaşe care dau spre străduţele din cartier, despre care am citit într-o revistă că este una dintre cele mai bune zone în care să-ţi creşti copiii.

Şi, mai presus de orice, îmi place la nebunie că este a mea. Clădirea de la numărul 14 de pe strada Locust este cu totul şi cu totul a mea. Mă rog, OK, treizeci de ani de ipotecă şi rate, dar va fi cu totul a mea. Nu mă pot abţine să nu mă gândesc neîncetat la cât de norocoasă sunt şi îmi tot trec degetele peste pereţii noului meu living, pe care-i privesc de foarte aproape, ca să admir tapetul cu flori, nou-nouţ.

— Mama pupă iar casa! chiţăie o voce în spatele meu.

Mă îndepărtez iute de perete, cu toate că fiul meu de nouă ani nu m-a prins, totuşi, cu vreun iubit secret. Nu mă ruşinez câtuşi de puţin pentru iubirea pe care-o am pentru această casă. Aş vrea să mi-o strig din terasa de pe acoperiş. (Avem o terasă spectaculoasă pe acoperiş. *Îmi place la nebunie casa asta.)*

— Tu n-ar trebui să despachetezi? îl întreb.

Cutiile şi mobila lui Nico au fost depozitate la el în cameră, aşa că ar fi cazul să se apuce de despachetat, însă tot ce face este să arunce neîncetat cu mingea de baseball în perete – în peretele meu acoperit cu un minunat tapet floral – şi apoi s-o prindă. Nu locuim decât de cinci minute în casa asta şi este deja hotărât s-o distrugă. O văd în ochii lui

de un căprui întunecat.

Nu-i vorba că nu-mi iubesc fiul mai mult decât orice pe lume. Dacă m- aş afla într-una dintre situaţiile acelea ipotetice în care ar trebui să aleg între viaţa lui Nico şi casa asta, *fireşte* că l-aş alege pe Nico. Nici nu încape discuţie.

Dar zic şi eu, dacă o să strice în vreun fel locuinţa asta, o să fie pedepsit până când o să-i dea tuleiele.

— Despachetez mâine, spune Nico.

Filozofia lui în viaţă pare să fie că orice lucru poate fi făcut mâine.

— Sau ce-ar fi să începi chiar acum? îi sugerez eu.

Nico aruncă mingea în aer cât să atingă un pic tavanul. Dacă am fi avut ceva cât de cât valoros aici, în casă, în momentul ăsta cred c-aş fi făcut atac de cord.

— Mai târziu, insistă el.

Adică niciodată.

Mă uit spre scara care duce la etaj. Da, avem şi o scara! O scară în toată regula. Da, treptele ei scârţâie la fiecare pas şi există şansa ca, dacă te prinzi mai zdravăn de balustradă, aceasta să cadă cu totul. Dar avem scări care duc spre *un cu totul alt nivel al casei.*

E uşor să-ţi dai seama că am trăit mult prea mult în New York. Am ezitat să mă întorc în Long Island după evenimentele petrecute ultima dată când am locuit aici, dar asta s-a întâmplat cu aproape două decenii în urmă – un trecut îndepărtat.

— Ada? strig în direcţia scărilor. Ada, poţi veni încoace?

Câteva clipe mai târziu, pe palierul de la etaj se iţeşte scăfârlia fiicei mele de 11 ani. Îi văd părul negru, vălurit, şi ochii închişi la culoare aţintiţi spre mine. Sunt la fel ca ai fratelui ei, moşteniţi de la tatăl lor. Spre deosebire de Nico, Ada categoric şi-a despachetat lucrurile încă de când am ajuns. Este o elevă de nota zece pe linie – genul care-şi face temele fără să fie împinsă de la spate, cu o săptămână înainte de termen.

— Ada, ai terminat cu despachetatul?

— Aproape.

Nicio surpriză în privinţa asta.

— Crezi c-ai putea să-l ajuţi şi pe Nico să-şi scoată ce are prin cutii?

Ada dă din cap fără să ezite.

— Desigur. Haide, Nico.

Nico realizează imediat că situaţia asta este cea mai bună ocazie ca sora lui să facă toată treaba.

— OK! acceptă el bucuros.

Apoi, într-un final, încetează să mă mai terorizeze cu mingea aia de baseball şi se repede spre scară, sărind câte două trepte ca s-o urmeze pe Ada în camera lui. Dau să-i spun fetei să nu facă ea toată treaba, dar e o cauză pierdută. În acest moment, am şi eu vreo şaizeci de cutii de golit. Cât timp lucrurile sunt duse la bun sfârşit, o să fiu mulţumită.

Suntem extrem de norocoşi că am reuşit să cumpărăm această casă. Am pierdut cam de cinci-şase ori războiul ofertelor din cartier şi casele nici măcar nu erau atât de frumoase ca asta. Am crezut că mai repede îngheaţă iadul decât să avem noi şansa de a pune mâna pe această fostă fermă, extrem de pitorească, într-o zonă cu şcoli publice atât de bine cotate. Aproape că am plâns de bucurie când m-a sunat agentul imobiliar ca să-mi spună că este a noastră. Şi cu zece la sută mai ieftină decât preţul cerut!

Universul trebuie să fi decis că meritǎm şi noi un pic de noroc.

Mă uit pe fereastra de la stradă la camionul parcat în faţă. Casa este la un capăt de stradă de formă rotundă, aşa-numitul *cul-de-sac*[m], alături de alte două case, iar peste drum văd silueta cuiva la o fereastră. Noii noştri vecini, probabil. Sper că sunt prietenoşi.

Dinspre camion se aud nişte bubuituri, aşa că deschid larg uşa ca să văd ce se întâmplă. Alerg afară exact la timp ca să-mi văd soţul coborând din camion alături de unul dintre prietenii lui, care a fost de acord să ne ajute cu mutarea. Eu voiam să angajăm o firmă specializată, dar bărbatul meu a insistat că se descurcă el, alături de

prietenii aduşi în ajutor. Şi trebuie să recunosc: e nevoie să economisim fiecare bănuţ dacă vrem să o scoatem la capăt cu ratele pentru ipotecă. Chiar şi cu zece la sută sub preţul iniţial, casa de vis nu a fost ieftină.

Soţul meu ţine de un capăt al canapelei pentru living, iar tricoul transpirat i s-a lipit tot de piept. Mă crispez toată, pentru că are 40 de ani şi ultimul lucru de care am avea nevoie este să-şi distrugă spatele. Când am planificat mutarea, i-am explicat îngrijorarea mea, iar el s-a purtat de parcă ar fi fost cel mai caraghios lucru pe care l-a auzit vreodată, cu toate că eu am dureri de spate o dată la două săptămâni. Şi nu de la ridicatul vreunei canapele. Ci, pur şi simplu, mă apucă şi de la un *strănut.*

— Vrei să ai grijă, Enzo? îl atenţionez eu.

Ridică privirea spre mine şi când îmi zâmbeşte, mă topesc toată. Este normal? Şi celelalte femei măritate de unsprezece ani simt uneori că li se taie picioarele când îşi văd bărbaţii?

Nu? Doar mie mi se întâmplă?

Adică, fireşte, nu păţesc asta chiar în *fiecare minut.* Dar, frate, încă reuşeşte să mă stârnească. Nu-i vreo problemă că pare să devină, în mod inexplicabil, tot mai sexy cu fiecare an. (În timp ce eu mai îmbătrânesc un an şi atâta tot.)

— Am grijă, insistă el. Iar canapeaua asta? E uşoară! Nici n-o simţi.

La replica asta, tipul care ţine de celălalt capăt îşi dă ochii peste cap, fără nicio îndoială. Însă, hai să recunoaştem, nu-i vreo canapea masivă şi grea. Am luat-o de la IKEA, ceea ce e un progres faţă de cea de dinainte, pe care am luat-o de pe un trotuar. Enzo avea o teorie: cele mai bune obiecte de mobilier provin de pe trotuarul din faţa apartamentului nostru.

De-atunci ne-am maturizat un pic. Sper.

În timp ce Enzo şi prietenul lui cară canapeaua în locuinţa noastră frumoasă şi nouă, ridic privirea ca să mă uit la casa de peste drum. Numărul 13 de pe strada Locust. În continuare acolo se află cineva care mă priveşte de la

fereastră. În casă este întuneric, aşa că nu pot să văd prea mult, însă acea siluetă stă neclintită acolo.

Cineva ne urmăreşte.

Însă nu-i nimic de speriat în asta. Oamenii din casa respectivă sunt noii noştri vecini şi sunt sigură că şi ei sunt curioşi în legătură cu noi, vor să ştie cine suntem. Ori de câte ori zăream un camion cu mobilă în faţa blocului în care locuiam, la fel mă uitam şi eu pe fereastră, ca să văd cine se mută, iar Enzo râdea şi-mi spunea să nu mai spionez şi mă duc să mă prezint.

Asta este diferenţa dintre mine şi el.

Mă rog, nu e *singura* diferenţă.

În încercarea de a-mi schimba felul de-a fi şi de a mă arăta mai prietenoasă, precum soţul meu, ridic mâna ca s-o salut pe silueta aceea. Poate că aşa am făcut deja cunoştinţă cu vecinul de la numărul 13, pe strada Locust.

Doar că persoana de la fereastră nu-mi răspunde la salut. În schimb, transperantele plesnesc închizându-se, iar silueta dispare.

Bine aţi venit în cartier.

DOI

Enzo cară în casă ultimele cutii, în timp ce eu rămân în mijlocul peluzei uriaşe, amânând despachetatul în favoarea fanteziei despre cum va arăta peluza după ce o va revigora soţul meu. Enzo este un vrăjitor când vine vorba despre lucrurile acestea – aşa ne-am şi cunoscut. Iarba de aici pare aproape o cauză pierdută, cu peticele ei maronii şi pământul sfărâmicios, dar ştiu că într-un an de-acum înainte o să avem cea mai frumoasă peluză din capătul ăsta de stradă.

În timp ce stau aşa, pierdută în fanteziile mele, uşa casei vecine – numărul 12 pe strada Locust – se deschide larg. Din casă iese o femeie cu părul în şuviţe caramel, tuns bob, îmbrăcată cu o bluză albă, cambrată, fustă roşie şi pantofi cu toc cui, numai buni de scos ochii cuiva. (De ce-mi vin în minte numai astfel de lucruri?)

Spre deosebire de vecina de peste drum, ea pare

prietenoasă. Ridică mâna într-un salut entuziast şi traversează poteca scurtă de piatră cubică ce ne separă proprietăţile.

— Bună! ţâşneşte ea spre mine. *Este* grozav să ne cunoaştem, în fine, noii vecini! Sunt Suzette Lowell.

Îi strâng în palmă mâna cu o manichiură impecabilă şi sunt răsplătită cu o strângere impresionant de fermă pentru o femeie.

— Millie Accardi.

— *Mă bucur nespus* să te cunosc, Millie, spune ea. O să-ţi placă la nebunie să locuieşti aici.

— Deja îmi place, îi răspund cu sinceritate. Casa este uluitoare.

— Oh, chiar e, dă din cap Suzette. A stat goală o vreme pentru că, înţelegi şi tu, o casă atât de mică e greu de vândut. Dar am ştiut, pur şi simplu, că se va găsi pentru ea familia potrivită.

Mică? Femeia asta îmi insultă casa?

— Mă rog, mie îmi place la nebunie.

— Oh, da. Este atât de cochetă, nu-i aşa? Şi…

Măturând cu privirea treptele de la intrare uşor dărăpănate, pe care Enzo jură că o să le repare. Este un alt punct de pe lunga listă de reparaţii pe care va trebui să le facem.

— Rustică. *Atât* de rustică.

OK, categoric îmi insultă casa. Dar nu-mi pasă. Mie tot îmi place la nebunie. Nu contează pentru mine ce crede un vecin îngâmfat.

— Lucrezi undeva, Millie? mă întreabă Suzette, cercetându-mi chipul cu ochii ei de un verde-albăstrui.

— Sunt asistentă socială, rostesc cu o notă de mândrie în glas.

Chiar dacă fac deja de ceva ani meseria asta, tot sunt mândră de ea. Da, poate că este epuizantă, te afectează sufleteşte şi plata nu e cine ştie ce. Dar mie tot îmi place.

— Dar tu?

— Sunt agentă imobiliară, spune ea cu aceeaşi mândrie.

Ah, asta explică felul în care defăima casa în limbajul ei de domeniu imobiliar.

— Piaţa e pe cale să explodeze.

Ei bine, asta aşa e. Acum îmi dau seama că Suzette nu a fost implicată în niciun fel în vânzarea acestei case. Dacă chiar este ce zice, cum de vecinii ei nu i-au cerut să le vândă ea proprietatea?

Enzo apare dinspre camion ducând alte cutii, cu tricoul lipit în continuare de piept şi părul lui negru ud de transpiraţie. Îmi amintesc că am umplut cu cărţi unele dintre cutiile alea şi mi-am făcut griji să nu cumva să devină prea grele. Iar acum el cară nu doar una, ci două puse una peste alta. Mă doare spatele numai când mă uit la el.

Suzette îl priveşte şi ea, urmărindu-i traseul de la camion spre uşa casei, cu un zâmbet lăţindu-i-se pe buze.

— Tipul care vă ajută la mutare e sexy *rău de tot,* comentează ea.

— De fapt, ăla e soţul meu.

Rămâne cu gura căscată. Pare că despre el are o părere mai bună decât despre casă.

— Pe bune?

— Îhî.

Enzo a lăsat cutiile în living şi iese ca să mai aducă şi altele. De unde are atâta energie? Înainte să ajungă la camion, îi fac semn cu mâna.

— Enzo, vino s-o cunoşti pe noua noastră vecină, Suzette.

Suzette îşi netezeşte iute bluza şi-şi dă pe după ureche o şuviţă din părul ei de culoarea caramelului. Dacă ar fi avut timp, sunt sigură că ar mai fi aruncat o ocheadă în oglinjoara cutiuţei cu pudră şi şi-ar fi împrospătat rujul. Dar nu-i timp pentru aşa ceva.

— Bună! repede ea o mână întinsă către Enzo. Îmi pare atât de bine să te cunosc! Enzo, nu?

El îi strânge mâna şi-i aruncă un zâmbet larg, care face să i se încreţească evantaiul din coltul ochilor.

— Da, eu sunt Enzo. Iar tu eşti Suzette?

Femeia chicoteşte şi dă îndatoritoare din cap. Reacţia ei

pare un pic exagerată, însă, cinstit vorbind, soţul meu a decis să-şi afişeze tot farmecul. Enzo trăieşte aici de douăzeci de ani şi, când vorbim la cină, accentul lui este moderat. Însă când vrea să fie fermecător, îl lasă în forma lui brută, de parcă atunci a coborât de pe vapor. Sau, cum ar zice el, „atunci coborât din vaporul”.

— O să vă placă la nebunie aici, ne asigură Suzette. Este un capăt de alee atât de liniştit.

— Ne place deja, spun eu.

— Iar casa voastră e atât de drăguţă, adaugă ea, găsind încă o modalitate creativă de a sublinia că proprietatea noastră e substanţial mai mică decât a ei. Va fi perfectă pentru voi şi copii, mai ales cu încă un micuţ pe drum.

Rostind aceste cuvinte, priveşte fix spre abdomenul meu, care categoric *nu* conţine niciun micuţ pe drum. N-au mai fost micuţi acolo de vreo nouă ani.

Partea cea mai rea este că şi Enzo răsuceşte brusc capul spre mine şi, preţ de o secundă, pe chip îi trece o strălucire entuziastă, chiar dacă *ştie foarte bine* că mi-am legat trompele când am făcut cezariana de urgenţă pentru Nico. Cobor privirea spre propriul pântec şi observ că bluza face o umflătură nefericită. Simt că mor, în sinea mea.

— Nu sunt însărcinată, spun atât pentru Suzette, cât şi, se pare, pentru soţul meu.

Suzette se plesneşte cu palma peste rujul roşu.

— Oh, dragă, îmi pare *atât* de rău! Pur şi simplu am presupus...

— Este în regulă, i-o retez rapid, înainte să înrăutăţească şi mai tare situaţia.

Cinstit vorbind, îmi iubesc corpul. Pe la douăzeci de ani eram ca o scoabă, însă acum am şi eu de arătat, în fine, nişte rotunjimi de femeie şi îndrăznesc să spun că şi soţului meu îi plac.

Acestea fiind zise, o să arunc bluza asta la gunoi.

— Avem doi copii.

Enzo mă ia cu braţul pe după umeri, nepăsător, se vede, la insulta pe care mi-a adus-o Suzette.

— Un băiat, Nico, şi o fată, Ada.

Enzo este foarte mândru de cei doi copii ai noştri. E un tată minunat şi probabil că ar mai fi vrut încă cinci, dacă nu era să mor când l-am născut pe Nico. Ne-ar fi plăcut foarte tare să adoptăm sau să avem grijă de câţiva copii, dar cu trecutul meu, acest lucru nu poate intra în calcul.

— Tu ai copii, Suzette? întreb eu.

Scutură din cap cu o expresie îngrozită.

— În niciun caz. Eu nu sunt genul matern. Suntem doar eu şi soţul meu, Jonathan. Ne e foarte bine fără copii.

Excelent – are şi ea propriul soţ. Poate să stea la distanţă de al meu.

— Dar în casa de vizavi de voi este un băieţel, adaugă ea. În clasa a treia.

— Şi Nico e tot în clasa a treia, spune Enzo bucuros. Am putea oare să le facem cunoştinţă?

Când ne-am mutat, a trebuit să retragem copiii de la şcoală chiar în mijlocul anului. Credeţi-mă – ultimul lucru pe care vi l-aţi dori este să smulgi doi copii de şcoală primară din clasele lor, la jumătatea lui martie. M-am simţit copleşită de vină, dar nu ne putem permite să plătim şi ipotecă, şi chirie până la finalul anului şcolar, aşa încât n-am avut de ales.

Nico, sociabil ca tatăl lui, nu a părut prea deranjat de situaţie. Pentru el, o clasă plină cu puşti necunoscuţi pe care să-i poată impresiona cu vechiturile lui reprezintă o aventură distractivă. Ada a primit cu calm vestea, însă ceva mai târziu am auzit-o plângând în camera ei, la gândul că- şi părăseşte cele mai bune două prietene. Sper ca până la toamnă să se integreze amândoi, iar trauma mutării în mijlocul anului şcolar să rămână doar o amintire îndepărtată.

— Aţi putea încerca să vă prezentaţi singuri, ridică din umeri Suzette. Dar femeia care locuieşte acolo, Janice, nu e foarte prietenoasă. Abia dacă iese din casă, în afară de momentele când îşi conduce băiatul la staţia de autobuz. De cele mai multe ori o văd doar la fereastră, uitându-se în

stradă. Băgăcioasă *rău.*

— Oh, intervin eu, minunându-mă cum de Janice, care se pare că nu iese niciodată din casă, poate fi şi băgăcioasă.

Mă uit spre casa cu numărul 13. Toate ferestrele sunt întunecate, în ciuda faptului că e miezul zilei şi cei care locuiesc acolo par să fie acasă.

— Sper să vă puneţi şi voi nişte storuri zdravene la ferestre, îmi spune Suzette. Pentru că tipa are o privelişte excelentă.

Enzo şi cu mine întoarcem capetele la unison în direcţia noii noastre case, când ne dăm seama brusc că nu avem storuri sau draperii la niciuna dintre ferestre. Cum de nu ne-am dat seama? Nu ne-a spus nimeni că trebuie să ne cumpărăm storuri! Absolut toate casele în care am locuit până acum le aveau deja instalate!

— O să le cumpăr eu, îmi murmură Enzo la ureche.

— Mulţumesc.

Suzette pare amuzată de cât de neştiutori suntem.

— Agenta voastră imobiliară nu v-a amintit să cumpăraţi ceva pentru ferestre?

— Se pare că nu, bombăn eu.

Bănuiesc că prin asta vrea să sugereze că ea, Suzette, ne-ar fi amintit asta, dacă ar fi fost agenta noastră. Dar e un pic cam târziu pentru asta. Deocamdată, nu avem nimic de pus la geamuri.

— Pot să recomand o companie excelentă ca să vi le instaleze, spune ea. Ni le-au montat şi nouă, anul trecut. La parter şi etaj storurile alea minunate, în formă de fagure, şi rulourile acelea splendide la mansardă.

Nici nu-mi pot imagina cât ar costa o asemenea treabă. Mult mai mult decât am putea noi cheltui, asta-i sigur.

— Nu-i nevoie, mulţumesc, spune atunci Enzo. Mă descurc singur.

Suzette îi face cu ochiul.

— Da, sunt convinsă că te descurci.

Serios? Începe să mă cam satur de femeia asta care se dă la Enzo de faţă cu mine. Nu că altele nu fac acelaşi lucru,

dar, pentru Dumnezeu, suntem vecini. Nu poate să fie şi ea un pic mai subtilă? O parte din mine e tentată să spună ceva, însă parcă nu mi-aş face duşmani în primele cinci minute de când am sosit aici.

— De asemenea, continuă ea, voiam să vă invit pe la noi la cină. Pe voi doi, fireşte, şi… pot veni şi copiii.

Nu pare prea încântată de ideea că puştii noştri le-ar putea călca pragul. Şi habar n-are de predilecţia lui Nico de a sparge ceva costisitor în primele cinci minute de la intrarea în orice încăpere.

— Desigur, ar fi grozav, spune Enzo.

— Minunat!

Îi zâmbeşte cu gura până la urechi.

— Ce ziceţi, mâine-seară? Sunt sigură că bucătăria voastră n-o să fie încă funcţională până atunci şi o să mai scutim din stres.

Enzo mă priveşte ridicând din sprâncene. Are o energie neînfrânată pentru întâlnirile de socializare, iar eu sunt cea introvertită, aşa că apreciez faptul că aşteaptă o reacţie de la mine înainte de a accepta. Sincer vorbind, detest ideea de a petrece o seară alături de femeia asta. Pare un pic cam *expansivă.* Dar, dacă vom trăi aici, nu suntem datori să ne împrietenim cu vecinii? Nu *asta* fac familiile obişnuite din suburbii? Şi poate că tipa nu-i nici chiar atât de rea, odată ce o să ajung s-o cunosc mai bine.

— Sigur că da, spun eu. Ar fi frumos. Nu prea cunoaştem pe nimeni în Long Island.

Suzette dă capul pe spate şi râde, dând la iveală un şir de dinţi albi ca perlele.

— Oh, Millie.

Mă uit spre Enzo, care ridică din umeri. Niciunul dintre noi nu pare să înţeleagă ce-o amuză aşa de tare.

’ — Ce e?

— Habar n-ai cum a sunat, chicoteşte ea. Nimeni nu zice *„în* Long Island”.

— Nu… nu zice nimeni?

— Nu!

Clatină din cap de parcă aş fi prea de tot.

— Se zice *„pe* Long Island”. Nu eşti *într-o* insulă – asta sună a ignoranţă. Eşti *pe* o insulă.

Enzo se scarpină în părul negru. Apropo, n-are nici măcar un fir de păr alb. În ceea ce mă priveşte, dacă n-ar exista sticluţele cu vopsea, aş fi fost de-a dreptul căruntă încă de la naşterea lui Nico. Enzo, în schimb, nu are decât barba un pic înspicată, atunci când creşte niţel. Însă, auzind că mă plâng, a scotocit prin claia aia până a găsit un firicel cenuşiu ca să mi-l arate, de parcă atâta lucru m-ar fi putut face să mă simt mai bine.

— Deci, nu pricep, spun eu. Asta înseamnă ca oamenii să spună că trăiesc *pe* Hawaii? Sau *pe* Staten Island?

Zâmbetul dispare de pe chipul lui Suzette.

— Păi Staten Island este cu totul altceva.

Încerc să prind privirea lui Enzo, care pare însă amuzat de toată situaţia.

— În fine, suntem foarte bucuroşi să ne aflăm aici, *pe* Long Island, Suzette. Şi abia aşteptăm să luăm cina cu voi, mâine-seară.

— Abia aştept şi eu, răspunde ea.

Sunt nevoită să mimez un zâmbet.

— Să aduc ceva?

— Oh.

Se bate cu arătătorul pe bărbie.

— Aduci tu desertul?

Minunat. Acum trebuie să mă gândesc ce mama naibii o să duc ca desert aşa încât să se ridice la standardele lui Suzette. Cred că o cutie de Oreo nu prea merge.

— Sună grozav!

În timp ce Suzette se îndepărtează pe alee, îndreptându-se spre casa ei mult mai mare, cu tocurile ţăcănind pe asfalt la fiecare pas, simt un ghimpe de ceva în capul pieptului. Eram atât de încântată când am cumpărat casa asta. Stătuserăm atâta timp înghesuiţi în apartamentul ăla minuscul şi iată, în fine, aveam casa visurilor mele.

Însă acum, pentru prima dată, mă întreb dacă nu cumva

am făcut o greşeală îngrozitoare mutându-mă aici.

TREI

În seara asta, luăm cina toţi patru la masa din bucătărie. Ştiţi ce este o masă de bucătărie? E masa aia care *încape în bucătărie.* Da, acum avem spaţiu pentru o masă adevărată. Ultima pe care am avut-o abia dacă era potrivită pentru o persoană.

Am comandat mâncare chinezească de la un restaurant care ne-a lăsat meniul în cutia poştală. Eu nu sunt prea mofturoasă la mâncare, şi nici Enzo. Singurul lucru pe care nu-l vrea este mâncarea italiană. Spune că niciun restaurant nu reuşeşte s-o prepare aşa cum trebuie şi este mereu dezamăgit. Dar mănâncă pizza comandată. Pentru că asta nu-i de fapt mâncare italiană, în opinia lui.

Ada este la fel de nepretenţioasă, însă Nico e foarte mofturos la mâncare. Ca urmare, în timp ce noi, ceilalţi, mestecăm la tăiţei *Lo mein* cu vită şi broccoli, lui i-am pregătit separat o farfurie cu orez alb asezonat cu un pic de unt şi multă sare. Sunt aproape sigură că orezul ăsta untos îi curge deja prin vene.

— Prima noastră cină în noua casă, anunţ cu mândrie. În sfârşit, botezăm masa de bucătărie.

— De ce tot zici chestiile astea, mamă? întreabă Nico. De ce trebuie să zici încontinuu că botezăm toate alea?

Sinceră să fiu, nu cred că m-au mai auzit vreodată până acum folosind cuvântul „a boteza” şi în ultimele câteva ore probabil că l-am folosit de cel puţin cinci ori. Ceva mai devreme, când ne-am aşezat pe canapea, am zis că botezăm livingul. Apoi, când ne-am dus în curtea din spate cu mingea de baseball, am zis că botezăm curtea. Şi, la un moment dat, se poate să fi zis şi că botezăm toaleta.

— Mama ta este pur şi simplu entuziasmată de casă, îi explică Enzo, întinzându-mi mâna peste masă. Şi are dreptate. Este o locuinţă grozavă.

— E *destul de* drăguţă, admite Nico. Dar mi-aş fi dorit să

fie vopsită în roşu. Şi să aibă nişte arcade galbene.

OK, pare destul de clar că fiul meu îmi zice că vrea să locuiască la McDonald’s.

Nu-mi pasă. Am cumpărat casa asta pentru ei doi. Pe când locuiam în Bronx, stăteam îngrămădiţi într-un apartament micuţ şi bărbaţii începuseră deja să se uite după Ada când venea acasă pe jos. Acum ne aflăm într-un cartier cu şcoli grozave şi ei doi au loc să se joace în curtea din spate şi să se plimbe prin cartier fără teama că vor fi tâlhăriţi. Chiar dacă nu apreciază, ăsta e cel mai bun lucru pe care l-am fi putut face pentru ei.

— Mamă?

Ada împinge de colo-colo tăiţeii din farfurie şi îmi dau seama că abia dacă a mâncat ceva.

— Mâine începem şcoala?

Sprâncenele ei negre s-au unit în încruntare. Copiii mei seamănă atât de mult cu tatăl lor, încât pare că sunt amândoi clonele lui, iar eu am fost doar incubatorul care i-a adus pe lume. Ada este superbă, cu părul lung şi negru şi ochii căprui, aproape cât jumătate de faţă. Enzo spune că arată exact ca sora lui, Antonia. În perioada asta, Ada se află în tranziţia dinspre copil spre adult şi într-o bună zi, curând, va deveni o femeie care va întoarce multe capete. Şi când se va întâmpla asta, sunt aproape sigură că Enzo o să se plimbe neîncetat prin preajmă cu o bâtă de baseball pe umăr. Nu vrea să recunoască, dar este foarte protector în privinţa ei.

— Te simţi pregătită să începi şcoala? o întreb.

— Da, îmi răspunde, chiar dacă face semn din cap că nu.

— Este finalul vacanţei de primăvară, subliniez eu. Deci copiii nu s-au mai văzut de aproape o săptămână. Probabil că nici nu-şi vor aminti unii de alţii.

Ada nu pare absolut deloc amuzată, dar Nico chicoteşte.

— Mâine pot să vă duc eu, se oferă Enzo. Luăm camioneta.

Adei i se luminează ochii, fiindcă adoră să meargă cu taică-său în camionetă.

— Pot să stau în faţă?

Enzo mă priveşte cu sprâncenele ridicate. Moare de plăcere să le facă pe plac, însă apreciez că nu trece la fapte înainte de a se consulta cu mine.

— De fapt, scumpo, spun eu, eşti încă prea mică pentru locul din faţă. Însă curând vei putea sta acolo.

— Eu vreau să iau autobuzul mâine! declară Nico.

Anul trecut locuiam prea aproape de şcoală ca să meargă cu autobuzul şcolar. Aşa că acum a ridicat „mersul cu autobuzul” la rangul vizitei la o fabrică de ciocolată plină cu omuleţi Oompa Loompa. Pare că numai la asta se gândeşte.

— Te rog, mamă?

— Desigur. Şi, Ada, dacă tu vrei să mergi cu tata...

— Nu, spune ea ferm. O să mă duc cu autobuzul, cu Nico.

Poţi spune orice despre fata mea, dar nu poţi nega că este incredibil de protectoare cu frăţiorul ei. Auzisem că uneori copiii mici pot fi extrem de geloşi când mai apare un bebeluş în casă, dar Ada s-a ataşat imediat de Nico. Şi-a abandonat toate păpuşile şi a avut grijă de el. Am câteva fotografii adorabile în care Ada îl leagănă pe Nico în poală şi îl hrăneşte cu biberonul.

— Şi.

Nico duce la gură încă o lingură plină cu orez, reuşind să treacă dincolo de buze cu 80 la sută din cantitate. Restul i se împrăştie în poală şi pe jos.

— Pot să am un animal de companie, mamă? Te rog?

— Ăăă, încep eu.

— Ai spus că după ce o să cresc şi o să fiu mai *responsabil,* o să pot avea un animal de companie, îmi aminteşte Nico.

Mă rog, de crescut, *a crescut.* Cât despre partea cu responsabilitatea.

— Un căţel? întreabă Ada plină de speranţă.

— Înainte să ne gândim la un căţel, trebuie să împrejmuim curtea, le spun eu.

Plus că mi-ar plăcea să avem un pic mai multă stabilitate financiară înainte de a adăuga un nou membru familiei noastre.

— Atunci o ţestoasă? sugerează Ada.

Mă cutremur:

— Nu, te rog, nu o ţestoasă. *Urăsc* ţestoasele.

— Eu nu vreau *nici* câine, *nici* ţestoasă, intervine Nico. Vreau o

' I '

călugăriţă.

Aproape că mă înec cu un bucheţel de broccoli.

— O *ce*?

— De fapt, călugăriţa e un animal de companie foarte bun, se bagă şi Enzo în vorbă. Foarte simplu de îngrijit.

Oh, Dumnezeule, Enzo *ştie* că Nico vrea să aducă în casă chestia aia îngrozitoare?

— Nu. Nu ne luăm nicio călugăriţă.

— Dar de ce nu, mamă? mă presează Nico. Sunt super. O s-o ţin la mine în cameră şi nu trebuie s-o vezi deloc. Doar dacă o să vrei tu.

Îmi aruncă zâmbetul acela înduioşător al lui. Acum are o feţişoară rotundă şi adorabilă şi strungăreaţă între dinţi. Dar îmi dau seama că, în şase sau şapte ani, o să rupă inimi aşa cum făcea şi tatăl lui înainte să fie cu mine.

— Nu-mi pasă dacă o văd sau nu. Oricum o să ştiu că e aici.

— O ţinem închisă, îmi spune Enzo aruncându-mi versiunea proprie a aceluiaşi zâmbet.

Să-l ia naiba pe bărbatul ăsta al meu, că e aşa de arătos.

— Ce-o să-i daţi de mâncare? îi întreb.

— Muşte, răspunde fiul meu.

— Nu, scutur fermă din cap. Nu. N-o să facem aşa ceva.

— Nu te teme, mă linişteşte Nico. Sunt muşte *nezburătoare.*

— Sunt *mergătoare,* glumeşte Enzo.

— N-o să te coste niciun ban, adaugă Nico. O să creştem chiar noi muştele alea.

— Nu. Nu, nu, nu.

Enzo se întinde pe sub masă şi mă strânge de genunchi.

— Millie, am retras copiii de la şcoală şi i-am mutat aici. Dacă Nico vrea o călugăriţă...

Rahat. Vrea şi *el* călugăriţa aia. Este exact genul de chestie despre care Enzo ar crede că e cool.

Mă uit spre Ada pentru ajutor, dar este prea absorbită să facă în farfurie mici grămăjoare de tăiţei. Îşi scrie numele cu ei. De obicei, Ada nu se joacă în mâncare, deci trebuie să fie chiar speriată.

— Dacă aş accepta, spun eu, de unde se cumpără călugăriţele astea?

Enzo şi Nico bat palma, ceea ce ar fi adorabil dacă n-aş fi atât de înfricoşată de insecta asta pe care vor s-o aducă în casă.

— Putem cumpăra un ou de călugăriţă, îmi explică Nico.

Dumnezeule, de cât timp discută ei despre asta? Se pare că au în minte un plan foarte bine stabilit.

— Şi apoi o să eclozeze de acolo sute de călugăriţe.

— Sute.

— Dar e OK, spune repede Enzo. Se mănâncă una pe alta până când nu mai rămân decât una sau două, de obicei.

— Şi apoi le putem boteza, adaugă Nico. E bine aşa, mamă?

Îmi imaginez cât de oripilată ar fi Suzette Lowell dacă ar afla că în *cul- de-sac-ul* ei perfect există o călugăriţă şi o colonie de muşte nezburătoare, iar asta este singura parte amuzantă a întregii situaţii. OK, bine, cred că o să las lucrurile să se întâmple. Dar jur pe Dumnezeu că, dacă văd muşte zburând peste tot prin noua şi minunata mea casă, Nico va trebui să se mute de-aici.

PATRU

Dacă mai despachetez o cutie, o să vomit. Azi am despachetat cinci miliarde de cutii. Şi asta este o estimare rezervată. Iar acum stau în baia dormitorului matrimonial, privind în jos spre o cutie de carton pe care am scris cu marker permanent „BAIE” simţind că, pur şi simplu, nu-mi vine so deschid. Chiar dacă înăuntru sunt îngrămădite chestii absolut esenţiale. Poate că în seara asta m-aş putea spăla pe dinţi cu degetul.

Aud de dincolo de uşă zgomote de paşi tot mai apropiate şi, o secundă mai târziu, Enzo bagă capul pe uşa băii. Zâmbeşte când mă vede stând în picioare lângă cutia „BAIE”.

— Ce faci? mă întreabă el.

Simt cum îmi cad umerii.

— Despachetez.

— Ai despachetat toată seara. Destul. Continuăm mâine.

— Dar *avem nevoie* de chestiile astea. Sunt pentru baie.

Enzo pare că o să încerce să mă convingă să renunţ, dar apoi se răzgândeşte. Bagă mâna în buzunarul blugilor ponosiţi şi scoate briceagul de care nu se desparte niciodată. L-a primit de la tatăl lui pe când era copil; este gravat cu iniţialele lui: EA. Briceagul are aproape patruzeci de ani, dar lama i-a rămas la fel de ascuţită, aşa că trece cu uşurinţă prin banda adezivă care ţine laolaltă obiectele pentru baie.

Împreună, le scoatem din cutie. Când l-am cunoscut pe bărbatul ăsta care face să mi se înmoaie genunchii, nu mi-am imaginat niciodată un viitor în care noi doi am sta împreună într-o baie, scotocind printre săpunuri şi sticluţe lipicioase de şampon. Însă, destul de ciudat, Enzo a adoptat fericit viaţa de familie.

Eram împreună de mai puţin de un an când, în ciuda folosirii cu sârguinţă a mijloacelor contraceptive, m-am

trezit că nu-mi mai vine ciclul. Mi-era foarte frică să-i spun, însă el a fost peste măsură de încântat. *Acum o să fim o familie!* mi-a spus. Părinţii şi sora lui Enzo au murit şi nici nu-mi dădusem seama cât de important era pentru el să-şi facă propria familie. Ne-am căsătorit o lună mai târziu.

Iar acum, după mai mult de zece ani, trăiesc un soi de viaţă casnică în suburbii, la care n-am visat niciodată pentru mine. Nici alături de Enzo şi nici alături de altcineva, de fapt. Mulţi ar spune că e banal şi plictisitor, însă mie îmi place foarte tare. Dintotdeauna mi-am dorit o existenţă normală, liniştită. Şi, ca să ajung aici, mi-a luat mai mult decât celor mai mulţi dintre noi.

Enzo îşi scoate din cutie aparatul de ras şi gata, în sfârşit am reuşit s-o golim. Am terminat. OK, mai avem alte cinci miliarde de cutii rămase prin casă, dar cel puţin am mai golit una şi acum au rămas cinci miliarde minus una. Mă aştept să terminăm de despachetat undeva, în următoarele trei sau patru decenii.

— OK, spune Enzo. Acum chiar că am terminat pe ziua de azi.

— Da.

Se uită peste umăr la patul enorm, aşternut cu un cearşaf curat, apoi se întoarce spre mine, cu un zâmbet până la urechi.

— Ce e? îl tachinez. Vrei să botezăm patul?

— Nu, spune el. Vreau să-l *pângărim.*

Las să-mi scape un hohot de râs, retezat însă brusc în clipa când mă apucă şi mă ridică în braţe, trecându-mă pragul spre patul din minunatul nostru dormitor matrimonial. I-aş spune să aibă grijă cu spatele, dar având în vedere că a ridicat cutii de două ori mai grele ca mine (sper), bănuiesc că ştie ce face. Nu se opreşte până nu ajungem în dreptul patului, ca să mă lase jos în aşternuturi.

Apoi îşi smulge tricoul şi se aruncă asupra mea, sărutându-mă pe gât, însă, oricât de mult mi-aş dori să mă implic, privirea îmi este atrasă de ferestrele uriaşe aflate chiar lângă patul nostru. De ce n-om fi luat storuri? Ce idiot

se mută într-o casă înainte de a se asigura că nu se vede înăuntru din stradă?

De unde stau în pat, am o vedere perfectă spre casa de peste drum. Ferestrele sunt întunecate, cu toate astea, detectez o urmă de mişcare întruna dintre camerele de la etaj. Cel puţin, aşa mi se pare.

Enzo observă că stau ţeapănă toată şi se retrage.

— Ce s-a întâmplat?

— Ferestrele, murmur eu. Se vede tot.

Ridică privirea şi se uită şi el spre casa cu numărul 13 de pe strada Locust.

— Luminile sunt stinse. Dorm.

De data asta, când mă uit şi eu, nu mai văd niciun semn că ar fi cineva acolo. Însă am văzut mai devreme. Acum o secundă. Sunt sigură.

— Nu cred că dorm.

Enzo îmi face cu ochiul.

— Atunci hai să le oferim un spectacol.

Mă uit tintă la el.

— Bine, bombăne în barbă. Ce zici dacă stingem luminile?

— Bine.

Enzo se desprinde de mine ca să poată apăsa comutatorul, scufundând camera în întuneric. Mă strecor în aşternuturi, incapabilă să-mi dezlipesc privirea de la ferestrele dezgolite.

— Te întrebi vreodată de ce a fost casa aşa de ieftină?

— Ieftină? răbufneşte Enzo. A trebuit să punem la bătaie toate economiile ca să plătim avansul! Iar ipoteca este…

— Şi, cu toate astea, am luat-o sub pretul cerut, subliniez eu. *Nimic* în lumea asta nu se vinde sub pretul cerut.

— Este un chilipir în care trebuie să mai bagi bani.

— Aşa erau şi celelalte.

Mă ridic în capul oaselor.

— Şi nu am reuşit să câştigăm licitaţia pentru niciuna dintre ele.

Enzo îmi aruncă o privire exasperată.

— Am cumpărat casa visurilor tale, iar acum avem o problemă cu ea? Am fost norocoşi şi gata! De ce-i atât de greu de crezut?

Pentru că, hai să fim cinstiţi – eu nu sunt niciodată aia norocoasă.

— Millie., începe Enzo cu vocea aceea uşor răguşită, căreia ştie că nu-s în stare să-i rezist, hai să ne bucurăm de prima noastră noapte în casa visată. Bine?

Urcă în pat lângă mine şi, în clipa asta, nu mai pot rezista farmecului său. Însă tot reuşesc să arunc o privire spre fereastră şi, chiar dacă e ceva distanţă până pe cealaltă parte a străzii, pot jura că văd o pereche de ochi aţintiţi asupra trupului meu.

Urmărindu-ne.

CINCI

Astăzi, copiii încep cursurile la noua lor şcoală.

Ada se îmbracă în rochiţa pe care i-am ales-o pentru prima zi. E roz pal, fără mâneci; dacă ar îmbrăca-o fiul meu, ar fi mânjită de noroi şi grăsime înainte să apuce să iasă pe uşă, dar Adei îi place mult şi aproape sigur va reuşi să o păstreze curată. Cât despre Nico, sunt mulţumită că a reuşit să-şi tragă pe el nişte haine curate şi fără găuri.

Mi s-a spus că autobuzul opreşte în faţa casei cu numărul 13 de pe strada Locust, aşa că direcţionez copiii spre uşă, apoi prin faţa casei lui Suzette, la numărul 12, către casa vecinei despre care sunt convinsă că ne urmăreşte încontinuu de ieri, profitând de lipsa storurilor de la ferestre. Desigur, în staţia autobuzului aşteaptă o femeie şi un copil, însă nu sunt aşa cum mi i-am imaginat.

Mai întâi că femeia e mai în vârstă decât mă aşteptam. Nici eu nu mă număr printre cele mai tinere dintre mamele prietenilor copiilor mei, dar femeia asta pare îndeajuns de bătrână încât să-mi fie *mie* mamă. E slabă ca un schelet, cu păr cărunt şi sârmos şi degetele încârligate ca nişte gheare. Şi, cu toate că Suzette mi-a spus că fiul ei este cam de

vârsta lui Nico, băieţelul de lângă ea pare cu cel puţin doi ani mai mic. E la fel de pricăjit ca maică-sa şi, în ciuda zilei călduţe de primăvară, poartă un pulover gros, de lână, cu guler pe gât, care pare extrem de aspru şi inconfortabil.

Desigur, e posibil ca femeia să nu fie mama lui. Poate că e bunica. Categoric pare îndeajuns de vârstnică încât să-i fie bunică. Însă n-o să întreb aşa ceva. Eu nu sunt Suzette. Acesta este unul dintre lucrurile pe care nu i le spui unui om abia cunoscut, la fel ca replica: „Eşti însărcinată?” (Stupida aia de bluză cu volane.)

Când mă vede apropiindu-mă, femeia mijeşte ochii spre mine, prin ochelarii cu ramă de corn. Nu mă pot abţine să nu remarc lanţul argintiu agăţat de ei, obiect pe care l-am asociat dintotdeauna cu cei în vârstă, deşi chiar şi una dintre prietenele Adei, din Bronx, purta ochelarii legaţi cu lanţ, deci poate că e o chestie care a revenit în modă.

— Bună! strig pe ton voios, hotărâtă să mă împrietenesc cu femeia asta. La urma urmelor, mi-ar plăcea tare mult să-mi fac nişte prieteni în Long
Island. Ups. Vreau să zic *pe* Long Island.

Femeia îmi aruncă fără tragere de inimă o jumătate de zâmbet semănând mai mult cu o grimasă.

— Bună, spune ea cu cea mai plată voce pe care am auzit-o vreodată.

— Eu sunt Millie.

Se holbează la mine cu o privire goală. Ăsta e punctul în care, de obicei, oamenii îşi spun şi ei numele, dar se pare că ea nu a primit astfel de instrucţiuni.

— Iar ei sunt Nico şi Ada, continui eu.

În fine, îşi aşază o mână pe umărul băieţelului.

— El este Spencer, spune ea. Pe mine mă cheamă Janice.

Băiatul se răsuceşte brusc, dând la iveală ceea ce pare a fi un cârlig ataşat de capătul rucsacului. Cârligul se continuă cu o cureluşă care porneşte dinspre mâna femeii. Oh, Dumnezeule mare – este o lesă. Bietul copil e ţinut în lesă!

— Mă bucur să te cunosc, îi spun.

Sau ar trebui să zic *drăguţ căţel?*

— Am auzit că Spencer este în… clasa a treia?

Pare şi mai greu de crezut când o spun cu voce tare. Băieţelul este cu aproape un cap mai scund decât Nico, iar Nico are o înălţime medie pentru vârsta lui. Însă băiatul, Spencer, dă din cap.

— Da, confirmă el.

— Cool!

Lui Nico i se luminează ochii.

— Învăţătoarea mea este doamna Cleary. Tu pe cine ai?

— *A ta care este,* îl corectează Janice.

Nico ridică privirea spre ea, clipind din ochii lui căprui.

— Am zis că este doamna Cleary, spune el încetişor, ca şi când ar crede-o cam proastă.

Îmi reţin un hohot de râs.

Înainte ca Janice să poată lămuri că doar îi corectase exprimarea, Spencer răbufneşte:

— Şi a mea! Învăţătoarea mea este tot doamna Cleary!

Băieţii încep să stea de vorbă entuziasmaţi, ceea ce mă bucură. Nico este atât de sociabil, încât se poate împrieteni şi cu cel mai timid copil. Îi invidiez această calitate.

Arunc spre Janice un zâmbet conspirativ.

— Ei bine, se pare că Nico şi-a făcut deja primul prieten aici.

— Da, răspunde ea cu un entuziasm considerabil mai mic decât al meu.

— Poate se întâlnesc într-o zi să se joace?

— Poate.

Se încruntă, iar ridurile care îi brăzdează faţa devin şi mai pronunţate.

— Fiul tău şi-a făcut toate vaccinurile?

Toate şcolile din sistemul public cer un set complet de vaccinuri şi sunt sigură că ştie şi ea asta. Dar fie – o să-i fac pe plac.

— Da.

— Inclusiv antigripalul?

Nici măcar nu e sezon de gripă, dar fie cum vrea ea.

— Da.

— Niciodată nu poţi fi îndeajuns de precaut, înţelegi. Spencer este foarte firav.

De acord, băiatul pare un pic cam firav, cu pielea lui aproape translucidă şi cu trupul plăpând, înotând în puloverul acela uriaş de lână. Dar, stând de vorbă cu Nico, parcă i-a mai revenit puţin culoarea în obraji.

— Ar fi drăguţ să ne cunoaştem mai bine, căci eu sunt abia venită aici, îi spun. Soţul meu şi cu mine luăm cina cu Suzette şi Jonathan în seara asta.

— Oh.

Buzele i se arcuiesc cu o expresie de dezgust.

— Aş avea grijă în preajma femeii ăleia.

Îmi aruncă o privire prin care arată că ştie mai multe.

— Şi aş avea mare grijă în special cu soţul ăla arătos al tău.

Nu-mi place ce insinuează. Da, Suzette este foarte atrăgătoare şi da, a fost un pic cam îndrăzneaţă cu flirtul. Dar am încredere în soţul meu – n-o să mă înşele cu vecina de alături. De asemenea, nu-s prea încântată nici că Janice şi-a permis să comenteze ceva în privinţa asta.

— Suzette pare… drăguţă, spun eu politicoasă, chiar dacă nu sunt sigură că o cred.

— Ei bine, nu e deloc aşa.

Nu ştiu ce să răspund la una ca asta, însă, din fericire, chiar în acel moment soseşte autobuzul şcolar şi Janice desprinde lesa copilului. (Sunt sigură însă că i-a implantat în creier un cip cu GPS sau ceva de genul ăsta.) Nico abia dacă-mi observă gestul uşor înlăcrimat de rămas-bun, fiind ocupat cu noul lui prieten. Îmi permite totuşi să-l sărut pe frunte şi are mărinimia de a nu se şterge până nu urcă treptele autobuzului. Ada, pe de altă parte, mă îmbrăţişează atât de strâns şi prelung, încât îmi doresc s-o fi dus direct la şcoală.

— O să-ţi faci o grămadă de prieteni, îi murmur la ureche. Fii tu însăţi, nimic mai mult.

Ada îmi aruncă o privire sceptică. Îh, nu-mi vine să cred

că am spus asta. Să-i zici cuiva să fie el însuşi este cel mai rău sfat pe care i-l poţi da. *Am urât* dintotdeauna faptul că oamenii îmi spuneau asta. Dar n-am un sfat mai înţelept de-atât. Dacă aş fi avut, mi-aş fi făcut eu însămi mai mulţi prieteni.

Îmi doresc ca Enzo să fi fost aici. El ar şti exact ce să-i spună ca să o facă să zâmbească. Dar are de aranjat o grădină şi a plecat dimineaţă, devreme, aşa că am rămas numai eu.

— Vă aştept acasă după-amiază, când vă-ntoarceţi! strig după ei.

Mi-am luat o jumătate de zi liberă ca să fiu aici când vin de la şcoală, cu toate că pe viitor vor ajunge cu treizeci de minute – o oră înaintea mea.

Uşile se închid cu un pocnet şi autobuzul porneşte, luându-mi copiii cu el. Simt ghimpele acela de teamă care e mereu acolo când mă despart de ei. Va dispărea oare vreodată? Era mult mai simplu când creşteau în pântecul meu. Mă rog, în afara pre-eclampsiei din ultimul trimestru, care mi-a pus viaţa în pericol când eram însărcinată cu Nico, motiv pentru care am şi luat pe loc decizia de a-mi lega trompele.

Abia după ce autobuzul iese din *cul-de-sac,* observ că Janice mă priveşte fix, cu o expresie terifiată întipărită pe chip.

— S-a întâmplat ceva? întreb cât de politicos posibil.

— Millie, spune ea. Doar nu te aştepţi cu adevărat să meargă singuri spre casă, nu?

— Ba da.

Arăt spre casa noastră, aflată la nici o aruncătură de băţ.

— Locuim *chiar acolo.*

— Şi ce dacă? îmi aruncă ea. Noi locuim chiar aici.

Arată spre propria casă, aflată efectiv în spatele nostru.

— Şi n-o să mă vezi că-l las pe Spencer singur nici măcar o secundă. Dacă vreun agresor îţi urmăreşte copilul, poate să pună mâna pe el uite-aşa.

Apoi îmi pocneşte din degete drept în faţă, ca să

demonstreze iminenţa ameninţării.

— Totuşi, e un cartier destul de sigur, spun eu prudentă, fiindcă nu vreau să-i declar în faţă femeii ăsteia că e ridicolă când îşi ţine în lesă copilul de şcoală primară.

— E o falsă siguranţă, mârâie ea. Ştii că acum trei ani a dispărut de pe stradă un copil de opt ani?

— *Aici?*

— Nu, la câteva oraşe distanţă.

— Unde?

— Ţi am zis, *la câteva oraşe distanţă.*

Îmi aruncă o privire severă.

— Maică-sa i-a dat drumul de mână doar o *secundă* şi a fost înhăţat. Sa evaporat fără urmă.

— Serios?

— Da. Ce n-au făcut ca să-l găsească! Au anunţat poliţia, FBI, CIA, armata şi au apelat şi la un clarvăzător. Nici măcar *clarvăzătorul* n-a reuşit să-l găsească, Millie.

Nu ştiu detaliile acestei presupuse răpiri, dar categoric n-am auzit de aşa ceva la ştiri. Şi nici măcar nu s-a întâmplat în această zonă. După Janice, „la câteva oraşe distanţă” ar putea la fel de bine să însemne în California. Nu cred că ar ajuta să-i împărtăşesc statisticile care spun că aproape toate răpirile de copii sunt săvârşite de persoane din familie. Janice pare foarte hotărâtă în privinţa asta. Spencer va rămâne probabil în lesă până face 30 de ani.

— Mă rog, până la urmă va trebui să vină singuri acasă, spun eu. Şi eu, şi soţul meu lucrăm şi nu putem să-i luăm din staţie în fiecare zi.

Mă priveşte uluită.

— Lucrezi?

— Ăăă, da.

Plescăie din limbă.

— Când a murit, soţul meu mi-a lăsat suficienţi bani ca să nu mai
trebuiască să muncesc vreodată.

— Ăăă, foarte drăguţ din partea lui.

— Este atât de trist, continuă ea, că micuţii tăi nu vor

avea o mamă care să-i aştepte acasă. Nu vor cunoaşte niciodată iubirea pe care-o merită din partea unei mame care stă permanent alături de ei.

Rămân cu gura căscată.

— Copiii mei ştiu că-i iubesc.

— Dar gândeşte-te cât de mult lipseşti din viaţa lor! strigă ea. Asta nu te întristează?

Cuvintele „cel puţin copilul meu nu stă în lesă” îmi stau pe vârful limbii, dar printr-un miracol nemaivăzut reuşesc să-mi ţin gura. Copiii mei ştiu că-i iubesc. Totodată, îmi iubesc meseria şi fac lucruri bune pentru cei internaţi în spitale. Şi chiar dacă n-aş face, acum avem nevoie de fiecare bănuţ din ambele salarii, cât timp Enzo îşi repune pe picioare afacerea aici.

— O să ne descurcăm, e tot ce reuşesc să îngaim.

— Ei bine, sunt sigură că faci tot ce poţi în puţinul timp pe care-l petreci cu ei.

Într-un fel sau altul, îmi dau seama că Janice şi cu mine nu vom fi prietene aşa bune. Eram atât de încântată de mutarea aici, dar pare că am ales cel mai puţin prietenos capăt de alee din tot oraşul. Una dintre vecine se dă la soţul meu, iar cealaltă îmi judecă devotamentul ca mamă.

Încă o dată, mă întreb dacă nu cumva am greşit teribil mutându-ne aici.

ŞASE

Astăzi, şcoala a fost un succes.

Când au coborât din autobuz, copiii erau doldora de poveşti din prima zi. Nico s-a împrietenit deja cu toţi colegii lui din clasa a treia şi a reuşit cu succes să facă să-i ţâşnească laptele pe nas, în timpul prânzului. (Este o pricepere pe care şi-o cultivă de multe luni). Ada e mai puţin entuziastă decât fratele ei, dar mă asigură că şi-a făcut şi ea câţiva prieteni. E greu să te muţi la altă şcoală la jumătatea anului, aşa că sunt foarte mândră de amândoi.

— Şi preselecţia pentru Liga Mică este la final de săptămână, mă anunţă Nico. Când ajunge tata acasă? Mi-a promis că ne antrenăm împreună.

Mă uit la ceas. Suzette ne aşteaptă la şase, adică în mai puţin de-o oră. Ştiindu-l pe Enzo, îmi dau seama c-o să ajungă la limită.

— Curând. Sper.

— Când? mă presează el.

— *Curând.*

Nu pare mulţumit de răspuns, aşa că adaug:

— Am o idee mai bună. De ce nu te duci tu să loveşti în mingea aia în curte, de unul singur?

I se luminează ochii.

— Îmi place mult că avem curte, mamă.

Şi mie.

Nico pleacă să se antreneze singur în curte, un lux de care nu ne bucuram pe când locuiam în oraş. Eu urc în dormitorul de la etaj şi îmi aplic un strat proaspăt de fard ca să-mi acopăr cearcănele de sub ochi; în ultimele zile, cearcănele astea arată de parcă ar fi fost dintotdeauna acolo. Încep să mă dau şi cu rimel, dar reuşesc să strecor o picătură în ochi, aşa că trebuie să mă spăl de tot fardul, fiindcă lăcrimez îngrozitor. Apoi aplic un strat de ruj în culoare naturală, adică te dai cu un ruj care face să pară că

nu te-ai dat deloc cu ruj. Nu-mi dau seama de ce ar fabrica cineva un asemenea produs, deşi o întrebare şi mai bună ar fi de ce l-am cumpărat eu.

Încă nu am apucat să luăm o oglindă de mari dimensiuni, aşa că fac un pic de gimnastică în încercarea de a vedea cum arăt folosindu-mă de mica oglindă de deasupra chiuvetei. Asta presupune nişte contorsiuni, dar într-un final decid că arăt destul de bine. Oricum ar fi, trebuie să inventez ceva pentru partea cu desertul, care este contribuţia mea la reuşita acestei seri.

Pe drum de la serviciu spre casă m-am oprit la un supermarket şi am cumpărat o plăcintă cu mere. Acum, să nu mă înţelegeţi greşit – îmi place plăcinta cu mere în orice formă. Dar când am ajuns în bucătărie şi am scos- o din pungă, arăta exact a ce este: o plăcintă ieftină, dintr-un supermarket local.

Nici nu-mi pot imagina genul de comentarii pe care o să le primesc din partea lui Suzette pentru plăcinta asta. Probabil că ea serveşte la desert vreo fiţă de patiserie franţuzească.

Scot plăcinta din ambalajul de plastic, dar o las în tăviţa de aluminiu. Apoi apuc o furculiţă din sertarul cu tacâmuri şi, cu precizie artistică, răvăşesc marginile plăcintei şi împung de câteva ori şi în centrul ei, până când se decide să nu mai pară ca scăpată de pe linia de asamblare. Aş putea să susţin că e făcută în casă? Poate.

În timp ce mă uit cu atenţie la plăcintă, uşa de la intrare geme din toate balamalele şi se dă de perete. A ajuns şi Enzo acasă. Slavă Cerului, că nu mai avem prea mult timp. Mă grăbesc să-l întâmpin, dar îndată ce dau cu ochii de el, rămân cu gura căscată. Este efectiv acoperit cu noroi din cap până-n picioare. Şi trebuie să fim la familia Lowell în...

Cincisprezece minute. Minunat.

— Millie!

Când mă vede, i se luminează chipul, dar apoi îmi dau seama că, de fapt, se uita la plăcinta cu mere.

— Plăcintă cu mere. desertul meu preferat la americani!

— Eu am făcut-o, îi spun ca să testez apele.

— Serios? Arată ca aia din supermarket.

Fir-ar să fie. Se pare că n-am făcut-o suficient de rustică.

Vine spre mine să mă sărute, dar mă trag înapoi, ridicând o mână ca să mă feresc.

— Eşti foarte murdar!

— Am săpat o groapă, spune el ca şi când ar fi aiurea să cred că făcea altceva. O să merg la duş după ce joc baseball cu Nico. Vrea să se antreneze.

— *Enzo.*

Mă uit ţintă spre el.

— Suzette ne-a invitat la cină! Trebuie să fim acolo într-un sfert de oră. Ai uitat?

Mă priveşte fără expresie. Sunt uluită de capacitatea lui de a uita orice fel de angajament social, deşi pare foarte bun la a ţine socoteala obligaţiilor de serviciu.

— Oh. Era în calendarul de familie?

Enzo îmi spune încontinuu să scriu ce avem de făcut în calendarul nostru comun din telefoane, însă, din câte am văzut până acum, nu-l verifică – absolut niciodată.

— *Da,* era.

— Oh.

Se scarpină pe gât cu o mână acoperită de ţărână întărită.

— Păi atunci... o să mă duc la duş.

Serios, câteodată mă simt de parcă aş avea trei copii. De fapt, doi, pentru că Ada pare mai degrabă adultă.

Mă întorc iar la plăcintă. La nimereală, o arunc în cuptor. Poate, dacă e fierbinte, o să pară că am făcut-o eu. Într-un fel, simt nevoia asta disperată s-o impresionez pe Suzette Lowell. Am lucrat pentru o mulţime de femei ca ea în perioada în care eram menajeră, dar n-am fost niciodată în poziţia de a fi altceva decât servitoare pentru o astfel de femeie.

Nu-mi place Suzette, dar dacă reuşim să ne împrietenim cu soţii Lowell, este un pas înainte. Înseamnă că, în sfârşit, am ajuns să trăiesc viaţa normală pe care am visat-o mereu.

Viaţa pe care aş face orice ca s-o am.

ŞAPTE

Douăzeci de minute mai târziu, stăm în faţa uşii de la numărul 12, strada Locust.

A durat un pic mai mult decât m-am aşteptat. Enzo a rezolvat repede cu duşul, dar apoi a coborât la parter îmbrăcat cu tricou şi nişte blugi şifonaţi, normal. Aşa că a trebuit să-l trimit înapoi, ca să se schimbe în ceva un pic mai decent. Acum poartă cămaşa neagră pe care i-am cumpărat-o în urmă cu şase luni, când mi-am dat seama că nu are absolut nicio cămaşă mai acătării. Aşa cum era de aşteptat, îi pune în valoare ochii şi părul negru; arată dureros de bine. Tot cum era de aşteptat, pare că nu se simte deloc confortabil şi mă tem că există o mică posibilitate să şi-o smulgă de pe el la un moment dat, în seara asta. (Suzette *ar muri şi-ar învia.)*

Plăcinta e caldă, şi chiar ajută la aspectul de prăjitură de casă. Dar tava s-a încins prea tare şi mă arde la mână, abia aştept s-o las jos.

Nico se trage şi el de mânecile scurte ale cămăşii, ceea ce înseamnă că, în cazul lui, există o şansă şi mai mare să o sfâşie decât în cazul lui taică- său.

— Trebuie să mergem la cina asta plicticoasă?

— Da, îi răspund.

— Dar vreau să joc baseball cu tata.

— N-o să stăm mult.

— Ce au pregătit de mâncare?

— Nu ştiu.

— Pot să mă uit la televizor cât stăm acolo?

Mă răsucesc şi îl privesc drept în ochi.

— Nu, *nu poţi.*

Apoi mă uit spre Enzo, sperând să mă susţină, dar pare că se străduieşte din răsputeri să nu râdă. Probabil că şi el îşi doreşte să se uite la televizor.

După un minut în care mi-am fript palmele de la plăcinta

cu mere din supermarket, uşa este deschisă de o femeie necunoscută. Are în jur de 60 de ani şi statura unui fotbalist, cu părul cărunt strâns bine într-un coc la spate. N-am mai văzut o aşa postură – pare perfectă, ca şi când, dacă i-ai pune o carte pe cap şi te-ai întoarce două zile mai târziu, ai găsi-o tot acolo. E îmbrăcată într-o rochie cu flori, peste care şi-a încins un sorţ alb. Mă priveşte cu doi ochi cenuşii, mohorâţi, care parcă sfredelesc în mine.

— Ăăă, bună seara... spun nesigură.

Verific numărul de casă de la uşă, de parcă aş fi putut, cumva, să greşesc adresa casei vecine.

— Sunt Millie. Am venit la.

— Millie!

Din spatele femeii care ne-a întâmpinat pluteşte spre noi o voce cunoscută, venită din măruntaiele casei. O clipă mai târziu, Suzette coboară treptele, arătând deopotrivă uşor rămasă fără respiraţie şi totuşi fără niciun fir de păr clintit de la locul lui. Poartă o rochie verde care mă face să îmi dau seama că are ochii mai degrabă verzi decât albaştri, iar pe dedesubt trebuie să aibă vreun sutien minune, care-o fi ăla, fiindcă i-a ridicat sânii fix sub bărbie. Părul în nuanţa caramel îi sclipeşte ca şi cum abia ar fi ieşit din salon, iar pielea parcă i-ar fi prins o strălucire aparte. Arată uluitor.

Mă uit spre Enzo ca să-mi dau seama dacă a observat şi el asta, dar e ocupat să se joace cu un nasture de la cămaşă. *Chiar* urăşte cămaşa asta. Să sperăm că o ţine pe el până ajungem acasă.

— Millie şi Enzo! strigă ea, lipindu-şi palmele una de alta cu mai multă încântare decât ar putea simţi vreodată cineva la o simplă vizită a vecinilor. Mă bucur *asa* de tare că aţi reuşit să veniţi. Şi în întârziere, cum se poartă.

Ia mai taci, n-am întârziat decât cinci minute.

— Bună, Suzette, spun eu.

— Văd că aţi cunoscut-o deja pe Martha.

Lui Suzette îi sclipesc ochii când pune mâna pe umărul femeii în vârstă care ne-a întâmpinat.

— Ne ajută cu casa de două ori pe săptămână. Jonathan

şi cu mine suntem *atât* de ocupaţi, iar Martha e salvatoarea noastră.

— Da, murmur eu.

În trecut, am fost „Martha” multor familii. Dar n-am reuşit niciodată să-mi joc rolul atât de bine pe cât este evident că o face femeia asta. Arată ca o menajeră ruptă direct din anii 1950. Nu-i mai trebuie decât un pămătuf de şters praful şi unul dintre aspiratoarele alea cu motor exagerat de mare.

Şi totuşi, are ceva ce mă nelinişteşte. Poate faptul că mă fixează în continuare cu privirea, de parcă nu şi-ar putea lua ochii de la mine. Sunt obişnuită ca femeile să se holbeze la Enzo, dar ea nu-i interesată de el sau de copii. Privirea aceea ca o rază de laser e fixată asupra chipului meu.

Ce-o găsi aşa interesant? Mi-a rămas spanac între dinţi? Semăn cu vreo celebritate şi vrea un autograf?

— Să vă aducă Martha ceva de băut? ne întreabă Suzette pe mine şi pe Enzo, cu toate că se uită doar la el. Apă? Un pahar cu vin? Cred că mai avem şi un suc de rodie minunat.

Clătinăm amândoi din cap.

— Nu, mulţumesc, spun eu.

— Sigur? Nu-i nicio problemă pentru Martha.

Privesc spre femeia în vârstă care a rămas acolo, rigidă, aşteptând cuvântul care să-i permită s-o şteargă la bucătărie şi să ne aducă o băutură.

— Nu-i nicio problemă, intervine ea cu o voce joasă şi gravă, pe care nu pare că şi-ar folosi-o prea mult.

— Suntem în regulă, o asigur eu, sperând că va pleca. Dar nu pleacă.

Suzette îi observă, în fine, pe Nico şi Ada, care aşteaptă răbdători în prag.

— Iar ei trebuie să fie minunaţii voştri copilaşi. Ce comori.

— Mulţumesc, spun eu.

Mi s-a părut mereu foarte ciudat faptul că, atunci când cineva face un compliment unui copil, cel care mulţumeşte e părintele, de parcă ar fi proprietarul copilului. Şi totuşi, uite-

mă şi pe mine acum, mulţumind în acelaşi fel.

Suzette îşi îndreaptă din nou atenţia spre Enzo.

— Arată amândoi *exact* ca tine.

— Nu chiar, răspunde el, ceea ce e o minciună sfruntată. Ada are gura şi buzele lui Millie.

— Hmm, mie nu mi se pare, spune Suzette.

Nu i se pare pentru că nu-i adevărat. Niciunul dintre ei n-a luat nimic de la mine. Şi, dacă tot suntem aici, niciunul dintre copii n-are personalitatea mea. Nico seamănă foarte mult cu Enzo şi habar n-am de unde a venit fiica mea deşteaptă şi rezervată.

— Apropo, adaugă Suzette. Tocmai am aflat nişte veşti *fantastice.* O altă familie pentru care lucrează Martha tocmai s-a mutat din zonă. Fac pariu că ar fi bucuroasă să vă ajute şi pe voi la curăţenie.

— Oh.

Schimb o privire cu Enzo. *Bineînţeles* că mi-ar plăcea nespus ideea să mai facă şi altcineva decât mine curat prin casă, dar nu ne putem permite.

— Este atât de drăguţ din partea ta, serios, dar nu cred că...

— Sunt liberă în dimineţile de joi, mi se adresează Martha.

— Ar fi în regulă pentru tine atunci? mă întreabă Suzette.

Cum să-i explic femeii ăsteia, a cărei casă este de două ori cât a mea, că nu ne permitem menajeră? Şi, chiar dacă ne-am permite, e ceva în legătură cu Martha asta care mă tulbură foarte tare.

— Ăăă, ziua este OK, dar.

Înainte să pot inventa o scuză care să nu sugereze cumva că nu ne dorim serviciile Marthei, privirea lui Suzette aterizează pe plăcinta din mâinile mele. Lasă să-i scape un râset cristalin.

— Oh, nu, Millie, *ai scăpat aia* din mână venind încoace?

Îh, cred că am făcut-o *prea* rustică.

Din fericire, reuşesc cel puţin să las jos plăcinta, pe

măsuţa de cafea din living, în timp ce Martha dispare în bucătărie. Livingul lor este mult mai mare decât al nostru. Fiecare element din casa asta este, probabil, de trei ori mai mare decât ce avem noi. Exteriorul arată la fel de învechit – casa a fost construită spre sfârşitul anilor 1800, dar nu s-a deteriorat prea tare – însă, spre deosebire de a noastră, interiorul este complet renovat. Enzo mi-a promis că o s-o renoveze şi pe a noastră în acelaşi fel, dar bănuiesc că asta îi va lua o mare parte din următorul deceniu.

— Casa este superbă, comentez eu. Şi aveţi atât de mult spaţiu.

Suzette îşi lasă mâna pe o piesă masivă de mobilier căreia cred că-i zice „şifonier”. Mă întreb dacă am putea să ne luăm şi noi un şifonier de-ăsta acasă. (Pe cine păcălesc? Avem noroc dacă o să ne permitem scaune şi mese.)

— Toate cele trei case au aparţinut la origine unei ferme, spune ea. Casa asta a fost clădirea principală, unde locuiau proprietarii. Iar la numărul 13 erau camerele servitorilor.

— Dar casa noastră? întreb eu.

— Cred că acolo erau adăpostite animalele.

Poftim?

— Super! spune Nico. Fac pariu că la mine în cameră stăteau porcii!

OK, în mod *sigur* îşi bate joc de noi. Adică, dacă ar fi fost grajd pentru animale, n-ar fi avut scări, nu? Sau poate că i-au făcut scări mai târziu. Şi doar am *observat* un soi de miros care...

— Jonathan! strigă Suzette.

Ochii ei verzi-albaştri s-au pironit pe scara încolăcită care duce la primul etaj, de unde coboară un bărbat. Poartă cămaşă albă, asortată cu o cravată bleumarin şi, spre deosebire de soţul meu, el pare foarte confortabil aşa, pus la patru ace. Tot spre deosebire de soţul meu, înfăţişarea lui este, altminteri, absolut banală. Trăsături plăcute, dar anoste, păr şaten deschis, tuns cu grijă, obraji proaspăt bărbieriţi. Este un pic mai înalt decât mine, cu o constituţie firavă. Genul care s-ar pierde cu uşurinţă în mulţime.

— Salut, spune el, zâmbind uşor. Voi trebuie să fiţi Millie şi Enzo.

Se întoarce, ca să se adreseze copiilor.

— Şi compania.

După toate fiţele lui Suzette, Jonathan este ca o gură de aer proaspăt.

— Da, eu sunt Millie. Iar tu trebuie să fii Jonathan.

— Corect.

Îmi întinde mâna şi, spre deosebire de strânsoarea letală a lui Suzette, palma lui este blândă, fără vreo tentativă de a-mi rupe un os.

— Mă bucur că ne cunoaştem, în sfârşit.

Apoi Jonathan dă mâna şi cu Enzo; chiar dacă s-o simţi ameninţat de soţul meu – unii bărbaţi nesiguri pe ei aşa se simt –, categoric se pricepe să n-o arate.

Instinctiv, îl plac pe Jonathan. Nu pot spune de ce, dar aşa simt. În viaţa mea, am lucrat prin multe case şi am devenit al naibii de bună la citit oamenii.

Şi mai ales la citit cupluri.

Poţi spune o grămadă de lucruri doar din limbajul corpului. Există anumite gesturi pe care am văzut că le fac soţii, sugerând exercitarea puterii în relaţie. De exemplu, un sărut pe frunte, şi nu pe buze. O mână pe talie, când merg împreună undeva. Sunt lucruri subtile pe care am ajuns să le observ. Totuşi, Jonathan nu face nimic din toate astea cu Suzette. Nu există niciun gest care să mă facă să cred că ei doi sunt altceva decât ce par – un cuplu cu o căsnicie fericită.

— Aşadar, cum vi se pare casa cea nouă? ne întreabă el.

— Îmi place la nebunie, răbufnesc eu, uitând ruşinea că s-ar putea să fi fost adăpost pentru animale. Ştiu că e mică, dar.

— Mică? râde Jonathan. Eu cred că are dimensiunea perfectă. Eu pe aia aş fi luat-o, dacă ar fi fost disponibilă. Asta este aşa ostentativă, mai ales că suntem doar noi doi.

Încă un punct pentru Jonathan.

— Deci nu aveţi copii? îi întreabă Enzo.

Înainte ca Jonathan să poată răspunde, Suzette se repede:

— Oh, *nu.* Noi nu suntem genul *amator de copii.* Sunt foarte gălăgioşi şi dezordonaţi, şi cer permanent atenţie – fără supărare. Oamenii dispuşi să facă un asemenea sacrificiu sunt nişte sfinţi.

Spune aceste lucruri râzând, de parcă ar fi peste măsură de amuzant ca cineva să renunţe la viaţa lui de dinainte pentru a fi părinte.

— Dar nouă pur şi simplu nu ni se potriveşte. Am fost amândoi absolut de acord în privinţa asta. Nu-i aşa, Jonathan?

— Aşa e, spune el împăciuitor. Suzette şi cu mine am căzut de acord în legătură cu acest lucru.

— Nu se potriveşte oricui, într-adevăr, spun eu.

Deşi nu pot să nu observ că, în timp ce Suzette îi tot dădea înainte cu cât de minunat este să n-ai copii, pe chipul lui Jonathan s-a aşternut o expresie posacă. Asta m-a făcut să mă întreb dacă au căzut într-adevăr „de acord” în privinţa deciziei de a fi sau nu părinţi. N-aş judeca pe nimeni că nu-şi doreşte asta, dar e trist când unul dintre parteneri trebuie să renunţe la visurile lui ca să se armonizeze cu celălalt.

— Îi spuneam lui Millie că-mi place mult cât de cochetă şi pitorească este căsuţa lor, spune Suzette. De acord, casa noastră e prea mare şi extravagantă. Cinstit vorbind, pur şi simplu nu ştim ce să facem cu tot spaţiul ăsta. Mai ales cu toată curtea aia uriaşă.

La pomenirea cuvântului „curte”, Enzo se înviorează brusc.

— Eu am o afacere de grădinărit şi peisagistică, dacă aveţi nevoie de ajutor.

Suzette ridică o sprânceană.

— Serios?

Enzo dă din cap cu însufleţire.

— Am clienţi în Bronx, dar acum încerc să mut afacerea aici. E drum I

lung până în oraş.

— Iar drumul expres spre Long Island e crimă, admite Suzette.

Da, mai ales la cum conduce Enzo. Ori de câte ori iese în şoseaua 495,

sunt convinsă că va muri de o moarte cumplită. În Bronx, businessul mergea destul de bine, dar acum se străduieşte să-şi facă mai mulţi clienţi pe insulă, ca să nu mai fie nevoie să facă tot acest drum în fiecare zi. Scopul este ca, în următorii câţiva ani, să mute toată afacerea în cartier. Iar aici sunt destule familii bogate cu potenţial bun pentru ca businessul să crească şi să se dezvolte.

— Sunt foarte bun la peisagistică, adaugă Enzo. Orice-ai vrea să-ţi fac în grădină, o să-ţi fac.

— Orice? întreabă Suzette cu o voce din care transpar limpede tot felul de sugestii.

— Orice serviciu de peisagistică, da.

Îi pune mâna pe bicepşi.

— S-ar putea să te angajez pentru asta.

Şi pe urmă? Pur şi simplu *rămâne cu mâna pe el.* Pe braţul musculos al soţului meu. Pentru mult prea mult timp. Vreau să spun că trebuie să existe o limită până la care îţi este permis să pipăi muşchii unui bărbat care nu ţi-e soţ, nu-i aşa?

Însă este un gest inofensiv. Propriul ei soţ este *chiar aici,* la urma urmelor. Iar Jonathan nu pare câtuşi de puţin afectat de situaţie. Probabil ştie că Suzette are obiceiul să flirteze încontinuu şi a învăţat s-o ignore.

Îmi spun că n-am de ce să-mi fac griji.

Şi aproape că reuşesc să mă conving.

OPT

N-am fost niciodată la o cină atât de sofisticată.

OK, pentru început, trebuie să spun că avem cartonaşe cu numele noastre, ca să ştim unde să ne aşezăm. Cartonaşe pentru locurile la masă! Şi nu pot să nu remarc cum cartonaşele o plasează pe Suzette de aceeaşi parte a mesei cu Enzo, iar pe mine de cealaltă parte, cu Jonathan. Mai mult, copiii nici măcar nu stau cu noi la masă! Ar fi suficient loc pentru încă două persoane la masa asta din lemn masiv de mahon, şi totuşi pentru ei a fost aranjată o măsuţă mai mică, în cealaltă parte a camerei. Practic, ne trebuie un binoclu ca să-i vedem.

— Am zis că poate copiii ar vrea să aibă spaţiul lor, spune Suzette.

Din experienţa mea, copiii nu vor niciodată un spaţiu al lor. *Niciodată.* Abia de curând mersul la toaletă a încetat să mai fie o experienţă de familie. Mai mult, masa copiilor este mult prea mică. S-ar potrivi mai degrabă pentru o căsuţă de păpuşi. Văd din expresia de pe chipul lor că nu sunt deloc încântaţi.

— Asta-i o masă pentru bebeluşi, bombăne Nico. Nu vreau să stau acolo!

— *Fai silenzio,* şuieră Enzo.

Desigur că ambii copii vorbesc fluent italiana, pentru că Enzo le-a vorbit aşa încă de mici, deci sunt bilingvi. Tatăl lor spune că au amândoi un accent american îngrozitor, dar mie mi se pare că italiana lor sună destul de bine. În orice caz, avertismentul lui Enzo îi potoleşte imediat şi se aşază fără tragere de inimă la măsuţa ridicol de mică. Aproape că-mi vine să le fac o poză aşezaţi acolo, cu o expresie de-a dreptul nefericită pe chipuri, dar bănuiesc că asta i-ar înfuria şi mai tare.

Enzo pare la fel de uluit de faza cu stabilirea locurilor la masă. Se prăbuşeşte pe scaunul care i-a fost alocat şi ridică

una dintre furculiţele aşezate pe masă.

— De ce avem trei furculiţe? se interesează el.

— Păi, explică răbdătoare Suzette, una este, desigur, furculiţa pentru felul principal, cealaltă pentru salată şi mai ai şi furculiţa pentru spaghete.

— Şi în ce fel e diferită furculiţa pentru spaghete de aia pentru felul principal? întreb eu.

— Oh, Millie, râde Suzette.

Însă nu-mi răspunde, chiar dacă mie mi se pare că am pus o întrebare bună.

— Deci, cum vi se pare până acum cartierul? ne întreabă Jonathan, aşezându-se pe scaunul cu spătar înalt din lemn şi aşternând cu grijă un şervet în poală.

Mă foiesc pe locul meu. Scaunele par dureros de scumpe, fiind făcute din lemn masiv, dar sunt surprinzător de inconfortabile.

— Ne place foarte tare.

Suzette se sprijină cu bărbia în pumn.

— Ai cunoscut-o pe *Janice?*

— Da.

— E nebună rău, nu? cotcodăceşte ea. Femeia aia se teme şi de umbra ei. Şi e aşa de băgăcioasă! Nu am dreptate, Jonathan?

Jonathan ia o gură din paharul cu apă şi îi zâmbeşte vag nevesti-sii, dar nu spune nimic. Apreciez faptul că nu se repede să-şi vorbească de rău vecina, chiar dacă poate că Janice o merită. Pe de altă parte, Suzette...

— Îşi ţine băiatul în *lesă,* îmi amintesc eu. Era legată de rucsac.

Suzette chicoteşte.

— Este caraghioasă protecţia asta exagerată. Crede că la fiecare colţ există nişte spiriduşi care abia aşteaptă să-i înşface copilul.

— Era obsedată de o întâmplare petrecută într-un oraş din apropiere, zicea că a fost răpit un băieţel.

— Exact, clatină ea din cap. A fost o dispută pentru

custodie între părinţi, iar tatăl l-a luat peste graniţă, în Canada. Până la urmă l-au adus înapoi. A fost şi la ştiri la vremea respectivă, dar Janice se poartă de parcă ar fi un baubau care bântuie pe-afară! Şi asta nici măcar nu-i cea mai mare problemă cu ea. Ar trebui să auzi ce prostii a mai făcut.

Tresar.

— Ce-a mai făcut?

— Deci, am făcut odată un grătar în curte, începe Suzette, şi abia dacă am fript ceva acolo. Doar nişte languste şi un file. Am avut câţiva musafiri, nu mai mult – nu-i aşa, Jonathan?

— Nu-mi mai amintesc exact, dragă.

— În fine, continuă ea, chiar în mijlocul micii noastre petreceri cu grătar, apare poliţia! Janice sunase la poliţie şi le spusese că am făcut un foc în curte! Îţi dai seama?

— Aveţi un grătar la voi în curte? întreabă Enzo interesat.

— Ar trebui să vă luaţi şi voi, spune Jonathan.

— Sau să-l încercaţi pe al nostru, se oferă Suzette. Sunteţi bineveniţi să treceţi pe aici şi să întoarceţi nişte fripturi, dacă vreţi.

— Se poate? întreabă Enzo entuziasmat.

E de-a dreptul ciudat, pentru că, atunci când l-am cunoscut pe Enzo, cu peste douăzeci de ani în urmă, mi s-a părut cu mult mai entuziast decât oricare bărbat întâlnit de mine până atunci. Era de-a dreptul *aventuros.* Acum îmi dau seama de adevărul crud: cea mai mare fantezie a omului ăstuia este să frigă nişte burgeri pe grătarul din curte. Sau aşa ai crede, dacă l-ai vedea cum o chestionează pe Suzette despre avantajele şi dezavantajele grătarului. Poate că m-aş implica şi eu mai mult în discuţie dacă, în timp ce-i vorbeşte, Suzette nu ar simţi nevoia să-l atingă *neîncetat* pe braţ.

Adică poţi vorbi cu cineva şi fără să pui mâna pe el. E posibil.

Slavă Cerului, conversaţia despre grătar se întrerupe când Martha apare din bucătărie, aducându-ne tuturor câte

o farfurie cu salată. Nu ştiu ce a pus în ea, dar miroase a zmeură şi văd şi nişte gogoloaie de brânză.

— Mulţumesc, Martha, spun eu când observ că Suzette nu catadicseşte să-i mulţumească.

Aştept să-mi răspundă „cu plăcere”, dar femeia se mulţumeşte doar să mă privească fix, până când sunt nevoită să mă uit în altă parte.

Nu pot mânca aşa, cu privirea Marthei aţintită asupra mea, dar imediat ce iese din încăpere, mă înfig în salată. Nu prea sunt eu amatoare de salate, dar uau, adică *uau.* Dacă toate salatele ar avea gustul ăsta, atunci poate că *aş deveni* şi eu fan. Habar n-aveam că pot fi aşa delicioase.

— Millie, chicoteşte Suzette. Vezi că foloseşti furculiţa pentru spaghete la salată!

Serios? Mă uit în jur, la ceilalţi, şi văd că mănâncă toţi, folosind, parese, altă furculiţă decât cea cu care mănânc eu, chiar dacă, drept să spun, pentru mine toate arată la fel. Iar Enzo, care în mod sigur nu ştie mai multe decât mine despre folosirea furculiţei, mi-o arată pe cea mai îndepărtată de farfurie. De unde a ştiut de chestia asta?

Uau, situaţia este straniu de stânjenitoare. Schimb furculiţele între ele cât de repede pot.

— Şi tu cu ce te ocupi, Jonathan? întreb eu, ca să le distrag atenţia de la dezastrul cu furculiţa.

I

— Finanţe.

Îi zâmbesc.

— Pare interesant.

El ridică din umeri.

— Ne ajută să ne plătim facturile. Categoric nu este la fel de interesant ca meseria lui Suzette.

Spunând acestea, se întinde peste masă ca s-o apuce de mână. Ea îl lasă preţ de o clipită, apoi îşi trage mâna.

— Îmi place la nebunie să fiu în preajma oamenilor, spune Suzette. Datorită jobului meu, îi cunosc pe toţi din zonă. De fapt...

Face ochii mari, ca şi când tocmai i-ar fi venit o idee.

— Te-aş putea ajuta şi pe tine, Enzo.

— Pe mine? se încruntă el.

— Da!

Se tamponează cu şervetul pe buze şi nu pot să nu observ că rujul i-a rămas absolut intact. Sunt destul de sigură că al meu s-a dus de tot acum câteva frunze de salată, dar presupun că e în regulă, din moment ce avea exact aceeaşi culoare ca a buzelor.

— Cauţi clienţi pentru serviciile tale de peisagistică, nu? Ei bine, eu îi ştiu pe toţi cei din împrejurimi care cumpără case. Pot să-ţi trec numele în pachetul de bun-venit.

Enzo rămâne cu gura căscată.

— Ai putea face asta?

— Desigur, prostuţule!

Şi apoi îl atinge iar pe braţ. Iar! Încearcă oare să atingă vreun record mondial sau ceva de genul ăsta?

— Suntem vecini, nu-i aşa?

— Nu ştii dacă fac treabă bună.

Enzo este *cu adevărat* priceput în meseria lui. Desigur, o parte dintre femei îl angajează doar pentru că e foarte sexy, dar îşi *păstrează* clientela fiindcă lucrează absolut minunat şi el o ştie. Însă are mereu şi sentimentul că trebuie s-o dovedească permanent.

— În acest caz, spune ea, poate că ar trebui să-mi faci o demonstraţie privată.

Nu-mi place încotro se îndreaptă treaba asta.

— Avem nevoie disperată de un pic de îngrijire pentru curtea noastră, îi explică Suzette. Mi-ar plăcea foarte tare să grădinăresc un pic pe acolo, dar mă tem că n-am noroc la plante. Dacă ai putea să-mi arăţi ce să fac şi să mă şi instruieşti un pic în privinţa asta, te voi recomanda bucuroasă tuturor celor pe care-i cunosc.

Enzo se uită la mine. Deschide gura, aproape sigur ca să mă întrebe dacă sunt OK cu acest aranjament, dar chiar în acel moment Suzette adaugă:

— Ştiţi ce-mi place mult de tot la voi doi? Că aveţi încredere unul în celălalt, spre deosebire de multe alte

cupluri. Enzo nu simte nevoia să-ţi ceară permisiunea, Millie, pentru orice lucru de nimic.

Şi aşa, Enzo nu mai spune ce voia să spună.

— Deci, ce zici? îl întreabă ea din nou. Ne-am înţeles?

Arunc o privire disperată spre Jonathan, sperând că va interveni şi va spune că propunerea nu i se pare în regulă. Dar Jonathan stă acolo fără să facă nimic, îndesându-şi în gură furculiţe încărcate cu salata aia straniu de delicioasă şi părând absolut netulburat. Desigur, de ce *ar trebui* să-şi facă griji? Enzo nu va face decât să grădinărească un pic pe la vecini. Nu există niciun motiv pentru care să fii gelos.

Şi, hai să fim serioşi, doar Suzette nu e prima femeie care se dă la soţul meu. Nu este nici prima, şi n-o să fie nici ultima.

Numai că există ceva în flirtul lui Suzette care mă înfurie mai tare decât cochetăria casnicelor plictisite care văd în soţul meu un păpuşel plăcut la vedere. Însă nu pot să spun ce anume.

— Desigur, spune Enzo. Te ajut bucuros.

Martha revine din bucătărie, aducând alte farfurii cu mâncare. Mă uit spre masa copiilor, să văd dacă au mâncat ceva din salată – de obicei, nu îi conving s-o înghită decât dacă-i ameninţ cu vreo pedeapsă – şi descopăr şocată că Nico aproape că şi-a curăţat farfuria. De asemenea, sunt un pic invidioasă şi pe faptul că ei pare că au primit o singură furculiţă.

Martha ne ia din faţă farfuriile cu salate şi le schimbă cu un fel care pare italian. Din păcate, vecina noastră Suzette nici n-are idee cât de mofturos este Enzo când vine vorba de mâncare italienească. Ei bine, este pe cale să afle.

Enzo se uită la farfurie, inspirând profund aromele.

— Astea sunt paste alla Norma?

Suzette dă încântată din cap.

— Da! Avem un chef italian şi am ghicit din accentul tău că eşti din Sicilia, aşa că mi-am zis că o să-ţi facă plăcere să mănânci aşa ceva.

Îmi ţin respiraţia, aşteptând ca Enzo să împingă farfuria sau poate să ia câteva înghiţituri, din politeţe. În schimb, îl văd cum aburcă o furculiţă plină de spaghete şi aproape că-i dau lacrimile.

— *Oddio...* Au exact gustul celor pe care mi le făcea *nonna* mea.

— Mă bucur aşa de tare că-ţi plac! izbucneşte ea. Au un gust excepţional, nu-i aşa? Desigur, îmi dau seama că nu sunt la fel de bune ca atunci când ţi le prepară Millie.

— Millie nu ştie să gătească felul ăsta, spune Enzo.

Suzette bate din genele ei lungi.

— Nu?

Acum, toţi cei de la masă mă privesc ţintă, de parcă aş fi cea mai nenorocită persoană din univers pentru că nu-i fac soţului meu paste a la Norvegia sau cum mama dracului le zice. În apărarea mea, ori de câte ori încerc să prepar mâncare italiană, Enzo se poartă ca şi cum aş vrea să-l otrăvesc. Cine ar fi zis că felul ăsta o să-i placă atât de mult încât aproape să-l facă *să plângă?*

Apuc furculiţa şi o înfig în ceea ce pare o bucăţică de vânătă. O îndes în gură şi... Uau, e destul de bună. Nu o să-ncep să plâng din cauza asta, dar chiar sunt nişte paste excelent gătite.

— Oh, Millie, chicoteşte Suzette. Acum ai luat furculiţa *pentru desert!*

Dacă până la finalul acestei seri nu am înjunghiat-o încă pe Suzette cu una dintre furculiţele astea, atunci asta o să se întâmple numai din cauza faptului că nu ştiu pe care s-o folosesc în acest scop.

NOUĂ

— Eşti furioasă, remarcă Enzo.

Nu ştiu de unde şi-a dat seama. Poate din faptul că abia dacă am scos o vorbă pe drumul înapoi spre casă, cărând în braţe plăcinta cu mere, întrucât, în ciuda faptului că mi-a cerut să aduc un desert, Suzette tot l-a pus pe chef să facă un sufle de ciocolată absolut uluitor. Poate din felul cum am trântit uşa frigiderului, după ce am aruncat acolo plăcinta rămasă intactă. Sau din felul cum am tropăit pe scări spre dormitor şi am trântit uşa după mine, ieşind doar ca să le spun copiilor noapte bună.

— O să mănânc eu plăcinta, spune Enzo în timp ce se strecoară în pat, lângă mine. Îmi place la nebunie plăcinta cu mere. Nu-mi pasă că ai scăpat- o pe jos.

— N-am scăpat-o.

— Nu?

Scot un mârâit. Faptul că Enzo habar n-are de ce m-am supărat mă împiedică să mai fiu la fel de furioasă. De asemenea, şi-a dat şi cămaşa jos, iar asta mă împiedică şi mai tare.

— Chiar trebuie să lucrezi la Suzette în curte? îl întreb.

Se lasă pe spate în perne şi oftează.

— Oh. Aia era.

— Ei bine? Chiar trebuie?

— De ce te deranjează chestia asta?

— De aia.

— „De aia” nu-i un răspuns, mi-o întoarce el cu o replică iritantă mai ales pentru că eu le-o servesc neîncetat copiilor.

— Pur şi simplu am impresia că Suzette are un plan.

— Un plan?

Îmi încrucişez braţele la piept.

— Înţelegi tu.

— Nu înţeleg.

— Oh, Doamne.

Mă răsucesc spre el.

— Enzo, femeia aia a flirtat cu neruşinare cu tine toată noaptea! Nu te-a slăbit o secundă!

Se strânge în braţe cu o expresie prefăcută de groază.

— O femeie flirtează cu *mine? Ma va'*| Cum aş putea rezista oare la asta?

Îmi dau ochii peste cap:

— OK, OK...

— Probabil că o să fugim în lume împreună.

— *OK.*

Îmi rânjeşte cu toată gura.

— Sunt flatat că-ţi faci griji din pricina asta. Dar, Millie, ştii şi tu că nu m-aş uita în veci la altă femeie.

— Oh, serios?

— Serios. Aş fi un prost să te înşel.

— Aşa crezi?

— Oh, da.

Se răsuceşte pe o parte, proptindu-şi capul în palmă.

— Tu eşti soţia mea. Mama copiilor mei. Te iubesc atât de mult.

— OK.

— De asemenea, adaugă el, ştiu bine că nu trebuie să te trădez. Mi-ar plăcea să respir în continuare.

— Da, sigur, pufnesc eu.

— Cum poţi spune că eşti îngrijorată din cauza lui Suzette? răbufneşte el. Suzette. *ea* e aia care trebuie să-şi facă griji.

— Ha, ha, foarte amuzant.

— Nu glumesc deloc, spune Enzo, deşi i se arcuiesc colţurile buzelor. Mi-e frică rău de tine, Millie Accardi.

Mă strâmb la el.

— Da, sigur. Doar *tu* eşti Domnul Tip Drăguţ.

Ca să spunem adevărul, amândoi am făcut lucruri foarte rele. Lucruri care nu pot fi spuse în cuvinte, deşi mi-ar plăcea să cred că au fost, toate, în slujba dreptăţii. Însă, oricum ar fi, dacă ar trebui să ţinem evidenţa, sunt cu mult în faţa soţului meu. Eu am făcut lucruri mult mai rele decât

el. La urma urmelor, el n-a făcut niciodată ceva atât de îngrozitor încât să-şi piardă libertatea.

Însă, desigur, astea sunt numai chestiile de care ştiu. Am sentimentul că Enzo a trăit peste ocean o viaţă despre care n-am nicio idee. Odată am reuşit să-mi adun curajul să-l întreb dacă a ucis pe cineva şi a râs de parcă aş fi făcut o glumă, însă nu a negat. Iar apoi a găsit repede o cale să schimbe subiectul.

Nu l-am întrebat decât o singură dată, atunci. Fiindcă, după momentul acela, n-am mai fost sigură că vreau să ştiu.

Enzo îşi plimbă uşor degetul pe conturul feţei mele.

— Millie. şopteşte el.

Mă uit peste umăr, spre fereastra prin care luna îşi aruncă razele asupra noastră.

— Când o să pui storurile alea?

— Mâine. *Promit.*

Închid ochii, încercând să mă bucur de senzaţia pe care mi-o lasă atingerea soţului meu şi de buzele lui lipite pe gât. Dar, cu ochii închişi, devin conştientă de altceva. Un zgomot venit de undeva, din casă.

Deschid larg ochii.

— Ai auzit aia? îl întreb.

Îşi îndepărtează buzele de gâtul meu.

— Ce să aud?

— Sunetul ăla. Ca şi cum… ca un râcâit.

E un sunet foarte neliniştitor. Aproape ca nişte unghii scrijelind o tablă. Iar şi iar şi iar. Şi vine de undeva, din casă.

Enzo râde la mine.

— Poate o fi pe acoperiş omul ăla cu cârlig în loc de mână?

Îi dau una peste ceafă.

— Vorbesc serios! Ce *este* asta?

Stăm amândoi neclintiţi câteva clipe, ascultând. Şi, desigur, zgomotul a încetat.

— Eu nu aud nimic, spune Enzo.

— Pentru că a încetat.

— Oh.

— Dar *ce* să fi fost?

— Probabil că se aşază casa.

— Se *aşază* casa?

Mă uit la el ca trăsnită.

— Nu există una ca asta. Ai inventat-o tu acum.

— Ba da, există. Şi, oricum, tu eşti vreo mare expertă în case? Casele scot tot felul de zgomote. Şi ăsta tot de acolo e. Mare chestie.

Nu cred că sunt de acord cu el, însă, în acelaşi timp, nu pot protesta prea convingător acum, că zgomotul a încetat.

Ridică din sprâncene.

— Deci… pot să *continui?*

Nu sunt într-o dispoziţie prea erotică acum, după ce am auzit zgomotul ăla venind din măruntaiele casei, chestie la care se adaugă şi ferestrele complet expuse. Dar Enzo şi-a reluat deja sărutările pe gât şi, trebuie să mărturisesc, îmi este foarte greu să-i cer să se oprească.

ZECE

Joia este ziua când am dimineaţa liberă.

Copiii merg singuri în staţia de autobuz, aşa cum au făcut şi ieri. Sunt sigură că Janice e traumatizată când îi vede apărând singuri, dar eu nu-mi fac aşa de multe griji. Îi urmăresc de la una dintre ferestrele din faţă ale casei (care are acum şi storuri – mulţumesc, Enzo) şi văd cum se urcă în autobuz şi pleacă spre şcoală.

Copiii sunt foarte bine. Mamele se îngrijorează în permanenţă, de fundal, dar eu, una, refuz să fiu genul acela care îşi ţine copilul în lesă. La un moment dat, tot va trebui să-i dai drumul, chiar dacă asta te înnebuneşte.

Odată cu plecarea lor, casa rămâne cufundată în tăcere. În general, Ada e destul de reţinută şi închisă în ea, însă Nico pare mereu un vârtej de energie. Când nu este acasă, totul pare cufundat într-o linişte mormântală. Se lăsa tăcerea şi când locuiam în micul nostru apartament, dar acum, când avem o casă mai mare (deşi unii zic *cochetă),* liniştea pare mult mai adâncă. Cred că aici avem şi ecouri. *Ecouri.*

Nu ştiu ce să fac cu timpul meu liber. Poate îmi pregătesc micul-dejun şi citesc o carte. Mă îndrept spre bucătărie şi scot cutia cu ouă. Pe măsură ce înaintez în vârstă, încerc să mănânc cât mai sănătos şi am auzit că ouăle sunt destul de sănătoase dacă nu le prăjeşti în ulei sau unt. (Ceea ce pare în mod evident nedrept, fiindcă exact asta le face să aibă cel mai bun gust.) Aşa că pun la fiert nişte apă pentru oul fără ulei/unt, când aud soneria de la intrare.

Mă grăbesc spre uşă şi o deschid larg fără să verific înainte cine e, fiindcă aşa e cartierul în care locuiesc acum. Când stăteam în Bronx, nu deschideam niciodată uşa fără să mă uit mai întâi cine e de partea cealaltă. Dacă era o persoană necunoscută, îi ceream să ţină un act de identitate

în dreptul vizorului. Însă cartierul acesta este atât de sigur. Nu mai trebuie să- mi fac griji pentru nimic.

Mă surprinde însă foarte tare s-o văd în prag pe Martha – menajera lui Suzette – îmbrăcată într-una din rochiile ei cu flori, cu un şorţ alb şi apretat pe deasupra, având într-o mână o pereche de mănuşi de cauciuc şi în cealaltă, un soi de mop foarte avansat.

— Bună, îi spun eu, fiindcă nu ştiu ce altceva să-i spun.

Martha mă fixează cu aceeaşi privire sfredelitoare; faţa ei lată este impenetrabilă ca o mască.

— Este joi. Am venit la curăţenie.

Poftim? Îmi amintesc când a zis că e liberă joia, dar nu-mi amintesc să fi fost de acord s-o primesc la mine. De fapt, îmi amintesc perfect că am încercat să găsesc o modalitate amabilă de a-i spune că nu suntem interesaţi, înainte ca Suzette să mă distragă, insultându-mi plăcinta. Deci şi- *a făcut apariţia* pur şi simplu, fără să confirmăm planurile?

Oare Suzette a pus-o să facă asta?

— Ăăă, încep eu. Eu. apreciez că ai venit şi tot efortul, dar, aşa cum am spus alaltăieri, chiar nu avem nevoie.

Martha nici nu se clinteşte. Nu pricepe mesajul.

— Uite, continui eu, noi nu. adică pot să-mi fac singură curat în casă. Nu trebuie să.

— Soţul tău mi-a zis să vin, mă întrerupe Martha.

Poftim?

— El. el ţi-a spus?

Dă din cap aproape imperceptibil.

— M-a sunat.

— Ăăă, spun eu din nou. Scuză-mă o clipă.

Astăzi, Enzo începe mai târziu, aşa că în dimineaţa asta doarme mai mult. Dar mă reped pe scări în sus şi, când dau de el lungit pe partea lui de pat, îl împung în umăr. Flutură din gene, însă nu deschide ochii. Îl scutur iar, de data asta mai violent, şi într-un final se uită spre mine somnoros.

— Millie? murmură el.

— Enzo, îi spun, ai chemat-o tu pe menajera recomandată de Suzette?

Se ridică încet în capul oaselor, frecându-se la ochi. Au existat dimineţi când l-am văzut trezindu-se şi sărind din pat, alert într-o clipită. Dar nu a mai făcut asta de multă vreme. Poate chiar de când erau copiii mici. În prezent, durează cam cinci minute ca să devină îndeajuns de coerent pentru o conversaţie.

— Da, spune el într-un final. Am sunat-o.

— De ce ai făcut una ca asta? Nu ne permitem menajeră. Pot să fac eu însămi curat.

Cască.

— Este în regulă. Nu cere atât de mult.

— Enzo...

Mai durează câteva secunde ca să se trezească de tot. Îşi leagănă picioarele pe marginea patului.

— Millie, ai făcut mereu curat pentru alţii. De când te ştiu eu. Aşa că, de data asta, lasă să cureţe altcineva pentru tine.

Îmi frâng mâinile.

— Dar.

— Niciun dar. O să vină doar de două ori pe lună. Nu costă aşa mult. De asemenea, Nico o să ducă gunoiul de acum înainte, iar Ada o să spele vasele. Am vorbit deja cu ei.

Dau să protestez iar, însă, *chiar* ar fi drăguţ să nu fie nevoie să mai fac curat. Are dreptate – fac asta dintotdeauna. Am trecut de la curăţenia prin casele altora la curăţenia după propriii copii. Nu că Enzo nu m-ar ajuta niciodată, dar curăţenia într-o casă cu patru suflete nu-i o treabă aşa uşoară.

— Nu costă aşa mult, repetă el. O meriţi.

Poate că da. Poate chiar o merit. Şi, oricum, pare să se fi decis, aşa că n-o să mă cert cu el.

Dar de ce tocmai *Martha?*

Mă întorc în living, unde menajera a localizat deja cu precizie locul în care ţinem produsele de curăţat şi a trecut la treabă. OK, poate că are o problemă în felul cum se holbează la mine, dar o mulţime de oameni se poartă ciudat

în lume, iar ea pare incredibil de competentă la făcut curăţenie. Multe dintre familiile pentru care am lucrat aveau o listă nesfârşită de instrucţiuni despre cum să procedez la ei în casă, dar am jurat că, dacă îmi voi permite vreodată genul ăsta de ajutor, nu voi fi aşa de nesuferită.

— Enzo zice că e OK, o informez eu.

Dă înţepată din cap, spre mine. Femeia asta pare să nu vorbească niciodată. Îmi aminteşte un pic de gărzile de la palatul regal din Anglia, care nu pot să vorbească sau să zâmbească.

Încerc să-mi fierb un ou, dar e greu să gătesc ceva cu Martha lângă mine în bucătărie, frecând îndârjită blatul mobilei şi ridicând privirea spre mine la câteva secunde. Chiar dacă bucătăria e mult mai mare decât cea pe care o aveam în oraş, e ciudat să fiu aici în timp ce ea face curat. Mi se pare straniu, de parcă aş fi una dintre bogătanele alea fiţoase care îşi angajează servitori, lucru amuzant având în vedere că... în fine, abia dacă ne putem permite această casă, chiar şi cu o reducere de preţ de zece la sută. Această casă, care a fost, probabil, şopron pentru animale. (Deşi nu prea cred asta. De fapt, sunt destul de sigură că nu.)

Mă dau la parte cu stângăcie, pentru ca Martha să-şi poată face treaba.

— Scuze, mormăi încet.

De cele mai multe ori, cei pentru care lucram plecau de acasă când veneam la curăţenie şi apreciam acest lucru. Chiar dacă angajatorul nu-mi spunea pas cu pas cum să-mi fac treaba, ceea ce unii dintre ei chiar tăceau, mă simţeam mereu judecată în tăcere, atunci când se aflau acasă. Sau mi se părea că mă urmăresc ca să se asigure că nu fur nimic. Şi chiar şi atunci când nu făceau nimic din toate astea, pur şi simplu *îmi stăteau în drum.*

În cele din urmă renunţ la ou şi iau o banană, pentru că nu mă pot gândi la alt mic-dejun pe care să nu trebuiască să-l gătesc. Plec în living cu tot cu banana uşor maronie şi mă prăbuşesc pe canapea, cu telefonul în cealaltă mână.

Poate că ar fi bine să-mi iau liber miercuri dimineaţa.

Îmi citesc e-mailurile, rezolvând ce pot să rezolv. Copiii merg la şcoala cea nouă de mai puţin de o săptămână, dar am primit deja zeci de e-mailuri de la şcoală. Directoarea pare hotărâtă să le scrie zilnic tuturor părinţilor. Este o diferenţă remarcabilă faţă de şcoala publică din Bronx. Da, nici aici nu plătim taxe, dar părinţii au o grămadă de pretenţii. Printre care şi emailurile zilnice, se pare.

Sfârşesc prin a le şterge aproape pe toate. Adică, na, câte mesaje poţi citi despre apropiatul târg de carte sau despre o chestie numită Prânzul Lego?

Banana nu e prea grozavă, dar îmi potoleşte foamea. Mă gândesc să mai fac nişte treburi pe afară până termină Martha curăţenia. Doar că, atunci când mă ridic de pe canapea şi mă întorc, aproape să-mi sară sufletul din mine.

Martha stă în pragul bucătăriei, ţeapănă ca o mătură.

Este absolut neclintită. Arată ca un robot încremenit acolo – sau poate că termenul corect ar fi „cyborg”? Oricum ar fi, m-a speriat de moarte. Credeam că e ocupată să cureţe bucătăria, dar se pare că stă acolo şi mă priveşte ţintă cine ştie de când. Iar când o surprind, nici nu se sinchiseşte să se uite în altă parte. Se holbează în continuare la mine, fără nici o jenă.

— Da? o întreb.

— Nu voiam să vă deranjez.

— Ăăă, nu-i nicio problemă. Ai nevoie de ceva?

Ezită câteva secunde, ca şi când şi-ar măsura cu grijă cuvintele. În cele din urmă, răbufneşte:

— Unde ţineţi lichidul de curăţat cuptorul?

De *aia* mă privea cu atâta insistenţă? Era nedumerită în privinţa locului unde ţin curăţătorul pentru cuptor? Chiar asta să fi fost?

— E în dulapul de lângă cuptor.

Unde altundeva să fie?

Martha dă din cap şi se întoarce în bucătărie. Însă tot nu mă simt în largul meu. Chiar dacă Enzo vrea să avem menajeră, asta nu înseamnă că trebuie să fie Martha. Mi-aş dori mai degrabă o menajeră care să nu se holbeze la mine

cu atâta insistenţă. Pe de altă parte, ea lucrează deja la noi. Dacă găsim pe altcineva, va trebui s-o concediem. N-am concediat pe nimeni în viaţa mea şi nici nu ard de nerăbdare s-o fac.

Poate că va fi în regulă. La urma urmelor, acum ştie unde e lichidul pentru curăţat cuptorul şi, potrivit lui Enzo, are şi un tarif rezonabil. Casa lui Suzette era imaculată, deci categoric face treabă bună.

Şi, aşa cum a zis şi Enzo, o merit.

UNSPREZECE

Astăzi, Nico se întâlneşte cu Spencer, băiatul de la numărul 13, ca să se joace împreună.

Întâlnirea asta a fost aproape imposibil de stabilit. Locuim aici de două săptămâni şi abia acum am reuşit să aranjăm ceva. A trebuit să-i trimit lui Janice o copie a carnetului de vaccinări al lui Nico – nu glumesc. Sunt surprinsă că nu a cerut şi analize de sânge şi urină.

Însă merită, pentru că în weekenduri Nico debordează de energie şi neastâmpăr, iar aici nu are o grămadă de prieteni în apropiere, aşa cum avea pe când locuiam în vechiul apartament. Întâlnirea este stabilită pentru duminică la ora trei după-amiaza, acasă la Spencer, dar de la ora unu Nico mă tot întreabă, cam din sfert în sfert de oră, dacă a venit momentul să plece. Ajungem până în punctul acela în care, de fiecare dată când rosteşte cuvântul „mamă”, îmi vine să urlu.

— Mamă, spune el la trei fără un sfert. Pot s-o iau pe Micuţa Kiwi acasă la Spencer?

Enzo şi Nico au decis că nu mai vor să aştepte ca oul de călugăriţă să eclozeze şi călugăriţele să se mănânce una pe alta, aşa că au cumpărat o călugăriţă mică, pe care au primit-o lunea trecută. Nico a numit-o Micuţa Kiwi, ca un omagiu ciudat pentru fructul lui preferat.

— Doar dacă vrei să nu te mai cheme niciodată pe-acolo, îi răspund eu.

Cade pe gânduri.

— Atunci pot să-mi iau mingea şi bâta de baseball?

Selecţiile pentru Liga Mică au fost vinerea trecută, iar Nico a intrat în echipă, un lucru minunat, pentru că asta va fi încă o modalitate de a-şi face prieteni şi de a mai consuma un pic din energia acumulată. În schimb, este şi mai obsedat de baseball decât era până acum. În fiecare seară, Enzo îi aruncă mingi cu nemiluita. E plăcut să-i privesc, fiindcă

Enzo descrie fiecare mişcare de parcă am fi cu adevărat la un meci de baseball. *Acceptă provocarea, se pregăteşte pentru lovitură... Şi reuşeşte! Aleargă spre prima bază, a doua bază.*

— OK, confirm, cu toate că sunt un pic îngrijorată că Nico o să scape mingea de sub control şi o să spargă vreo fereastră, moment în care Janice va face atac cerebral.

Nico loveşte bine, dar nu are încă un control grozav.

În fine – *în fine!* – se face şi ora trei, aşa că ne putem îndrepta spre casa lui Spencer. Ada e tolănită pe canapea, citind o carte, cu părul ei negru şi lucios răsfirat pe spate. Mă uluieşte, încă o dată, frumuseţea fiicei mele. Cred că ea nici nu-şi dă seama de asta. Dumnezeu să ne ajute în momentul când o va face.

— Ada, spun eu, vrei să vii şi tu cu noi?

Ada mă priveşte ca şi cum mi-aş fi pierdut naibii minţile.

— Nu, mulţumesc.

— Tu ai prietene la care ai vrea să mergi în vizită? o întreb. Te duc fără probleme cu maşina.

Clatină din cap. Sper că şi-a făcut prieteni la şcoală. Nu e nici pe departe la fel de sociabilă ca Nico, dar a avut mereu un grup restrâns de prietene. Trebuie să fie dificil să o iei de la capăt în clasa a cincea, dar Ada nu e genul care să se plângă. Aş putea să-i sugerez o ieşire seara, ca între fete, să fim doar noi două şi să verific un pic cum stau lucrurile.

Îmi vine ideea să-l întreb şi pe Enzo dacă vrea să vină cu noi, dar îmi dau seama că nu l-am văzut deloc în după-amiaza asta. Probabil că lucrează. Avea o grămadă de clienţi în oraş, însă încearcă să mute toată afacerea pe insulă, aşa că se stresează foarte tare. Este extrem de îngrijorat de cum vom reuşi să ne plătim ipoteca. Apreciez tot ce face, însă, în acelaşi timp, mi-aş dori să fie mai mult prin preajmă.

În fine, se pare că o să mergem doar eu şi Nico. Aşa că îmi înşfac poşeta şi traversăm de cealaltă parte a giratoriului, spre numărul 13 pe strada Locust – casa despre

care se presupune că ar fi fost pentru servitori. Pe drum trecem spre casa lui Suzette şi, fără să vreau, aud multe zgomote venind dinspre curtea din spatele casei. Ce naiba fac acolo?

Când ne deschide uşa, lui Janice îi cade faţa, ca şi când, deşi ne-a invitat, spera să nu ne facem apariţia.

— Oh, spune ea. Intraţi, dacă aţi venit.

— Mulţumesc, răspund eu.

Imediat ce păşim pe covoraşul de la intrare, arată spre picioarele noastre.

— Scoateţi-vă pantofii.

Îmi descalţ sandalele închise la vârf şi Nico azvârle cât colo pantofii sport care, spre oroarea mea, aterizează în hol. Mă reped să-i recuperez de acolo şi să-i aşez frumos în rastelul pentru încălţăminte. Astăzi abia dacă am ieşit din casă, aşa că n-am idee de ce încălţările lui sunt pline de noroi. Iar, când mă uit la şosete, văd că şi acelea sunt la fel de murdare. Cum s-a întâmplat aşa ceva?

— De ce ai şosetele murdare? îl întreb.

— M-am jucat în curte, mamă.

— În *Şosete?*

Nico ridică din umeri.

Sfârşeşte prin a-şi scoate şi şosetele, iar de dedesubtul lor răsar nişte tălpi *tot* murdare, însă presupun că mai puţin decât pantofii sau şosetele. Diseară trebuie să îmbăiez acest copil în înălbitor.

Spencer şi Nico par extraordinar de bucuroşi să se vadă, ca nişte prieteni care nu s-au mai întâlnit de multă vreme, chiar dacă au fost împreună la şcoală acum nu mai mult de două zile. Aleargă să iasă în curte, în timp ce Janice strigă după Spencer: „Ai grijă!”

Îşi frânge mâinile, privind în urma lor. Nu ştiu dacă ar trebui să mă ofer să stau cu ea sau dacă mă vrea aici. Dar pare să aibă nevoie de o băutură tare. Într-un final se întoarce spre mine şi sunt sigură că o să-mi ofere nişte limonadă sau brânză şi biscuiţi; în schimb, ea mă întreabă:

— Cât de des îl verifici pe Nico de păduchi?

Rămân cu gura căscată. Aş vrea să mă arăt ofensată, dar Nico a avut păduchi de trei ori. La fel şi Ada, lucru mult mai greu de gestionat, pentru că nu poţi să razi în cap o fetiţă de opt ani. Ăsta e genul de lucru despre care va vorbi la terapie, peste ani.

Însă, categoric, am trecut cu lama peste căpăţâna fiului meu. La început nu a fost prea încântat, însă când Enzo s-a oferit să se radă şi el în cap, totul a devenit amuzant.

— Nu are păduchi, spun eu.

Mijeşte ochii spre mine.

— De unde *ştii?*

Nu ştiu cum să-i răspund.

— Nu se scarpină, deci...

— Ai un pieptene des pentru păduchi?

— Ăăă, da.

— Ce marcă?

Nu ştiu cât o să mai suport conversaţia asta. Vreau să spun că îmi displac păduchii la fel de mult cât îi displac şi ei, adică mult de tot. Dar nu este subiectul meu preferat de discuţie.

— Ascultă, îi spun. Trebuie să plec...

— Oh.

Janice se dezumflă.

— Mă gândeam că poate mai stai un pic. Am făcut suc proaspăt.

Pare sincer dezamăgită. Cu toate că a fost necioplită în privinţa alegerii mele de a fi mamă cu serviciu, îmi dau seama că, dacă stă acasă toată ziua, trebuie să se simtă destul de singură. Şi nici eu nu mă prea pricep să-mi fac prieteni. Poate că Janice şi cu mine am pornit cu stângul şi, până la urmă, o să fie cea mai bună prietenă a mea din Long Island. Vreau să zic, *de pe* Long Island.

— Mi-ar plăcea să-l gust, îi spun.

Janice se înviorează un pic şi o urmez în bucătărie. Deloc surprinzător, totul este imaculat. Podeaua arată mult mai curată decât blatul meu de la bucătărie. Are o masă la fel ca a noastră, pe care sunt aşternute şervete şi suporturi pentru

pahare. Se duce la frigider şi scoate de acolo o carafă uriaşă cu un lichid gros, granulat şi verde. Umple ochi două pahare şi îmi întinde şi mie unul.

— Nu uita să pui suport dedesubt, îmi spune când mă vede că mă îndrept cu el spre masă.

Se aşază în faţa mea, în timp ce examinez lichidul din pahar. Mă rog, nu este chiar aşa lichid. Are unele dintre proprietăţile lichidului.

— Ce este, mai exact?

— Este *suc,* îmi răspunde ca şi când i-aş fi pus cea mai idioată întrebare.

Vreau s-o întreb ce a pus în el de a obţinut nuanţa asta aprinsă de verde. Nu-mi vine în minte niciunul dintre fructele verzi pe care îmi place să le mănânc. Mă rog, ar fi un soi de pepene galben, dar nu ştiu dacă vreau să mănânc pepenele ăla sub formă de zeamă. Însă mă priveşte ţintă şi îmi dau seama că trebuie să iau o înghiţitură din aşa-zisul suc. În fine, poate e mai bun decât lasă aspectul lui să se vadă – aproape că trebuie să fie. Îmi încleştez degetele pe pahar, îl ridic spre gură şi apoi îl înclin. Iau o înghiţitură zdravănă şi.

Oh, Dumnezeule.

Nu e mai bun decât arată. De fapt, e mai rău. S-ar putea să fie cel mai greţos lucru pe care l-am băgat vreodată în gură. Îmi adun toate puterile ca să nu-l scuip direct în pahar. Are un gust imposibil, ca şi când ar fi cules iarbă din curte, cu tot cu ţărână, şi ar fi transformat-o în băutură.

— Delicios, nu? mă întreabă Janice, luând o înghiţitură sănătoasă. Şi, mă crezi sau nu, este şi foarte nutritiv.

Mă mulţumesc să dau din cap, fiindcă încă mă chinui să înghit ce am în gură.

— Deci, spune ea, îţi place în casa cea nouă?

— La nebunie, recunosc cu sinceritate. E un pic de lucru, dar suntem foarte mulţumiţi de ea.

— Cele mai multe case au nevoie de îmbunătăţiri când le cumperi. Şi sunt sigură că aţi luat-o şi la un preţ foarte bun.

Îmi ling buzele şi regret imediat, pentru că simt iar

gustul substanţei aceleia verzi.

— Ce te face să crezi asta?

— Pentru că n-a vrut-o nimeni altcineva.

Cuvintele lui Janice mă fac să uit cu totul amăreala sucului care mi-a rămas pe limbă.

— Ce vrei să spui?

Ridică din umeri.

— N-a mai existat decât o singură ofertă. Care a fost mai apoi retrasă.

Nu asta ne-a spus agenta imobiliară care ne-a vândut casa. A lăsat să se înţeleagă că există şi alte oferte, dar mai mici decât a noastră. Oare ne-a minţit? Chiar am fost singurii interesaţi de această casă cochetă, dar minunată, dintr-un cartier cu şcoli excelente?

Cum se poate aşa ceva?

— De ce n-a mai ofertat nimeni? o întreb pe Janice, încercând să nu las să se vadă cât de curioasă sunt să aflu motivul.

— N-am nici cea mai vagă idee, spune ea. Din exterior, pare o casă foarte bună. Bine construită. Cu acoperiş rezistent.

Ei bine, răspunsul ei îmi aduce uşurare.

— Trebuie să fie ceva din *interior,* adaugă după aceea.

Ceva din *interior?* Ce se află în interiorul casei mele care să fi speriat zecile de oameni veniţi probabil în vizită?

Nu mă pot abţine să nu mă gândesc la hârşâiturile acelea îngrozitoare care m-au ţinut trează toată noaptea. Am fost atât de fericită când am primit telefonul care ne anunţa că locuinţa este a noastră. Dar nu a existat nici măcar o zi, de când ne-am mutat aici, să nu mă întreb dacă nu cumva am făcut o greşeală teribilă…

— Aşadar, spune Janice schimbând înţepată subiectul, cum a fost cina de alaltăieri seară, cu Suzette şi Jonathan?

Ridic brusc capul, uşor iritată. OK, acum înţeleg de ce a vrut să rămân. Ca să mă provoace la o bârfă despre vecinii noştri. De *aia* mă aflu aici – nu ca să gust sucul ei bizar.

— A fost bine, îi spun.

Ultimul lucru pe care mi-l doresc este să colportez răutăţi despre Suzette şi să-i dau şi ei prilejul s-o facă.

— Bine? Greu de crezut.

— Par oameni cumsecade.

Janice îşi ţuguie buzele.

— Nu sunt *deloc* cumsecade. Crede-mă. Sunt vecină cu ei de cinci ani.

Trebuie să-mi muşc limba ca să nu-i spun că şi Suzette mi-a zis exact acelaşi lucru despre ea.

Categoric, e multă râcă între ele. Şi, oricum, adevărul este că Suzette chiar nu pare o persoană cumsecade. Oricât de mult am încercat s-o cunosc mai bine în timpul acelei cine, la finalul serii a reuşit să-mi displacă chiar *mai mult* decât la început.

— Măcar Jonathan pare cumsecade.

— Se poartă oribil cu el, adaugă Janice.

Nu a părut cea mai atentă soţie de pe planetă, dar deocamdată n-aş merge atât de departe încât să spun că s-a purtat oribil.

— Serios?

— Ori de câte ori o atinge, ea se retrage. Îl pune în inferioritate ori de câte ori are ocazia. Îmi imaginez cum e viaţa lor sexuală.

Eu încerc să nu-mi imaginez aşa ceva, de fapt.

Privirea lui Janice se fixează spre fereastra de la bucătărie, cu vedere perfectă spre intrarea în casa de la numărul 12 din strada Locust. Din bucătărie poate vedea pe oricine intră sau iese.

— Suzette Lowell este cea mai rea persoană pe care am întâlnit-o eu vreodată.

Uau, nici mie nu-mi place femeia aia, dar n-aş face o afirmaţie chiar
atât de radicală.

— Pare...

În loc să beau lichidul cel verde, îl învârtesc în pahar.

— Cel puţin e prietenoasă.

— Ştii că soţul tău este chiar acum la ea acasă?

Nu ştiu asta. Iar Janice îşi dă seama după chipul meu că habar n-aveam, lucru care pare să-i provoace o plăcere imensă.

— I-a deschis uşa chiar ea, acum vreo oră.

Are sens să ştie treaba asta, ţinând cont de vederea perfectă pe care o are asupra casei lui Suzette.

— Şi este încă acolo.

— Nu-i nicio problemă.

Mă străduiesc să zâmbesc, fiindcă nu vreau să-i dau lui Janice satisfacţia de a şti că această informaţie mă deranjează.

— Mi-a spus că o să lucreze la ea în grădină în curând, aşa că probabil a decis să se ducă azi.

— Duminică? Nu pare zi de lucru.

— Enzo munceşte tot timpul. Este foarte ocupat.

Janice ia o înghiţitură din pahar, apoi îşi linge mustaţa verde lăsată de lichidul vâscos.

— OK. În fine, dacă ai încredere în el.

— Am încredere în el.

Rânjeşte la mine.

— Atunci n-ai de ce să-ţi faci griji.

Janice încearcă să bage băţul prin gard, dar şi eu încerc, la rându-mi, so ignor. Am încredere în Enzo. Adică, da, dintr-un motiv sau altul se pare că nu i-a trecut prin minte să-mi spună şi mie că se duce să lucreze în curtea atrăgătoarei noastre vecine. Dar n-o să las să mă supere treaba asta. Poate că există lucruri pe care nu le ştiu despre soţul meu, dar ştiu sigur că este un bărbat bun. Mi-a dovedit asta în repetate rânduri, de-a lungul timpului. Şi chiar dacă n-ar fi, tot nu cred că m-ar înşela.

N-ar îndrăzni s-o facă.

Mi-e frică de tine, Millie Accardi.

Şi chiar ar trebui să-i fie.

DOISPREZECE

— Azi ai fost acasă la Suzette? îl întreb pe Enzo pe cel mai relaxat ton posibil, în timp ce se spală pe dinţi. Încerc

să nu par o soţie geloasă, iar momentul în care se spală pe dinţi pare potrivit ca să aduc vorba despre asta. Nu poate fi nimic mai lejer decât acum, nu?

Se uită la mine, oprindu-se în mijlocul periajului. Aşteaptă preţ de o clipă, apoi îşi reia spălatul.

— Da. Am ajutat-o în curte. I-am arătat nişte trucuri pentru grădinărit. Exact aşa cum a rămas stabilit.

— Nu mi-ai zis că te duci la ea.

— Este atât de important să-ţi spun mereu unde mă duc?

Scuipă pasta de dinţi în chiuvetă. Mă gândesc la toate momentele în care el m-a văzut pe mine scuipând pasta de dinţi în chiuvetă – prea multe ca să le număr. Apoi mă gândesc la momentele în care a văzut-o pe Suzette scuipând pasta de dinţi în chiuvetă – niciodată.

— Ar fi drăguţ din partea ta, da, îi răspund, dacă mi-ai spune unde te duci în weekend. Ăsta n-ar trebui să fie timp de stat cu familia? Nu zici tu mereu aşa?

Îmi aruncă o privire exasperată.

— Millie, ăsta e un job. Avem nevoie de bani – avem mare nevoie. Ce vrei, de fapt?

— Te plăteşte?

Nu-mi răspunde. Ceea ce înseamnă că răspunsul este „nu”.

— Deci te-ai dus acolo duminică. Şi nu te-a plătit. În ce fel este ăsta un job?

Enzo se clăteşte, apoi scuipă iar în chiuvetă, de data asta mai agresiv. Apoi ridică privirea şi nu pare deloc încântat.

— Millie, deja mi-a adus doi clienţi noi. Mă ajută. Ne ajută *pe noi.*

Flutură braţele în jur.

— Cum crezi că o să plătim pentru casa asta?

Este un punct de vedere foarte corect. Construirea unei afaceri ţine în mare parte de recomandări de la om la om. Iar Suzette poate fi de ajutor în privinţa asta.

Văd cum îi coboară umerii, într-o expresie de neajutorare.

— Uite, îmi pare rău că nu ţi-am spus unde mă duc. Dar

pregăteai plecarea aia cu Nico la Janice. Iar Ada nu vrea decât să fie lăsată să citească în linişte. Aşa că mi-am zis că ar fi un moment bun să trec pe la ea, fiindcă n-avea nimeni nevoie de mine.

Din nou, are dreptate. Tot ce spune Enzo este sută la sută corect. Şi, oricât de mult a muncit, a fost mereu alături de familia noastră. A participat la toate invitaţiile la ceai organizate de Ada cu jucăriile ei de pluş, pe când era mică. Nici măcar eu nu puteam suporta petrecerile alea cu ursuleţi de pluş, dar el a stat acolo, cuminte, de un milion de ori. Folosea tot felul de voci caraghioase pentru fiecare ursuleţ în parte, deşi toate vocile alea aveau accent italian.

— Şi mie îmi pare rău, îi spun. Ştiu că încerci să-ţi repui afacerea pe picioare. Nu voiam să-ţi fac zile fripte.

Îmi zâmbeşte.

— E drăguţ când eşti geloasă. Fiindcă nu te văd niciodată aşa.

Este ciudat, fiindcă are dreptate. Femeile se dau neîncetat la el, dar am avut mereu încredere. Nu ştiu de ce reuşeşte Suzette să apese pe butoane în felul în care o face. Mai ales că e măritată, deci nu te poţi aştepta c-o să fugă cu ea.

— Îmi pare rău, repetă Enzo. Mă ierţi?

Nu răspund imediat, aşa că se apropie de mine şi mă sărută, făcându- mă să-i simt respiraţia proaspătă şi mentolată. Aşa cum era de aşteptat, rămăşiţele furiei mele se topesc imediat. Îmi este imposibil să rămân supărată pe el.

— Mamă! Tată! se aude o voce prin uşă. Micuţa Kiwi năpârleşte! Trebuie să vedeţi! Veniţi repede!

Efectiv nu există ceva care să ucidă de tot romantismul decât momentul în care ţi se spune că o călugăriţă năpârleşte la tine în casă. Enzo şi cu mine ne uităm unul la altul.

— Mai târziu, Nico! strigă Enzo. Eu şi maică-ta... stăm de vorbă. Avem... o conversaţie importantă. Vin mai încolo să văd, OK?

Dar Nico nu e persoana care să se dea bătută.

— Când? strigă el prin uşă.

Enzo oftează, recunoscând şi el că oportunitatea pentru nişte momente sexy s-a dus pe apa sâmbetei.

— Într-un minut.

Îmi face cu ochiul.

— Vrei să vezi cum năpârleşte?

— O să sar peste asta, mulţumesc.

— Dar...

Se uită spre uşa de la baie, apoi la mine.

— Suntem bine?

Ezit doar o clipă.

— Da.

— De acum înainte, o să-ţi spun când mă duc la Suzette. Îţi promit.

— Nu trebuie, îi spun repede. Am încredere în tine.

Şi chiar am. Am încredere deplină în el.

Însă nu am încredere în Suzette.

TREISPREZECE

Deschid larg ochii în mijlocul nopţii. Se aude iar sunetul acela hârjâit.

Nu l-am mai auzit de câteva nopţi. Speram că, până la urmă, casa s-a terminat de „aşezat” sau de ce-o mai fi făcut-o să scoată un zgomot atât de înfricoşător, dar iată-l din nou, mai puternic ca niciodată.

Întorc capul ca să mă uit la ceasul de pe noptiera de lângă pat. Este ora două dimineaţa. De ce mama naibii se aude în casa mea scrijelitul ăsta, la două dimineaţa?

Îmi ţin respiraţia, ascultând cu toată atenţia de care sunt în stare.

Nu cred că este un animal. Nu cred că avem şobolani care să alerge de colo-colo, prin pereţi. Adică, *sper* că nu avem. Sună ca şi când…

Sună de parcă cineva ar fi prins acolo şi încearcă să iasă.

Mă bântuie în continuare vorbele lui Janice. *Trebuie să fie ceva din interior.* Este ceva în neregulă la casa asta. *În interiorul* acestei case. Ceva care i-a pus pe fugă pe toţi cei care au venit s-o vadă.

Nu mă pot opri să mă gândesc la asta. Mă scoate din minţi, pur şi simplu.

Enzo doarme liniştit lângă mine. Sunetul nu a fost destul de puternic încât să-l trezească. Deşi, ca să fiu sinceră, aş putea să cânt la trompetă lângă el şi tot ar dormi buştean.

Dacă îl trezesc, n-o să fie prea încântat. Mi-a spus deja că a primit ceva de lucru mâine, în zori, la o distanţă de patruzeci de minute cu maşina. Pe de altă parte, se poartă de parcă zgomotul ăsta ar fi ceva inventat de mine. Se pare că sunt singura care-l aude.

Într-un final, mă dau jos din pat. Categoric n-o să mai reuşesc să adorm cu scrijelitul ăla în urechile mele. Măcar să investighez de unde vine.

Dincolo de uşa dormitorului, holul este scăldat în întuneric. Cumpănesc dacă să aprind sau nu lumina, cu degetele adăstând deasupra comutatorului. Nu vreau să trezesc pe nimeni, dar nici nu vreau să cad pe scări. Oricât de mult mi-ar plăcea tot spaţiul din casa asta, simt un ghimpe de nostalgie pentru micul apartament din Bronx, unde puteam practic să văd cam tot ce se petrece doar dacă făceam o răsucire la 360 de grade. Aici, în casă, sunt atât de multe cotloane şi unghere.

Atât de multe locuri unde se poate ascunde cineva.

Ochii mi s-au obişnuit cu întunericul, aşa că decid să nu aprind lumina. O apuc pe dibuite pe hol, spre scări. Zgomotul vine de la parter. Sunt sigură.

— Alo? strig în josul scării.

Niciun răspuns. Fireşte.

Mă uit înapoi, în direcţia dormitorului matrimonial. OK, deci se aude un soi de scrijelit la parterul casei, la ora două dimineaţa, iar zgomotul pare făcut de o fiinţă umană. Chiar am de gând să investighez de una singură? Chiar dacă o să fie ursuz după aia, n-ar fi mai isteţ din partea mea să-l trezesc pe Enzo, ca să meargă cu mine?

Însă i-am mai zis o dată de râcâitul ăsta supărător. Şi a pretins în repetate rânduri că el nu-l aude, iar mie mi-a zis că mă port copilăreşte. O să zică iar că se aşază casa, apoi o să se întoarcă pe partea cealaltă şi o să se culce la loc. În plus, n-am nevoie de un *bărbat* doar ca să inspectez parterul propriei case. N-o să păţesc nimic.

Oricum, Enzo este la o distanţă de la care mă poate auzi dacă strig.

Mă prind zdravăn de balustrada scării. Preţ de o clipă, sunetul se aude şi mai tare – îndeajuns încât să-mi trimită fiori pe şira spinării. Este ca şi când chestia aia care-l provoacă, orice-ar fi ea, vine spre mine.

Nu, gata, asta e. Mă întorc. Enzo trebuie să se trezească. Dacă nu aude zgomotul ăsta, atunci are nevoie de un test la ORL.

Doar că, înainte de a mă răsuci pe călcâie să mă întorc

în dormitor...

Zgomotul încetează.

Rămân acolo, aşteptând să înceapă iar. Dar nu începe. Casa este complet scufundată în linişte.

Nu-mi dau seama dacă mă simt uşurată sau dezamăgită. Sunt bucuroasă că sunetul acela groaznic a încetat, dar acum, că s-a dus, va fi imposibil de localizat.

Cobor oricum la parter. Păşesc încet pe fiecare treaptă până ajung la primul nivel al casei, care pare ireal de tăcut. Mijesc ochii, încercând să disting contururile mobilierului ascuns între umbre. Privirea îmi fuge dintrun colţ în altul, căutând originea acelui zgomot.

În cele din urmă, întind mâna şi răsucesc comutatorul.

Nu-i nimeni aici. Parterul e absolut pustiu. Probabil că n-ar trebui să fiu surprinsă. Şi totuşi.

S-a auzit un zgomot. S-a auzit un zgomot venind de la parterul acestei case. *Nu* mi l-am imaginat eu. Şi, imediat ce am început să cobor scările, a încetat. Este posibil ca cine l-a provocat să mă fi auzit venind şi să fi încetat?

Nu, sunt ridicolă. Aşa cum a spus şi Enzo, probabil că se aşază casa, nimic mai mult. Orice-o fi însemnând chestia asta.

PAISPREZECE

— Mamă.

Fierb nişte sos de roşii într-o oală, în timp ce alături, într-o tigaie, am pus felii de vânătă la rumenit. Ghiciţi ce pregătesc? Pasta alla Norma. Mam uitat la vreo cinci reţete de pe internet şi am ales-o pe cea cu cele mai bune recomandări. Apoi am mers la cumpărături şi mi-am luat toate ingredientele. Ba chiar de la supermarketul ăla *bun* – cel din cealaltă parte a oraşului. Muncesc din greu la felul ăsta de mâncare. Dacă nu-l face pe Enzo să verse fie şi o singură lacrimă, o să fiu foarte dezamăgită.

— Mamă, mamă, mamă, mamă, mamă. Mamă.

Las jos lingura cu care amestec în sosul de roşii şi mă răsucesc să mă uit la Nico; se pare că nu prea îi iese treaba cu răbdarea.

Poartă aceiaşi blugi şi acelaşi tricou cu care a fost azi la antrenamentul pentru Liga Mică, chiar dacă l-am rugat să se schimbe încă de când a ajuns acasă, pentru că erau destul de murdare. Însă, uneori, trebuie să-ţi alegi războaiele care merită duse. Este deja în echipă de două săptămâni, iar antrenorul mi-a spus că până acum e unul dintre jucătorii vedetă. Şi mi-a plăcut mai ales felul în care l-au ovaţionat ceilalţi copii când a venit la lovire.

— Mamă.

Părul negru şi dezordonat îi intră în ochi.

— Unde e tata? A zis că o să mă antreneze în seara asta.

— Poate voia să spună „după cină”?

Scoate în afară buza de jos.

— Dar eu vreau să mă antrenez *acum.* Tata mi-a zis că o să-mi arate cum să arunc mingea cu boltă!

Ridic din sprâncene.

— Ştie să facă aşa ceva?

— Da! E uimitor. Crezi că o s-o ia la dreapta, dar apoi se duce spre stânga, apoi în sus, apoi în jos şi apoi iar la

dreapta!

Nu ştiu dacă această minge cu efect care sfidează gravitaţia este reală sau nu. Nico îşi idolatrizează tatăl, considerându-l un erou, până în punctul în care sunt convinsă că-şi imaginează că mingea aia cu efect poate să meargă şi înapoi în timp, dacă asta vrea Enzo să facă. Ada este şi ea la fel – amândoi cred că Enzo merge pe apă.

Iar eu nu sunt decât o mamă obişnuită, care prepară mâncare italiană mediocră. Dar este în regulă. Pentru mine, a fi o femeie obişnuită a însemnat mereu un vis imposibil, aşa că sunt fericită să-l trăiesc. În ceea ce mă priveşte, cât timp copiii mă consideră plictisitoare, este minunat.

— Sunt sigură că o să ajungă curând acasă, îi spun lui Nico. Şi o să luăm cina cam într-o jumătate de oră.

Nico îşi încreţeşte nasul.

— Ce pregăteşti?

— Este un fel preferat al lui tata: pasta alla Norma.

— Nu putem să mâncăm macaroane cu brânză?

Dacă i-aş da de ales, Nico ar mânca macaroane cu brânză la fiecare masă, inclusiv la micul-dejun. Şi Ada la fel.

— O să las deoparte pentru tine nişte spaghete cu unt şi brânză.

Nico pare mulţumit cu acest compromis.

— Pot să mă antrenez singur în curte, până la cină?

Dau din cap, entuziasmată de faptul că este mulţumit să se antreneze în curte fără să fie nevoie ca eu sau Enzo să participăm. Nico ţâşneşte fericit pe uşă, aşa că, până la cină, va fi probabil cât se poate de murdar.

Iar acum să ne întoarcem la pasta alla Norma.

Reţeta spune să sotezi vinetele până se rumenesc, dar la mine nu-şi schimbă deloc culoarea. Nu par decât să se terciuiască şi să se dezintegreze. Nu ştiu cu ce greşesc, pentru că mă descurc destul de bine în bucătărie. De parcă nu dibuiesc deloc felul ăsta de mâncare pe care trebuie să-l pregătesc corect pentru Enzo. Adică nu trebuie, dar...

Dintotdeauna a părut să-i placă ce i-am gătit. Când ne aşezăm la cină şi vede farfuria cu mâncare în faţă, se

apleacă imediat spre mine şi mă sărută pe obraz. Este ca un soi de mică mulţumire că i-am pregătit cina, chiar dacă este ceva simplu, ca pui cu orez. Însă nu l-am văzut niciodată să reacţioneze la vreun fel de mâncare aşa cum a făcut-o la cină la Suzette, alaltăieri.

Oare cu ce greşesc? De ce nu s-au rumenit deja nenorocitele alea de vinete?

Zdrang!

Întorc brusc capul, la auzul zgomotului de sticlă spartă. Fiul meu este expert mondial la spart chestii, aşa încât sunt foarte obişnuită cu sunetul ăsta. Şi sunt obişnuită şi cu expresia panicată de pe chipul lui când intră alergând în casă, cu mâinile încleştate pe bâta de baseball.

— Mamă, am avut un accident.

Ce. Mare. Surpriză.

Îl urmez în curte şi mă aştept să ridic privirea şi să văd una dintre ferestrele de la dormitor făcută ţăndări, însă, în realitate, e mult mai rău. Este o fereastră spartă, dar nu la casa noastră. Ci la casa de alături.

A spart una dintre ferestrele lui Suzette. Minunat. Lasă capul în jos.

— Îmi pare rău, mamă.

— Nu mie trebuie să-mi spui. O să-i ceri scuze doamnei Lowell.

Şi probabil că va trebui s-o fac şi eu. Pentru că am impresia că Suzette nu-i genul de persoană care să ridice din umeri la o fereastră spartă.

Treaba asta nu e bună. Deloc, deloc nu e bună. Nu ştiu cum mama dracului o să plătim stricăciunea asta.

În timp ce-l mân spre casa vecinilor mei, Nico se poartă ca şi cum l-aş conduce spre scaunul electric. Nici eu nu-s prea încântată, însă el *chiar* se poartă dramatic. Ai crede că, la câte lucruri a spart de-a lungul timpului, ar fi trebuit să se obişnuiască deja cu scuzele pe care şi le cere de fiecare dată.

Dar, pe măsură ce ne apropiem de casă, aud voci venind din spate. Una de femeie şi una de bărbat. Şi nu sunt

Suzette şi Jonathan. Aş recunoaşte oriunde accentul ăla. Soţul meu este în curtea lui Suzette. *Din nou.*

Ce face Enzo acasă la Suzette la căderea serii? Mai ales după ce mi-a spus *răspicat* că n-o să se mai ducă acolo fără să-mi zică.

Sunt atât de furioasă, încât o apuc direct peste peluză spre uşa casei lui Suzette. Din moment ce Enzo lucrează la grădini, sunt destul de grijulie să nu calc pe iarba oamenilor şi s-o distrug, însă acum nu-mi pasă câtuşi de puţin. Sunt enervată la culme. Mă proptesc cu degetul în sonerie şi, fără să aştept să vină cineva să-mi răspundă, mai apăs o dată. Apoi încă o dată, ca să fiu sigură.

— Pot să apăs şi eu? mă întreabă Nico, dornic să se distreze şi el.

— Dă-i drumul.

Până când ajunge Suzette, care de altfel arată destul de iritată, am reuşit să sunăm de cel puţin şapte ori. Însă, când o văd îmbrăcată în nişte pantalonaşi minusculi şi cu un maiou legat deasupra buricului, ca să lase la vedere abdomenul, nu mai simt absolut nicio remuşcare că am enervat-o. Sau că i-am spart geamul.

— Millie.

Îmi aruncă o privire exasperată, care devine şi mai iritată la vederea lui Nico.

— Aud foarte bine soneria. Era suficient să sunaţi o singură dată.

— Enzo este aici?

Iritarea i se evaporă imediat şi pe buze i se aşterne un zâmbet.

— Da. Mă ajuta cu lucrul în curte.

În momentul acela, Enzo apare de undeva, din spate, îmbrăcat în blugi şi un tricou alb, murdar, cu mâinile acoperite de un strat zdravăn de ţărână.

— Pot să folosesc chiuveta din bucătărie? întreabă el, însă apoi mă vede şi încremeneşte.

— Millie?

Suzette soarbe din ochi mica dramă, însă, oricât aş urî că o dezamăgesc, nu sunt aici ca să-mi prind soţul la ea acasă. Avem o chestiune mult mai presantă. Pun mâna pe umărul lui Nico şi-l strâng uşor.

— V-am spart geamul, spune el. Îmi pare foarte, foarte rău.

— Dumnezeule mare, îşi duce Suzette o mână la piept. Mi s-a *părut* mie că aud zgomot de sticlă spartă!

— Nico, se încruntă Enzo. Ţi-am spus să ai grijă când loveşti mingea în curte, nu?

Ridic o sprânceană spre el.

— Ei bine, şi lui i s-a *părut* că o să vă jucaţi împreună azi.

Acum e rândul lui Enzo să pară vinovat. Totuşi, ar fi trebuit să ştie. Când îi spui fiului tău de nouă ani că o să joci baseball cu el, e bine să faci ce-ai promis. Altfel, o să se întâmple chestii nasoale. Se sparg geamuri.

— Despre ce fereastră e vorba? întreabă Suzette.

— La etaj, spun eu. Cea din lateral, de la mijloc.

— Oh.

Se bate pe bărbie cu unghia lăcuită.

— Cea cu sticlă vitrată.

Sticlă vitrată? Oh, Doamne, pare extrem de costisitor. Enzo face şi el ochii mari – în mod sigur se gândeşte la acelaşi lucru. Nu-i chip să ne permitem să plătim un geam vitrat.

— Dar dacă... încep eu prudentă, Nico vă ajută cu treburi prin casă până când plăteşte fereastra?

E limpede că lui Suzette nu-i convine varianta asta. Devine brusc foarte ţeapănă.

— Nu ştiu ce să zic în privinţa asta.

Trebuie să o conving, pentru că noi *nu putem* plăti pentru fereastră.

— E singura cale să înveţe să-şi asume responsabilitatea pentru actele lui.

Mă uit la Enzo, sperând să mă susţină. Dă încet din cap.

— Da, sunt de acord, Suzette, cred că ar fi foarte bine

pentru fiul meu să arate că poate face nişte treburi pentru tine.

— *Am* pe cineva care să-mi facă treburile.

Suzette îşi încrucişează mâinile la piept.

— Martha vine două zile pe săptămână!

— Asta înseamnă că Nico o să vină cinci zile pe săptămână, subliniez eu.

Sunt destul de sigură că Suzette o să mă refuze, dar Enzo se încruntă şi mijeşte ochii lui negri.

— Este un *motiv* pentru care nu vrei ca fiul meu să-ţi intre în casă?

Într-un final, ea ridică mâinile.

— Bine! Poate să facă nişte treburi pe aici.

Pentru prima dată de când Suzette a sugerat ca Enzo s-o înveţe nişte trucuri pentru grădinărit, simt cum mă eliberez de tensiune. Suzette nu a vorbit deloc despre bani. Nu va trebui să plătim fereastra din sticlă vitrată, iar Nico o să înveţe să-şi asume şi el un pic responsabilitatea pentru propriile fapte. De asemenea, îmi mai trece prin minte şi că, avându-l pe Nico în preajmă, Suzette s-ar putea să se abţină să se dea la soţul meu.

Mi-am rezolvat toate problemele. Iar expresia acră de pe chipul lui Suzette e doar un bonus.

CINCISPREZECE

Am primit: sarcina de-a o duce pe doamna Green acasă.

Asta este ceea ce mi s-a spus. Doamna Green a avut un atac de cord uşor şi este bine. Însemnând că este la fel de bine pe cât era şi înainte. Însă eu am îndoieli în privinţa stării ei de bine de dinainte, pentru că în perioada de spitalizare a părut destul de confuză, iar familia ei mi-a spus că a căzut de multe ori. Unul dintre lucrurile pe care le-am învăţat de când am început munca în spital este că un număr mare dintre oamenii în vârstă care locuiesc singuri probabil că *n-ar trebui* s-o facă.

Şi, dacă vreţi să vă speriaţi de-a binelea, o să vă spun câţi dintre oamenii ăştia încă se urcă la volan. De când mi-am luat diploma de asistent social, am trecut printr-o mulţime de locuri. La început am lucrat cu copii, dar odată ce am avut propriul copil, mi-a fost extrem de greu să fac faţă lucrurilor îngrozitoare care li se întâmplă copiilor, provocate chiar de cei în care se presupune că ar trebui să aibă încredere. În fiecare seară, o luam pe Ada în poală şi plângeam cu suspine din cauza atrocităţilor pe care le văzusem în ziua aceea. Eram sfâşiată de suferinţă.

Enzo a fost cel care a observat cât rău îmi face munca mea şi a auzit de un post de asistent social la un spital. Am candidat pentru job şi ăsta a fost cel mai bun lucru care mi s-a putut întâmpla. Lucrez cu oameni în vârstă care au nevoie de ajutorul meu la fel ca nişte copii, însă acum nu mai plâng tot drumul spre casă.

Doamna Green stă întinsă în patul de spital. Este o femeie uscată ca o stafidă, în vârstă de 91 de ani, cu un ciuf de păr alb, moale şi pufos. Este învelită frumos cu pătura îndesată până la subţiori, care ascunde dedesubt cămaşa de noapte adusă de familie de acasă.

— Bună ziua, doamnă Green, îi spun. Vă amintiţi de mine? Sunt Millie, asistenta socială care se ocupă de

dumneavoastră.

Îmi zâmbeşte.

— Ai venit să duci gunoiul? Fiindcă s-a umplut de tot.

— Nu, sunt asistenta socială.

Mă apropii mai mult de ea şi îi arăt ecusonul prins în piept. Apoi ridic vocea, fiindcă suspectez că asta ar putea fi problema. Pe fişa ei scrie DiA, ceea ce înseamnă dificultăţi de auz.

— ASISTENTĂ SOCIALĂ.

Dă din cap, în semn că înţelege.

— Poţi şi să speli pe jos?

— Nu.

Clatin din cap şi arăt şi mai răbdătoare spre ecuson.

— SUNT ASISTENTA SOCIALĂ. AM VENIT CA SĂ VEDEM CUM POT SĂ VĂ DUC ACASĂ!

Arată spre o grămadă de haine îndesate în micul dulap de spital.

— Poţi să-mi împachetezi şi hainele?

Nu sunt aici ca să fac curat în salonul doamnei Green sau ca să-i împăturesc hainele, pe de altă parte, mi-e clar că e foarte îngrijorată de curăţenia din încăpere. Poate că, dacă îi împăturesc hainele, o să aibă încredere în mine. Şi adevărul este că un morman de haine aruncate unele peste altele mă deranjează şi pe mine. Îmi imaginez cum ar fi să am într-o bună zi 91 de ani, să stau întinsă într-un pat de spital şi să mă deranjeze podeaua murdară sau hainele neîmpăturite. (Şi la momentul ăla, Enzo s-ar îndeletnici tot cu căratul canapelelor.)

N-am adus cu mine un mop, aşa că trec la împăturitul hainelor. Din nefericire, nu şi-a adus decât un morman de cămăşi de noapte. Doamna Green pare genul acela de femeie care poartă cămaşă de noapte cu orice ocazie. Din nou, mă pot vedea şi pe mine fiind aşa într-o bună zi. Aştept momentul când o să pot purta pijamale douăzeci şi patru de ore din douăzeci şi patru, şapte zile pe săptămână, şi să nu fiu deloc judecată pentru asta.

— Hei! strigă ea la mine. Ce faci acolo?

— Vă împăturesc hainele, doamnă Green! îi spun cât de tare pot.

— Îmi furi lucrurile! icneşte ea.

Împunge cu degetul mare în butonul roşu prin care cheamă asistenta.

— Hoaţa! Hoaţa! Chemaţi poliţia!

Chiar dacă ştiu că doamna Green este o femeie bătrână şi confuză, simt că-mi stă inima în piept. Cum poate să mă acuze că fur de la ea? Doar încerc s-o ajut împăturindu-i hainele, aşa cum mi-a cerut!

O secundă mai târziu, asistenta şefă de la acest etaj, o femeie robustă pe nume Donna, năvăleşte în salon. Deja doamna Green urlă din rărunchi că sunt hoaţă şi trebuie contactată poliţia. Am aruncat hainele cât colo şi am ridicat mâinile, ca să arăt pe cât de clar se poate că nu fur nimic de la ea.

— Ce se întâmplă aici, Millie? mă întreabă Donna cu accentul ei pronunţat, de Long Island. (Sau se zice accentul ei pronunţat *de pe* Long Island?)

— Eu...

Înghit cu greu.

— Nu furam nimic. O ajutam cu hainele, atâta tot. Jur.

— MINCINOASO! ţipă doamna Green. Îmi fura din lucruri! Trebuie să sunaţi imediat la poliţie!

Stau în colţul salonului frângându-mi mâinile, în timp ce Donna se străduieşte s-o liniştească pe doamna Green. Îi ia câteva minute, dar după ce porneşte televizorul pe un canal care difuzează o emisiune despre colinde de Crăciun (deşi e primăvară), doamna Green pare, într-un final, împăcată.

Eu, pe de altă parte, sunt un dezastru.

O urmez pe Donna afară din salon, dar genunchii îmi tremură încă. Donna este absolut netulburată de întâmplare. Nu i s-a clintit nici măcar un fir de păr din cocul înalt pe care-l poartă pe creştet. Când ajungem iar în camera asistentelor, simt cum îmi bubuie capul.

— Eşti bine, Millie? mă întreabă Donna.

— Eu. eu nu-i furam nimic.

— Sigur că nu.

Îşi scoate stetoscopul de la gât.

— Ştii că are demenţă, nu? Scrie peste tot în fişă.

Chiar *scrie* peste tot în fişă. Şi oricine altcineva ar fi trecut peste această experienţă, dar eu nu pot. Nu pot, cu un trecut ca al meu.

Zece ani petrecuţi în puşcărie pentru crimă îţi schimbă modul de a vedea lucrurile.

Cel mai probabil, Donna nu ştie nimic despre asta şi nici nu ard de nerăbdare să-i spun povestea. Versiunea scurtă este că, pe când eram adolescentă, un băiat a încercat să o violeze pe prietena mea cea mai bună. Am dat peste ei şi l-am lovit în cap cu un prespapier. Din nefericire, asta nu l-a oprit. Aşa că l-am lovit încă o dată. Şi încă o dată. În cele din urmă, a încetat. să mai respire.

Părinţii băiatului erau foarte bogaţi şi nu m-au lăsat să scap basma curată după ce le-am ucis mândria şi bucuria lor, chiar dacă mândria şi bucuria asta era un violator. Poate că un avocat bun ar fi reuşit să mă scape de puşcărie, dar n-am avut parte decât de avocatul din oficiu care n-a fost prea priceput. Am fost găsită vinovată de ucidere din culpă şi am petrecut zece ani într-o închisoare pentru femei.

Nu e un lucru pe care-l spun în gura mare. Chiar dacă nu regret că mi- am ajutat prietena, nu mă făles cu timpul petrecut în spatele gratiilor. Însă, când am fost angajată în acest spital, cu câteva luni înainte de a mă muta pe insulă, a trebuit să le spun, fiindcă n-am avut încotro. Nu am ştiut dacă o să mă mai vrea după aceea, dar m-au acceptat. Asistenţii sociali sunt greu de găsit.

Cu toate acestea, am rămas un pic paranoică. La ultimul meu job, când au lipsit nişte obiecte din spital, am fost singura chemată la poliţie pentru interogatoriu. Nu m-au luat pe sus ca să mă ducă la secţie sau ceva de genul ăsta, dar a fost foarte clar că, din cauza trecutului meu, pe mine m-au cercetat mai atent decât pe oricine altcineva.

Oare şi Donna mă priveşte la fel? Crede că voiam într-adevăr să fur ceva din camera aceea? Oare ea *ştie?*

— Millie, îmi spune ea.

Pe frunte îmi apar broboane de sudoare rece.

— Da?

— Eşti palidă *rău.* Ar trebui să stai jos.

Donna reuşeşte să-mi aducă un scaun chiar înainte să simt că mă lasă picioarele. Mă învaţă să-mi pun capul între picioare, apoi îşi ia în primire rolul de asistentă, apucând unul dintre aparatele automate pentru luat tensiunea.

— Ai mâncat la prânz? mă întreabă ea.

— Îhî, reuşesc să îngaim.

— Pari slăbită. Stai să-ţi iau tensiunea.

Donna insistă să-mi strecoare pe braţ manşonul pentru luat tensiunea, chiar dacă eu sunt sigură că tensiunea mea este în regulă. Nu despre asta e vorba. Pur şi simplu m-am speriat că ar putea şti despre condamnarea mea pentru crimă. Asta-i tot, fir-ar.

Stau pe scaun în timp ce Donna mă supraveghează. Manşonul se strânge pe bicepsul stâng, apoi presiunea se slăbeşte, apoi se strânge iar, şi ciclul se repetă de încă două ori. Donna înjură în barbă, însă, în cele din urmă, aparatul reuşeşte să-mi ia tensiunea.

— Uau, spune ea.

Nu-i răspunsul pe care vrei să-l auzi de la cineva, după orice investigaţie medicală.

— Ce e?

— Ai tensiunea mare, spune ea. *Foarte* mare.

— Serios?

— Da. Când ai fost ultima dată la medic?

Să fiu sinceră, nu prea merg la medic. Obişnuiam să mă duc mai des la ginecolog înainte de a-mi lega trompele, dar având în vedere că am terminat cu făcutul copiilor, nu pare să mai aibă vreun rost. Ultima dată când am mers la doctor a fost cu vreo trei ani în urmă, ceea ce e ironic, având în vedere că lucrez într-un spital şi sunt mereu înconjurată de medici.

— Păi simt un pic de anxietate, îi spun şi nici vorbă ca acum să mă simt mai bine, după ce am aflat că am

tensiunea mare. Probabil că ăsta e motivul.

— Este destul de mare, Millie. Ar trebui să-ţi suni medicul curant.

Minunat. Încă o chestie în cârca mea.

— Chiar e o problemă aşa nasoală?

— Nu, spune ea.

Dar, înainte să am o mică şansă să mă relaxez, adaugă:

— Adică nu este dacă nu-ţi pasă de infarct sau atac cerebral.

E ridicol. Exagerează îngrozitor. Nu-s aşa de bătrână încât să fac infarct sau atac cerebral. Şi sunt într-o formă destul de bună. Nu am de ce să mă ocup acum de chestia asta cu tensiunea. Evident, sunt doar stresată de mutare. Iar noaptea trecută m-a trezit *din nou* zgomotul acela venind de undeva din casă, cu toate că, slavă Cerului, a încetat înainte să apuc să investighez.

Sunt convinsă că, odată ce lucrurile se vor aşeza în făgaşul lor, şi tensiunea mea o să revină la normal.

ŞAISPREZECE

În seara asta, după cină, Enzo mă ajută să strâng masa. Este destul de bun la treburile astea, sau cel puţin a devenit bun după câteva comentarii sarcastice primite de-a lungul timpului. Dar acum se pricepe de minune. Aduce în bucătărie toate farfuriile şi paharele, fără ca măcar să-i cer asta.

— Încă o cină delicioasă, declară el aşezând câteva farfurii în maşina de spălat.

Mă uit la farfuria pe care o ţin în mână. Este a lui Nico şi abia dacă s-a atins de mâncare. În seara asta am simţit că n-aş face faţă plângerilor de niciun fel, aşa că am mers cu soluţia verificată de macaroane cu brânză. A primit trei din alimentele lui preferate: paste, unt şi o grămadă de brânză. Şi, de obicei, mănâncă precum un cal. Între el şi Enzo, am noroc că nu muşcă niciunul şi din mine.

— Nico e bine? întreb eu. Nu şi-a mâncat porţia de macaroane cu brânză.

— Poate o fi mâncat prea mult la prânz?

— Poate...

— Poate e sătul de macaroane cu brânză?

— Imposibil.

Enzo râde la mine cu gura până la urechi.

— Poate că a mâncat musculiţele Micuţei Kiwi.

Acea călugăriţă oribilă a năpârlit din nou. Am descoperit că, de fiecare dată când năpârleşte, se face un pic mai mare. Şi deja este mult prea mare, în opinia mea. Însă Nico iubeşte insecta aia. Ieri-seară, după ce şi-a terminat treburile la familia Lowell, a cerut voie s-o aducă la masă. A primit un „nu” foarte categoric.

Cobor privirea spre farfurie, rezistând cu greu dorinţei de a mânca eu însămi macaroanele rămase. Dar nu-mi trebuie calorii în exces, mai ales acum, când am probleme de *sănătate.* Cu toate că tot nu cred că e nevoie să mă duc

la doctor.

Am cercetat un pic şi e cunoscut faptul că aparatele alea de luat tensiunea automat sunt destul de imprecise.

— Apropo, spun eu. Astăzi, când am fost la serviciu, mi-a luat tensiunea o asistentă într-un moment când m-am agitat cu o chestie şi se pare că era destul de ridicată. A făcut mare caz de chestia asta.

De obicei, Enzo e înţelegător când îi spun poveşti de la serviciu. Însă, de data asta, se încruntă la mine.

— De ce ai tensiunea crescută?

— Nu ştiu.

Râcâi macaroanele cu brânză aruncându-le direct la gunoi şi înfig farfuria în maşina de spălat vase.

— Hei, hai să punem vasele la spălat.

— Dar nu s-a umplut maşina.

— Aşa e, însă mâine vine Martha, aşa că vreau să avem vasele astea spălate şi puse la loc înainte.

Enzo se scarpină în bărbie.

— Nu pricep. De ce trebuie să speli vasele şi să le pui la loc fiindcă vine menajera? Şi azi, înainte de cină, ai dat şi cu aspiratorul.

— Vreau să mă asigur că e totul curat când vine ea.

— Dar *vine pentru curăţenie!* clatină Enzo din cap. Poate de asta ai tensiunea crescută, ce zici?

— Cum zici tu, mormăi în barbă. Nu era aşa de mare.

— Tu ai zis „foarte ridicată”.

— Nu, am spus *destul de* ridicată.

Încerc să mă strecor pe lângă el, ca să ajung la maşina de spălat vase.

— Putem, te rog, să spălăm vasele astea, ca să fie curate mâine?

Enzo se duce la dulapul în care ţinem detergentul. Umple compartimentul, apoi îl închide cu un pocnet şi apasă butonul de pornire. Când termină, se întoarce ca să mă privească, încrucişând la piept braţele lui musculoase.

— OK, acum nu mai avem scuza cu spălatul vaselor. Putem vorbi despre tensiunea ta.

— Oh, Dumnezeule, îmi dau eu ochii peste cap. Ascultă, n-aş mai fi zis nimic dacă aş fi ştiut că faci atâta caz din asta.

— De ce *n-aş face* caz? mi-o întoarce el. Eşti soţia mea şi vreau să fii sănătoasă şi să trăieşti veşnic.

— Asta e... drăguţ din partea ta, recunosc eu. Dar faci prea mare caz din atâta lucru. Eram stresată, de aia mi-a crescut tensiunea.

— Bine. Atunci du-te la doctor să vezi ce ai.

— Dar...

— Tu nu te duci *niciodată* la doctor, Millie, subliniază el.

— Păi nici tu. Şi eşti mai mare decât mine.

Pare că e gata să protesteze, dar apoi văd cum îi cad umerii.

— Bine. O să mergem amândoi la un control. OK?

Bine. *Bine.* Este evident că Enzo are de gând să mă bată la cap cu asta până o să fiu de acord, aşa că o să mă duc la doctor şi o să-l las să-mi verifice tensiunea, dar sunt sigură că totul va fi în regulă.

— De asemenea, spune el, ar trebui să ne facem nişte asigurări de viaţă.

Nu-mi place turnura pe care o ia conversaţia asta. E destul de neplăcut că trebuie să-mi găsesc doctor la care să merg la control şi să-mi fac şi programare.

— Asigurări de viaţă? Nu ştiu ce să zic de asta. De ce-am face aşa ceva?

— De ce să nu facem?

Se uită pe fereastra de unde avem o vedere spectaculoasă spre casa mult mai mare a familiei Lowell.

— Dacă mi se întâmplă ceva? Ai rămâne singură cu copiii. Trebuie să ai nişte bani.

Închid ochii, refuzând să-mi imaginez moartea soţului meu. Este aproape de neconceput.

— OK, atunci încheie tu asigurare de viaţă pentru tine.

— Ar trebui să ai şi tu una.

— Ca să încasezi un cec dacă mor?

Enzo strânge buzele.

— Millie, ştii bine că n-o faci pentru mine. O faci pentru

copiii noştri. Ca să aibă un acoperiş deasupra capului. Ştii bine că abia reuşim să plătim ipoteca în condiţiile de acum.

Are dreptate. O grămadă de oameni cu copii îşi fac asigurări de viaţă. Cu câţiva ani în urmă am vorbit despre asta, dar am fost amândoi atât de întristaţi de ideea că unul dintre noi ar putea să moară, încât n-am mai ajuns să încheiem asigurările.

Nu ştiu dacă acum am sau nu tensiunea mare, dar aşa *se simte.*

— Ştiu că treaba asta te întristează.

Enzo îmi ia mâna într-a lui.

— Aş vrea să nu te pierd niciodată. Dar aşa e responsabil din partea noastră.

— Da, e adevărat.

— Şi încă ceva, adaugă el, Suzette mi-a recomandat un agent foarte bun de asigurări. Aş putea să-l sun mâine.

Oh. Deci Suzette era în spatele acestei chestii. Acum totul are sens.

— Deci, timp de unsprezece ani nu ai considerat că avem nevoie de asigurări de viaţă, îi spun eu. Şi când Suzette zice o vorbă despre asta, gata, trebuie să-l sunăm pe tipul ăsta *mâine?*

— Millie.

Se îmbujorează uşor, deşi mi-e greu să-mi dau seama exact, din cauza tenului său măsliniu.

— Încerc să am grijă de familia mea, indiferent de ce se va întâmpla cu mine.

— Bine. OK!

Doamne, de ce mă face să mă simt de parcă *eu* aş fi aia dificilă? Asigurarea de viaţă e o treabă importantă, nu? Ştiu că este importantă, dar nu vreau să mă grăbesc să cumpăr ceva, mai ales că nu avem aşa de multe fonduri disponibile.

La urma urmelor, doar n-o să mor *mâine.*

ŞAPTESPREZECE

— O să mori, mamă? mă întreabă Ada când mă duc să-i spun noapte bună.

Stă întinsă în patul ei de o persoană, cu pătura cu căţei trasă până sub bărbie şi cu feţişoara schimonosită toată de grijă. Ada îşi face mereu prea multe griji. Fetiţa asta ţine pe umeri greutatea întregii lumi. Chiar şi când era mică de tot obişnuia să se neliniştească din orice, în special în privinţa lui Nico. La fiecare strănut de-al lui, se punea pe plâns.

— Nu o să mor!

Îi dau la o parte de pe faţă câteva şuviţe de păr negru.

— De ce zici asta?

— V-am auzit vorbind despre asta pe tine şi pe tata.

Oh, minunat. În fostul nostru apartament eram perfect conştienţi că ne pot auzi copiii prin pereţii subţiri ca hârtia. Cumva, am făcut presupunerea greşită că într-o casă mare ar fi diferit. Însă, din câte se pare, copiii pot auzi orice.

— Nu o să mor, o asigur eu.

— Atunci de ce-ţi faci asigurare de viaţă?

Simt că răspunsul „pentru cazul în care murim” nu este cel corect. Cu toate că, tehnic vorbind, despre asta e vorba.

— Este pentru situaţia în care se întâmplă vreun accident straniu şi neaşteptat. Dar n-o să se întâmple.

— S-ar putea întâmpla.

Ada are între sprâncene aceeaşi cută pe care-o face şi Enzo când e îngrijorat. Seamănă foarte tare cu el – aceiaşi ochi, nas, nuanţă a pielii, păr negru şi des –, dar nu are personalitatea lui. Şi, cinstit vorbind, de bine, de rău, nu seamănă prea tare la fire nici cu mine. Este unul dintre copiii aceia despre care nu ştii sigur de unde se trage. Poate că seamănă cu vreunul dintre bunici. Mama şi cu mine ne-am îndepărtat, dar ea mi s-a părut dintotdeauna cam anxioasă.

Şi inteligenţa Adei este tot un mister.

— Ada.

Mă urc în patul ei mic, cuibărindu-mă lângă trupuşorul cald. În câţiva ani, n-o să mă mai lase să fac asta, aşa că am de gând să mă bucur acum de moment.

— O să trăiesc multă vreme, probabil şi după ce vei avea tu copii, şi poate chiar şi după ce copiii tăi vor avea copii. Iar tatăl tău… Ei bine, probabil că el o să trăiască veşnic.

Dacă cineva din lumea asta poate fi nemuritor, atunci Enzo e persoana, aşa încât ceea ce-i spun Adei ar putea fi chiar adevărat.

— Atunci de ce aveţi nevoie de asigurări de viaţă?

Conversaţia asta ar putea dura toată noaptea.

— Ada, te rog să nu-ţi mai faci griji şi să te culci.

Se foieşte sub pătură.

— Vine şi tata?

În ultimul timp, ambii copiii vor ca noi *amândoi* să le spunem noapte bună înainte să se culce. Este o rutină deopotrivă simpatică şi obositoare. După ce termin cu Ada, următoarea oprire va fi în camera lui Nico. Probabil că acolo se află acum Enzo. Putem face schimb.

— Îl trimit imediat, îi spun Adei.

Asta îi smulge un zâmbet. Oricât de mult mi-ar displăcea să recunosc, Ada este în totalitate fata tatei – şi asta din momentul în care s-a născut. Îmi amintesc cum, pe când era doar un bebeluş, a fost o zi în care a ţipat neîncetat preţ de vreo două ore, iar în secunda în care Enzo s-a întors acasă de la muncă şi a luat-o în braţe, a tăcut imediat. Aşa că, dacă o poate face cineva să se simtă mai bine, el este acela.

Când ajung în camera lui Nico, mă aştept să-l văd împreună cu Enzo, hrănind călugăriţa cu niscai musculiţe sau cu ceva la fel de îngrozitor. Însă Enzo nu-i aici. Nico e singur în camera lui şi lumina este deja stinsă, deşi el stă cu ochii larg deschişi.

— Eşti obosit? îl întreb.

— Oarecum.

Mijesc ochii în întuneric, ca să-i văd chipul. Şi el are trăsăturile lui Enzo, deşi cred că seamănă mai mult cu mine

decât Ada, dar nu în mod deosebit. L-am numit Nicolas după tatăl lui Enzo.

— Este totul în regulă?

— Îhî.

Nico stă cu călugăriţa la capul patului. Este destul de greu să zăresc ceva prin ochiurile cutiei de plasă, dar când văd insecta lungă şi subţire, îmi dau seama că-şi freacă picioruşele unele de altele. Gângania ăia categoric arată de parcă ar pune ceva la cale. Ştiu că băieţii se dau în vânt după goange, dar de ce şi-ar dori cineva aşa ceva în propria cameră? Oare e ceva în neregulă cu băiatul ăsta?

Nu. Nu-i nimic în neregulă cu Nico. Este cel mai fericit şi mai echilibrat puşti din lume. Toată lumea îl iubeşte.

Mă înfior de silă când mă aplec în dreptul cutiei de plasă, ca să-mi sărut fiul pe frunte. Mâine trebuie să stau de vorbă cu el despre mutarea insectei. Poate în altă parte a camerei sau chiar în afara casei.

— Noapte bună, îi spun.

— Noapte bună, mamă, îmi răspunde adormit.

Mă ridic şi mă uit spre fereastră. Este aproape lună plină şi curtea noastră perfect tunsă e luminată din plin. Până la vară o să avem cea mai frumoasă curte din cartier. Enzo o să se asigure că aşa va fi.

Însă privirea îmi este atrasă de zona de dincolo de gardul nostru:

Curtea familiei Lowell.

Am crezut că Enzo este în casă şi le spune copiilor noapte bună, aşa cum fac şi eu, dar el nu-i aici. Dintr-un motiv oarecare, se află în curtea vecinilor. Însă nu lucrează. Stă de vorbă cu Suzette.

Îi privesc o clipă din întunericul camerei lui Nico. Ar putea fi ceva cu totul nevinovat. La urma urmelor, suntem vecini şi au lucrat împreună în grădină. Dar ceva din scena asta mi se pare nelalocul lui. Totuşi, este zece noaptea. De ce s-ar afla soţul meu în altă curte, cu altă femeie?

Nu o atinge. Categoric n-o sărută sau altceva de genul ăsta. Doar stau de vorbă. Însă este ceva în imaginea aceasta

care mă face să mă simt inconfortabil.

Nu pot scăpa de sentimentul că Enzo îmi ascunde ceva.

OPTSPREZECE

Este ora şase dimineaţa şi cineva încearcă să ne intre în casă.

De data asta, nu mai e scrijelitul acela pe care l-am mai auzit de câteva ori din noaptea când am încercat să investighez ce se întâmplă. M-am convins singură că râcâitul trebuie să vină de la o ramură care hârjâie undeva vreo fereastră de la parter, însă acesta este un sunet cu totul diferit. Sunt zgomote puternice. Paşi. O uşă trântindu-se. Gălăgia e destul de mare ca să mă facă să mă ridic în pat în capul oaselor, chiar dacă soţul meu sforăie încă uşurel alături de mine. Ăsta ar fi trebuit să fie un cartier sigur, în care nu se întâmplă astfel de lucruri.

O bufnitură venită de la parter mă face să mă ridic de-a binelea. Este vreuna dintre acele luări în stăpânire a unor case? Dacă da, ce-o să ne facem? Noi nu avem armă. Enzo avea una în apartament, însă după naşterea Adei am scăpat de ea. Era speriat de moarte să nu cumva s-o găsească fetiţa şi să-şi facă rău.

O să sun pur şi simplu la 112 şi să sperăm că ajung repede.

Enzo pare adormit buştean lângă mine, complet neştiutor faţă de ocuparea casei, aflată în plină desfăşurare. Noaptea trecută a venit la culcare atât de târziu, încât n-am avut când să-l întreb ce făcea cu Suzette la ea în curte. Iar acum, ăsta-i ultimul lucru la care îmi stă mintea.

Îl scutur ca să-l trezesc, mai agresiv decât ar fi necesar.

— Enzo, şuier eu. A intrat cineva cu forţa în casă. Sun la poliţie.

— *Che?*

Se freacă la ochi. Dimineaţa, la prima oră, are un accent şi mai puternic.

— A intrat cu forţa?

I

— Tu nu *auzi?*

Ascultă preţ de o clipă, în timp ce mie, efectiv, îmi vine să urlu.

— E Martha, nu?

— Martha? Cum să fie Martha la noi în casă la şase dimineaţa? Cum a intrat?

— I-am dat eu o cheie.

Mă holbez la el, îngrozită.

— I-ai dat o *cheie?* De ce?

— De ce? Ca să nu te mai trezească atunci când vine la curăţenie!

Geme şi-şi lasă iar capul pe pernă.

— Culcă-te la loc, Millie!

Acum aud zgomotul îndepărtat al aspiratorului mergând la parter. OK, bine, presupun că are dreptate. Cei mai mulţi tâlhari nu-şi pierd vremea să- ţi aspire livingul, aşa că trebuie să fie Martha.

Dar chiar şi acum, când ştiu că nu ne-a fost invadată casa de hoţi, tot nu pot să dorm. Inima îmi bate în continuare cu putere. Aşa că mă ridic şi fac un duş. Dacă tot m-am trezit, pot să-mi încep ziua, mai ales că Nico are nevoie, de obicei, de ceva muncă de lămurire ca să se dea jos din pat.

Cobor după o jumătate de oră, proaspăt ieşită de la duş şi îmbrăcată. O să mănânc tot o banană, ca să nu-i stau Marthei în drum în bucătărie. Curăţă extrem de meticulos totul.

Doar că Martha nu-i acolo.

O găsesc lângă biroul pe care l-am instalat într-un colţ al livingului. Şi nu face curat. Scotoceşte printr-un sertar. O privesc preţ de o clipă şi nu mă pot gândi decât la un singur lucru: *ce mama dracului face?* Eu n-am cotrobăit niciodată prin vreun sertar în halul ăsta, când făceam curat prin casele oamenilor.

— Martha? spun în cele din urmă.

Ridică privirea. Poate că n-o cunosc foarte bine – rareori îmi vorbeşte, în afara momentelor când este absolut necesar –, dar ştiu să recunosc o expresie de vinovăţie, atunci când

o văd. Trebuie să-i dau însă ce-i al ei; se adună foarte repede.

— Voiam să vă las un bilet, aşa că mă uitam după un pix şi hârtie, îmi spune ea. Aproape că nu mai avem spray de curăţat.

Serios? Se poate să fie aşa, presupun. Dar sunt gata să fac pariu că nu pix şi hârtie căuta ea.

Martha dispare iute în bucătărie. Nu-mi vine să cred că am prins-o răvăşindu-mi sertarele de la birou. Ăsta este motiv de concediere. Desigur, Suzette a recomandat-o cu multă convingere, dar nici ea nu se plasează prea sus în lista persoanelor de încredere. Este ceva la Martha asta care nu prea îmi place. Îmi doresc să putem scăpa de ea.

Nu ştiu ce să fac. Oare cum concediezi pe cineva? Adică mie mi s-a întâmplat să fiu dată afară, aşa că înţeleg conceptul general, dar inima mi-o ia la goană numai când mă gândesc la asta. Categoric, tensiunea mi-a urcat până în tavan.

Mă aşez pe canapea ca să-mi analizez următoarea mişcare, dar e bine că sunt încălţată cu papuci, fiindcă se pare că pe podeaua din faţa canapelei sunt împrăştiate cioburi peste tot. Îmi ia o clipă ca să-mi dau seama că vaza pe care o ţin de obicei pe măsuţa de cafea este spartă. Buchetul de crini zace pe podea, printre cioburi de sticlă.

OK, acum chiar m-am enervat. Şi am încă un motiv ca s-o concediez pe Martha.

Pornesc hotărâtă spre bucătărie, încercând să evit cioburile care par să fi ajuns peste tot. Mă surprinde că n-am auzit de la etaj când s-a spart vaza, ci doar bufniturile obişnuite pe care le faci la curăţenie. În bucătărie, Martha dă cu spray pe blat dintr-un recipient care mie mi se pare destul de plin.

— Martha, încep eu, ai fi putut să mă avertizezi că e sticlă spartă de pe podea.

Nici măcar nu catadicseşte să ridice privirea de la blatul pe care-l şterge.

— Ce sticlă spartă?

— Ai răsturnat vaza de pe măsuţa de cafea, îi spun eu aspru, Şi s-a spart. Şi sunt cioburi *peste tot.*

În sfârşit, Martha lasă jos buretele. Mă înfruntă cu ochii ei mohorâţi, cenuşii.

— N-am spart nicio vază. Nici n-am început încă să fac curat în living.

Serios? Mai întâi îmi cotrobăie prin sertare. Acum pretinde că nu a spart vaza, deşi este evident că a facut-o. Nu-mi vine să cred că Suzette mi-a recomandat-o pe femeia asta.

— Martha, şuier eu. Dacă spargi ceva, ar trebui să ai măcar onestitatea şi bunul-simţ de a recunoaşte. N-o să te taxez pentru asta.

Dar o să te concediez.

Clipeşte spre mine.

— Eu nu sparg lucruri, spune ea înţepată. Dar, dacă aş face-o, aş recunoaşte.

— Atunci cine a spart-o? strig la rândul meu. A plecat la plimbare de pe masă şi s-a spart singură?

Este de necrezut. Nu-i vorba că eu n-am spart pahare şi vaze şi ce-oi mai fi spart pe când făceam menaj pentru alţii. Dar am recunoscut întotdeauna. Era evident că eu o făcusem, aşa că ce rost ar fi avut să mint? Însă Martha refuză cu încăpăţânare să recunoască.

— Ce se întâmplă aici, doamnelor? De ce strigaţi?

Enzo stă în pragul bucătăriei. Se pare că, de fapt, doar eu strig. Nu mi- am dat seama că asta fac, însă simt o venă pulsându-mi la tâmplă, aşa cum păţesc uneori când ridic prea mult vocea.

Martha îşi pune mâinile pe şoldurile ei robuste, de-o parte şi de alta a şorţului de un alb imaculat.

— Domnule Accardi, puteţi, vă rog, să-i spuneţi soţiei dumneavoastră că nu eu am spart vaza din living?

Uau. Acum îl întoarce pe soţul meu împotriva mea? Treaba asta devine din ce în ce mai interesantă.

— Am găsit-o spartă de dimineaţă, când am coborât aici. Cine altcineva ar fi putut s-o facă?

Enzo pufneşte.

— Asta pare exact o ispravă de-a lui Nico.

Categoric, Nico sparge o grămadă de lucruri. Dar când o face, mărturiseşte imediat. Nu e genul care să spargă o vază şi apoi să lase cioburile împrăştiate prin living. Îl cunosc destul de bine să ştiu că n-ar face aşa ceva.

— N-a spart-o Nico, insist eu. În plus, doarme încă.

Enzo se uită la ceas.

— Păi cred că e timpul să se trezească.

Înainte să-l pot opri, pune un picior pe scară şi începe să-l strige pe Nico. O ţine aşa un minut întreg, strigând la Nico să-şi dea jos fundul din pat, până când băiatul coboară pe scară, cu ochii somnoroşi şi părul răvăşit.

— Ce e? bombăne el, frecându-se la ochi. De ce mă deranjaţi?

— Nico, spune Enzo cu asprime. Tu ai spart vaza din living?

Urmează o pauză lungă, în care ne uităm toţi trei fix spre Nico.

— Oh, spune el. Da.

Mă holbez la el, uluită.

— Vorbeşti serios? De ce n-ai spus nimic? Puteam să-mi tai tălpile în cioburile alea.

Ridică din umeri.

— Dormeai. La miezul nopţii mi s-a făcut foame, aşa că am coborât la parter să-mi iau ceva de mâncare, m-am împiedicat de masă şi vaza a căzut.

Minunat. Ştiam că o să i se facă foame după ce n-a mâncat mai nimic la cină. De asemenea, mă tulbură şi faptul că nu m-am trezit la zgomotul făcut de sticla spartă. Ce altceva mai ignor când dorm?

— Ai fi putut încerca să strângi un pic, subliniez eu.

— Tu mi-ai zis să nu ating cioburile.

E adevărat. Şi totuşi. Speram ca Nico să fie un pic mai responsabil, mai ales acum, că munceşte pentru familia Lowell.

— Martha, spune Enzo. Ne pare rău că te-am bănuit că

ai spart vaza. Evident, ne-am înşelat.

Este generos. *Eu* am fost cea care a acuzat-o că a spart vaza. În apărarea mea, chiar aşa părea că stau lucrurile. Dar ştiu ce simţi când eşti acuzat pe nedrept şi mă simt îngrozitor că i-am făcut asta. Mai mult, eu am fost acuzată în repetate rânduri, fără să mi se ceară vreodată scuze. O femeie pentru care făceam curăţenie m-a acuzat odată că i-am luat inelul lăsat în baie, iar când l-a găsit în spatele vasului de toaletă, ceva mai târziu, nici măcar n-a catadicsit să spună că-i pare rău. Nu vreau să fiu ca femeia *aceea.*

— Îmi pare foarte, foarte rău, îi spun Marthei. Doar că... m-am grăbit să trag concluzii şi m-am înşelat. Sper să-mi accepţi scuzele.

Martha nu spune nimic.

— Şi o să strângem noi cioburile, adaugă Enzo.

— Desigur.

Martha îşi pironeşte privirea asupra chipului meu.

— Nu-mi place deloc să fiu făcută să mă simt ca o *infractoare.*

Trag aer în piept. De ce m-a privit aşa când a rostit cuvântul „infractoare”? Privirea aia *nu* a fost doar în imaginaţia mea.

Este posibil ca Martha să-mi cunoască trecutul? Ştie că am fost în închisoare? Oh, Dumnezeule, i-a spus oare lui *Suzette?* Ideea asta este de neconceput. Suzette ar repurta un adevărat succes dacă ar deţine informaţia asta.

Însă n-are de unde să ştie. Acum am alt nume de familie şi doar nu-mi ştie codul numeric personal ca să-mi verifice trecutul. Devin paranoică, atâta tot.

— Îmi pare rău dacă te-am făcut să te simţi ca o infractoare, spune Enzo, fără să observe nuanţa din vocea ei. Vrei, te rog, să ne accepţi scuzele?

Într-un final, Martha dă din cap în semn de încuviinţare. Şi fără o vorbă îşi schimbă expresia, se întoarce în bucătărie şi se apucă iar de curăţenie.

— Vino, îmi spune Enzo. Trebuie să strângem aici înainte să coboare copiii. Sunt cioburi peste tot.

Nu pot să nu mă enervez ştiind că, deşi acum am menajeră, o să-mi petrec începutul dimineţii adunând cioburi de pe jos. Nu că n-aş fi făcut asta de-a lungul anilor. Ironia este că, dacă n-aş fi acuzat-o, probabil că Martha ar fi curăţat în locul meu.

Aşa că, în fine, nu ea a spart vaza. Dar am văzut foarte bine expresia de pe chipul ei când a rostit cuvântul „infractoare”. Şi *categoric* îşi băga nasul prin sertarul de la birou – am văzut-o cu ochii mei. Nu prea îi cred nici motivele.

De ce-mi căuta Martha prin sertare? Ce voia să găsească acolo? Femeia asta sapă cumva în trecutul meu?

Nu pot scăpa de gândul că nu pot avea încredere în femeia asta, pe care Suzette a trimis-o să lucreze la noi în casă.

NOUĂSPREZECE

Nu este atât de simplu să-ţi găseşti un medic de familie nou şi să faci o programare.

Am sunat la cinci-şase cabinete din zonă şi niciunul nu prelua pacienţi noi. Cinstită să fiu, eu, una, aş fi renunţat, doar că Enzo mă întreabă în fiecare seară, la culcare, dacă mi-am făcut programarea aia. În cele din urmă, la a şaptea încercare, am reuşit să mă programez la doamna dr. Sudermann, însă a trebuit să aştept trei săptămâni până să-mi vină rândul.

Într-un final, iată-mă însă aici, îmbrăcată într-un halat deschis la spate, aşezată pe patul de examinare şi aşteptând-o pe dr. Sudermann să vină în cabinet. Mi-a fost luată deja tensiunea, iar asistenta a scos un sunet de surpriză când a văzut cât este, ceea ce nu m-a făcut deloc să mă simt prea grozav. Aşa că acum aştept aici, destul de agitată, în timp ce o pală de curent din ventilaţie mă izbeşte în spate, exact unde este deschizătura halatului.

După o aşteptare care a părut o oră întreagă, doctoriţa bate scurt în uşă şi apoi intră. Am văzut online fotografia Amandei Sudermann, când mi-am făcut programarea, însă tot mă ia pe nepregătite înfăţişarea ei atât de *tânără.* Dacă mi-ar fi zis cineva că este încă în primii ani de facultate, aş fi crezut fără ezitare. Din fericire, măcar arată mai mare decât Ada. Dar nu cu mult.

Cu toate acestea, are o atitudine care emană încredere de sine. Şi probabil că a terminat şi facultatea, şi rezidenţiatul, aşa că trebuie să aibă cel puţin... 30 de ani? Asta dacă nu cumva e unul dintre copiii ăia minune despre care am auzit. Însă are un chip foarte drăguţ, iar asta, în sine, este reconfortant. Nu-mi pot imagina ca femeia asta să-mi dea veşti cu adevărat proaste.

— Doamna Accardi? întreabă ea.

Dau din cap.

— Sunt dr. Sudermann, mă bucur să vă cunosc.

Dau încă o dată din cap. Poate reuşesc să trec de consultaţia asta fără să scot o vorbă.

— Am auzit că sunteţi îngrijorată în privinţa tensiunii, continuă ea.

— Mi-au verificat-o la spitalul în care lucrez, îi explic eu. Şi mi-au spus că e un pic cam mare.

— Este *foarte* mare.

Se aşază pe scaunul de lângă computerul aflat în cabinet şi îmi accesează dosarul medical.

— Aş vrea să vă consult şi să mai facem nişte analize, ca să vedem dacă e o cauză ascunsă, însă, oricum ar fi, o să vă rog să începeţi să luaţi medicamente chiar de azi.

— Am fost foarte stresată în ultima vreme, îi spun eu, sperând că o să se răzgândească. Ne-am mutat de curând, am doi copii mici, iar jobul meu e cu adevărat solicitant. Dacă n-aş fi fost sub stresul ăsta, şi tensiunea ar fi fost în regulă.

— Categoric, stresul contribuie la creşterea tensiunii, admite ea. Este o idee excelentă să lucraţi la managementul stresului. Mulţi dintre pacienţii mei spun că meditaţia îi ajută foarte mult.

Am încercat şi eu o dată să meditez, însă mi s-a părut imposibil. Cum să stau aşa, fără să mă gândesc la nimic, timp de cinci minute întregi? Doar nu e ca şi când *ai respira* preţ de cinci minute. Însă nu-i spun nimic.

— Însă, oricum ar fi, continuă ea, trebuie să începeţi şi să luaţi medicamente pentru tensiune. Este *mult* prea mare.

Minunat.

Dr. Sudermann continuă consultaţia şi, în tot acest timp, încep să fierb de indignare. Doar nu-s chiar *aşa* de bătrână. N-ar trebui să iau medicamente de tensiune. Tata lua astfel de medicamente pe când eram eu adolescentă, iar el era *bătrân* pe atunci. Eu sunt... mă rog, cu cel puţin cinci ani mai tânără. Cred.

Ies din cabinet promiţând că o să trec pe la farmacie în drum spre casă, să-mi iau medicamentele prescrise, iar ea

înregistrează o cerere în sistem pentru analize de sânge, mamografie şi ceva numit ecografie renală. Toate *astea* din cauză că am un pic tensiunea crescută. OK, e foarte crescută. Dar Enzo o să se supere foarte tare dacă nu fac tot ce mi-a zis doctorul să fac. (Apropo, a fost şi el la medic acum vreo două zile şi n-are absolut nicio problemă de sănătate. Este un specimen perfect, într-o stare excelentă de sănătate.)

Când ajung acasă, îl zăresc pe Jonathan Lowell pe veranda casei cu numărul 12 pe strada Locust. Au un balansoar instalat acolo şi Jonathan se
leagănă încetişor în el, cu ochii în telefon. Când mă vede ieşind din maşină, ridică o mână să mă salute.

— Millie! strigă el. Ai un minut?

Nu prea am. Nu mă simt în stare să port conversaţii cu vecinii, dar nici nu vreau să fiu necivilizată, mai ales că Jonathan pare mereu extrem de plăcut. Sper să se mişte repede, orice-ar vrea să discute de mine. Sunt deja foarte stresată, fiindcă a durat aproape o oră să-mi iau medicamentele de la farmacia la care m-am oprit în drum spre casă.

Jonathan coboară iute de pe verandă şi se repede de-a dreptul peste peluza lui şi a mea. Enzo l-ar detesta să vadă că a călcat iarba, dar eu n-am de gând să-i fac morală pe tema asta.

— Ce mai faci, Millie? mă întreabă el.

— Oh, sunt bine, mint eu.

Îmi aruncă un zâmbet în semn de scuză.

— Ascultă, ne-a făcut foarte mare plăcere ca Nico să vină să ne ajute în ultimele câteva săptămâni, dar…

Oh, nu, ce s-a mai întâmplat?

— Ieri a luat nişte farfurii de pe masă, spune Jonathan, şi a scăpat-o pe una dintre ele pe jos. Nu era mare lucru, dar a lăsat-o acolo. N-a spus nimănui despre asta.

— Oh, Dumnezeule.

Îmi acopăr gura cu palma. Sunt deopotrivă surprinsă şi deloc surprinsă.

— Îmi pare foarte rău.

— În fine.

Jonathan îşi trece o mână prin părul lui rărit, şaten deschis.

— Considerăm că a făcut destule treburi prin casă pentru a plăti fereastra spartă. Cred că ar fi mai bine să nu mai vină.

— Da, sigur. Îmi pare rău. Dacă vă mai datorez ceva.

Mă rog la Dumnezeu să nu-mi spună că le mai datorăm ceva bani. Chiar dacă Enzo a mai căpătat de lucru datorită lui Suzette, tot suntem cu bugetul la limită.

— Este în regulă, spune Jonathan. Serios.

Mă uit peste umărul lui Jonathan, la casa din spatele lui. Văd mişcare la una dintre ferestrele din faţă şi prind o frântură din nişte plete caramel. E Suzette. Supraveghează discuţia dintre noi.

Nu are încredere în mine alături de soţul ei?

Îmi trece prin minte că asta e şansa mea să-i răspund cu aceeaşi monedă. Flirtează cu Enzo de când ne-am mutat aici. Cum s-ar simţi dacă aş face şi eu la fel cu soţul ei? Şi, cu toate că Jonathan nu mă atrage deloc, nu e nimic în neregulă într-un flirt inofensiv, nu-i aşa?

Fac un pas spre Jonathan. Îmi dau după ureche o şuviţă din părul blond închis şi-i ofer ceea ce sper că este un zâmbet cu vino-ncoace. A trecut ceva timp de când n-am mai flirtat – sunt un pic ieşită din mână.

— Apreciez foarte mult.

Îmi trec palma peste umărul slab al lui Jonathan. Nu-l strâng şi nu fac nimic care să sugereze altceva, dar sper că aşa se vede de la fereastra de unde ne supraveghează Suzette.

— Voi, dragii mei, aţi fost pur şi simplu *minunaţi.*

— Oh, mulţumesc.

Jonathan îmi aruncă un zâmbet stânjenit şi apoi se dă un pas în spate, cât să nu-l pot atinge. Aruncă iute o privire peste umăr, apoi se uită iar la mine.

— În fine, să ai o zi bună, Millie.

Apoi se îndreaptă cât de repede poate spre propria casă, trântind uşa după el.

Uau. Asta a fost o respingere foarte rapidă. Ba chiar uşor umilitoare, dacă e să fiu pe deplin onestă.

Jonathan nu mi-a făcut jocul nici o clipită. În momentul în care l-am atins, nu a ştiut cum să se îndepărteze mai repede. Şi primul lucru pe care la făcut a fost să se uite în spate, să se asigure că Suzette nu a văzut nimic.

Ştia că-l supraveghează.

Ce se întâmplă în casa cu numărul 12 de pe strada Locust? Ce vrea de la noi Suzette Lowell? Am impresia că, în ciuda storurilor lăsate, stă permanent cu ochii pe noi.

DOUĂZECI

Astăzi ajung târziu acasă de la serviciu.

De obicei plec de la spital în jurul orei cinci şi, în funcţie de trafic, ajung în faţa casei pe la cinci şi jumătate. Însă azi a fost una dintre zilele acelea în care nimic nu merge bine. Am avut o pacientă care ar fi trebuit externată azi, dar fiica ei a decis din senin că nu poate avea grijă de maică- sa, aşa că am petrecut toată după-amiaza stresându-mă să fac alte planuri.

Am încercat s-o conving pe fiica pacientei că-şi poate îngriji mama, dar a fost de neînduplecat. Apoi i-am sunat pe alţi membri ai familiei, sperând că vreunul dintre ei ar putea oferi un pic de asistenţă de care pacienta mea are nevoie după infarctul suferit. Am sunat la un spital specializat în recuperări, dar nu i-au acceptat asigurarea de sănătate. În momentul acesta, nu ştiu ce se va întâmpla cu biata femeie.

Este o persoană foarte plăcută. Dacă ar fi posibil, aş lua-o eu acasă. Desigur, aşa spun mereu. Dacă ar fi după mine, aş umple toată casa cu pacienţii ai căror familii nu vor să-i ia acasă.

În orice caz, când intru cu maşina în garaj, este aproape ora şase. Camioneta lui Enzo e parcată în faţa casei, aşa că măcar este el acasă, cu copiii. În ciuda faptului că o consider pe Janice mult prea protectoare, şi mie îmi displace profund să ştiu copiii singuri acasă pentru mai mult de-o oră sau două.

Descui uşa, încercând să alung tensiunea acestei zile de muncă. Păşesc în hol şi, exact în acelaşi moment, sesizez şi liniştea. Când sunt copiii acasă, în special Nico, nu-i niciodată atât de linişte.

— Hei, e cineva? strig eu.

Niciun răspuns.

Dau ocol parterului. Nu-i nici pe departe atât de spaţios

precum parterul casei de alături, dar tot îmi ia un minut ca să-l parcurg pe tot. Intru în bucătărie, care arată la fel cum arăta şi de dimineaţă, când le-am pregătit copiilor castroanele cu cereale, înainte de a pleca la serviciu. (Janice şi-a exprimat recent oroarea şi şocul la aflarea veştii că le pregătesc copiilor un mic-dejun care nu include şi o proteină din carne.)

La parter nu e nimeni. Sunt sigură de asta.

Mă îndrept spre ieşirea în curte, presupunând că Nico aruncă de colo- colo mingea de baseball, în încercarea de a mai sparge o fereastră. Însă când ajung, nu văd decât iarba de un verde viu, tunsă perfect.

OK, copiii nu sunt nici în curte. Urc scările care duc la etaj. Au început amândoi să închidă uşile de la camerele lor când pleacă la şcoală, dar uşa dormitorului nostru este deschisă, iar camera este goală. Apoi bat la uşa Adei.

Niciun răspuns. Dinăuntru nu vine niciun sunet.

Răsucesc mânerul şi deschid uşa. Ca întotdeauna, patul este făcut perfect. N-a trebuit niciodată să-i spun să şi-l facă dimineaţa. Cinstit vorbind, cred că mai degrabă pe ea ar deranja-o să ştie că a plecat la şcoală şi a lăsat patul nefăcut. Raftul cu cărţi din camera ei geme de volume de tot felul. Şi mai are un raft cu trofeele pe care le-a câştigat de-a lungul timpului. La o expoziţie de ştiinţă şi la una de matematică, ce-o mai fi şi aia.

Dar nici urmă de Ada.

Poate se joacă amândoi în cameră la Nico.

Camera fiului meu este ultima oprire. Bat şi la uşa lui, cu stomacul strâns în aşteptarea vocii copilăreşti care să-mi strige că pot să intru. (Sau să nu intru.) Însă, la fel ca mai înainte, nu primesc niciun răspuns.

Deschid uşa atât de abrupt, încât aproape că mă prăvălesc în cameră. Spre deosebire de dormitorul Adei, aici e dezastru. Păturile stau ghemotoc în mijlocul patului şi are rufe aruncate peste tot. Iar călugăriţa aia oribilă este

tot în cuşca de la capul patului. Micuţa Kiwi e aici, dar Nico, nu.

Unde s-au dus cu toţii?

I

DOUĂZECI ŞI UNU

OK, n-am niciun motiv să intru în panică.

Am văzut camioneta lui Enzo în faţa casei, deci a fost acasă. Trebuie să-i fi luat undeva, cu el. Desigur, în zona asta nu prea te poţi plimba de jos. Unde putea să se fi dus fără camionetă?

Bag mâna în buzunarul pantalonilor, după telefon. Îi scriu un mesaj lui Enzo:

Unde sunteţi?

Mă holbez la ecran, aşteptând un răspuns. Nimic. Văd că mesajul a fost livrat, dar nu a fost citit.

Nu-mi vine să aştept să-mi răspundă după cum îi convine, aşa că apăs pe numele lui din lista de favorite, ca să-l sun. Telefonul sună o dată, de două ori... de şase ori. Apoi intră mesageria vocală.

Din nou, acest lucru în sine n-ar trebui să mă îngrijoreze. Când este la treabă, Enzo nu răspunde niciodată la telefon. Echipamentul pe care-l foloseşte este extrem de gălăgios şi de multe ori poartă mănuşi groase, care nu-i permit să manevreze un telefon mobil. Pe de altă parte, nu poate fi la muncă, pentru că a lăsat camioneta pe alee.

Simt o senzaţie de nelinişte în piept. Ca şi când s-ar fi întâmplat ceva.

Mă reped înapoi pe scări, împleticindu-mă de-a dreptul. Verific încă o dată în living şi în bucătărie, după vreun bilet de la Enzo prin care să mă anunţe că i-a luat pe copii la o îngheţată sau ceva în genul ăsta.

Dar nu e niciun bilet. Nu este *nimic.*

Apuc iar telefonul, întrebându-mă dacă nu e cumva cazul să sun la poliţie. Totuşi, mi se pare o reacţie exagerată. Una ar fi să lipsească doar copiii, dar din moment ce nici soţul meu nu e aici, ar fi de presupus că sunt împreună. Enzo va crede că mi-am pierdut minţile dacă sun la poliţie ca să

reclam dispariţia lui. În plus, nu am încredere în poliţişti – după ce am petrecut un deceniu la puşcărie din motive pe care le consider în continuare un pic nedrepte, nu te poţi abţine să nu simţi asta. Există un singur poliţist în care am încredere, dar nu l-aş suna decât dacă ar fi un caz de extremă urgenţă. Iar asta nu-i o urgenţă – încă.

OK, trebuie să gândesc logic. Enzo şi copiii nu sunt aici, dar camioneta este. Asta înseamnă că, oriunde s-au dus, se află la o distanţă care poate fi străbătută pe jos. Cel mai probabil, sunt încă aici, în *cul-de-sac.*

Ies din casă, încercând să-mi calmez pulsul care mi-a luat-o la goană. *N-are cum* să fie bine pentru tensiunea mea. Am luat pastila în dimineaţa asta, aşa cum am făcut-o în fiecare zi din ultima săptămână, iar Enzo mi-a cumpărat un aparat de măsurat tensiunea ca să o monitorizez zilnic, însă este în continuare ridicată. Nu a scăzut nici măcar un pic.

Prima oprire este la numărul 12 de pe strada Locust. Când mă apropii de uşa de la intrare, aud gălăgie venind dinspre curtea din spatele casei. Pare echipamentul lui Enzo, ceea ce e semn bun. Probabil că a venit să lucreze la Suzette în curte şi i-a luat şi pe copii cu el.

Apăs pe butonul soneriei şi, după un timp care pare o eternitate, în prag îşi face apariţia Suzette. Zâmbeşte când mă vede, dar în zâmbetul ei este ceva care face să mă înfior. Nu vreau decât să-mi iau familia şi să mă car naibii de-aici.

— Millie! exclamă ea. Arăţi de-a dreptul răvăşită! Eşti bine?

— Sunt bine, bombăn eu. Ăăă, Enzo şi copiii sunt aici? Vreau să-i iau pe toţi acasă, să ne pregătim de cină.

— Enzo e în curtea din spatele casei, confirmă ea. Are atâtea ponturi utile pentru grădinărit. Sincer îţi spun, este un geniu, Millie.

— Sunt şi copiii acolo?

Clatină din cap, nedumerită.

— Nu, doar Enzo. Pe copii nu i-am văzut. că Nicolas a Cred destule lucruri, nu eşti de acord?

Uşurarea pe care am simţit-o cu un minut în urmă s-a evaporat complet.

— Copiii nu au fost deloc aici?

— Nu...

Când am ajuns acasă, m-am simţit liniştită la gândul că

sunt în siguranţă, alături de Enzo. Dar dacă el este singur aici, atunci copiii unde sunt?

Cercetez cu atenţie chipul lui Suzette, întrebându-mă dacă nu cumva îşi bate joc de mine. Nu mi se pare amuzant să sperii o mamă cu dispariţia copiilor ei, însă n-ai de unde să ştii cu femeia asta. Însă nu cred că se ţine de glumă. Îi urăşte pe copii, aşa că nu-i doreşte pe aici.

— Poţi, te rog, să-l chemi pe Enzo ca să vorbesc cu el? mârâi eu.

Vocea i se îmblânzeşte.

— Desigur. O clipă.

O secundă mai târziu, Enzo apare din spatele casei, venind grăbit spre mine. Are între sprâncene aceeaşi cută pe care o face şi Ada.

Ada. Sper că este bine. Unde ar putea fi? Fata aia nu pleacă *niciodată* nicăieri, fără să-mi spună.

— Millie? se încruntă Enzo la mine. Ce se întâmplă?

Îmi frâng mâinile.

— Am venit acasă şi copiii nu sunt acolo. M-am gândit. m-am gândit că ar putea fi cu tine.

Enzo se uită la ceas şi face ochii cât cepele.

— Abia *acum* ai ajuns acasă?

Nu-mi place deloc expresia severă de pe chipul lui.

— Ei bine, nici *tu* nu erai acasă.

— Asta pentru că am crezut că o să fii *tu,* mi-o întoarce el.

Nu-l înţeleg. A ajuns acasă înaintea mea, deci trebuie să fi văzut că nu sunt acolo, din moment ce maşina mea nu era în garaj. Cu toate astea, a plecat.

— Ai verificat în curte? mă întreabă Suzette, absolut inutil.

— Da.

Îmi ard obrajii.

— Am verificat *peste tot.*

Enzo se uită peste umăr spre casa noastră.

— Sunt sigur că se ascund pe undeva. O să-i căutăm. Ada n-ar pleca de capul ei.

Abia dacă pot ţine pasul cu sprintul lui Enzo spre casă, direct prin grădină. Calcă iarba în picioare, strivind cu bocancii firicelele delicate – trebuie să fie *cu adevărat* îngrijorat dacă face asta. Ceea ce mă face şi pe mine să mă îngrijorez şi mai tare. În general, el este părintele mai relaxat dintre noi doi.

Merg după el, iar în spatele nostru vine şi Suzette. De ce ne urmează? Nu e treaba ei! Sunt tentată să întorc capul şi să-i spun să se care, însă acum am probleme mai mari decât prezenţa lui Suzette.

Unde naiba sunt copiii mei? Dacă au dispărut.

Uşa de la intrare este tot descuiată, aşa că Enzo o dă de perete. Exact ca mai devreme, casa este scufundată în tăcere. Nu se aude nimic altceva decât bubuitul inimii mele.

— Usa era cumva descuiată când ai ajuns acasă? mă întreabă el.

— Nu.

Îmi amintesc foarte limpede când mi-am scos cheile din geantă. Eu am descuiat-o.

— Este un cartier sigur, insistă Suzette. Le spun mereu clienţilor că rata criminalităţii e printre cele mai scăzute din ţară.

Tacă-ţi gura, Suzette. Nu-i momentul potrivit pentru textele tale de vânzări!

— Ada! strigă Enzo. Nico!

Niciun răspuns. Inima îmi bate atât de tare, încât simt că ameţesc.

— Millie, poţi să suni la scoală? mă întreabă el. Poate aflăm dacă s-au urcat în autobuz, să se întoarcă acasă.

— Şcoala e închisă la ora asta, îi amintesc eu. Dar pot să sun la… poliţie…

— La poliţie? izbucneste Suzette, cu ochii ei verzi-albăstrui aproape iesiţi din orbite. Pare o măsură extremă. Chiar vrei să aduci *poliţia* aici? Copiii se plimbă probabil cu bicicletele pe undeva.

Enzo îi aruncă o privire aspră.

— Ada nu are bicicletă. Şi *nu* ar fi plecat fără să ne

spună. Nu ar face niciodată asa ceva.

— Nico ar face, bombăne ea în barbă.

— Ada! strigă Enzo din nou. Nico!

Bag mâna în buzunar şi îmi scot iar telefonul. Trebuie să sunăm la poliţie. O parte din mine nu vrea, pentru că asta va face ca totul să pară mai real. Nu vor mai fi doi copii care hoinăresc pe cine stie unde şi sunt descoperiţi rapid în curtea vreunui vecin. Ci vor fi, efectiv, *dispăruţi.* Pe de altă parte, primele ore de după dispariţia unui copil sunt cruciale. Nu vrem să irosim aiurea timpul acela.

Suzette mă apucă de braţ şi unghiile ei mi se înfig în piele.

— Esti ridicolă. Nu suna la poliţie.

Ridic privirea spre faţa ei machiată perfect şi, preţ de o clipă, văd o fulgerare de frică autentică. De ce nu vrea Suzette să sun la poliţie?

Enzo stă în picioare lângă scară, încremenit, uitându-se ţintă la tapet, cu ochii mijiţi. Priveste dincolo de scară, cu toate că nu-mi dau seama ce anume i-a atras atenţia. Mă smulg din strânsoarea lui Suzette şi mă duc lângă el. Şi atunci o văd.

Este o crăpătură în tapet.

Nu, este mai mult decât o crăpătură. Tapetul a fost tăiat de-a binelea, într-o linie dreaptă. Iar modelul decupat în el are exact forma unei uşiţe care-i vine lui Enzo până la umăr. De obicei ţinem o plantă mare exact în locul acela, dar acum planta a fost deplasată, lăsând la vedere conturul uşiţei.

— *Che diavolo?* murmură Enzo.

Întinde mâna şi apasă pe crăpătura din perete. Spre surprinderea noastră, peretele se mişcă şi începe să se deschidă. Trebuie să depună un pic de efort şi un hârjâit teribil umple încăperea.

Şi aşa îmi dau seama.

— Oh, Dumnezeule! strig eu. Asta e! Ăsta e hârjâitul pe care îl tot auzeam!

Nu mi-am imaginat zgomotul acela care mi-a bântuit nopţile. Era *real.* Şi venea chiar din casa mea. De la

deschiderea şi închiderea acestei uşi secrete.

Dar cine a intrat la noi în casă, deschizând şi închizând uşa în timp ce noi, ceilalţi, dormeam?

DOUĂZECI ŞI DOI

Înainte să deschidă de tot uşa, îl apuc pe Enzo de braţ. Oricât de mult îmi doresc să-i găsim pe copii, mă simt brusc înfricoşată de ce se află de cealaltă parte a uşii.

— Te rog, ai grijă, îi spun.

Mă priveşte o clipă, înţelegându-mi îngrijorarea. Apoi deschide larg uşa.

De partea cealaltă este o cămăruţă, un pic mai răsărită decât o debara. Nu are ferestre, ceea ce te face să te simţi un pic claustrofob. Mă uit în spaţiul acela strâmt, abia luminat de un bec pâlpâitor.

Iar în colţul încăperii se află Ada şi Nico, ghemuiţi pe podea, cu privirile ridicate spre noi.

— Ada! Nico!

Ochii mi se umplu de lacrimi.

— Ce faceţi acolo, copii? Cum aţi găsit camera asta? Ne-aţi speriat pe amândoi de moarte!

Copiii se ridică şovăitori în picioare, cu aceeaşi expresie vinovată întipărită pe faţă. Nici nu ştiu pe care dintre ei să-l îmbrăţişez mai întâi, dar Enzo o ia în braţe pe Ada, aşa că eu mă reped la Nico. La început se ţine ţeapăn, apoi îşi îngroapă faţa la pieptul meu. În timp ce îl strâng tare în braţe, mă uit mai bine în cămăruţă. Este cam pe jumătate faţă de dormitoarele copiilor şi foarte prăfuită, ca şi când n-ar fi călcat nimeni pe aici de mulţi ani. Sunt surprinsă că lumina mai funcţionează încă. Într-un colţ al încăperii se află o grămăjoară de cuie ruginite. Într-un alt colţ, un teanc din revistele cu benzi desenate ale lui Nico.

— Îmi pare rău, mamă, spune Nico. Am găsit căsuţa asta în care să mă joc. N-am ştiut că n-am voie.

Numai fiul meu ar fi în stare să taie tapetul din casă pentru a găsi o încăpere mizerabilă şi dezgustătoare, unde zace o grămăjoară de cuie focar de tetanus, pe care să şi-o facă el căsuţă pentru joacă. Şi se pare că se şi strecoară aici

câteva nopţi pe săptămână, având în vedere de câte ori am auzit hârjâitul acela care aproape mi-a provocat infarctul de câteva ori.

— V-am strigat pe amândoi! le spun eu. Nu ne-aţi auzit?

Ada se desprinde de Enzo, ştergându-se la ochi. Acum plânge de-a binelea. Şi, când îmi ating faţa, îmi dau seama că şi eu plâng.

— N-am auzit nimic! suspină ea.

Suzette a intrat în cămăruţă şi examinează uşa.

— Pare să existe un strat gros de izolaţie aici. Nu e de mirare că n-au auzit nimic.

— N-am auzit nimic, confirmă şi Nico.

Suzette se uită de jur împrejur prin cămăruţă ca şi cum ar evalua-o pentru când casa va fi scoasă la vânzare, fiindcă, inevitabil, nu ne permitem să plătim ipoteca.

— Habar n-aveam de existenţa cămăruţei ăsteia. Probabil că au acoperit uşa cu tapet când au renovat.

Ridică privirea spre tavan.

— Poate li s-a părut că nu era destul de stabil.

Le arunc copiilor o privire severă.

— Nu-mi vine *să cred* că v-aţi ascuns într-o cameră secretă cu tavanul şubred.

— Îmi pare rău, suspină Ada.

Nico nu-şi mai cere scuze, dar coboară privirea în pământ.

— În regulă.

Bătăile inimii par să fi încetinit spre ritmul normal. Iar tensiunea… Ei bine, sunt sigură că e tot ridicată, pentru că aşa e mereu. Dar cel puţin nu mă mai simt ca în pragul unui atac cerebral.

— Hai să ieşim cu toţii din camera asta periculoasă, vă rog.

Scot de acolo mai întâi copiii, apoi iese Enzo, aplecându-se ca să nu se lovească de tocul uşii, şi după aceea ies şi eu. Suzette rămâne în urmă, privind cu interes spaţiul acela îngust. Jur pe Dumnezeu, dacă sugerează să transformăm cămăruţa aia în loc de joacă sau ceva de genul ăsta, e

posibil s-o pocnesc fără avertisment. *Aw*-mi plac spaţiile strâmte de genul ăsta. Am avut o experienţă nefericită, pe care nu sunt convinsă că am depăşit-o cu totul.

— Îmi pare rău, spune Ada încă o dată, ştergându-se la ochi. N-o să mai intrăm niciodată acolo, promit.

Pare cu adevărat supărată. Ada ia totul în serios.

— Ştiu că n-o să mai intraţi, scumpo.

Ada plânge în continuare, înghiţind cu greu în încercarea de a se stăpâni. Dar iată şi partea ciudată: când am intrat în cămăruţă, avea deja ochii roşii şi umflaţi. De parcă plângea deja atunci când am dat buzna peste ei.

Dar de ce ar fi plâns Ada?

DOUĂZECI ŞI TREI

După sperietura din seara asta, Enzo n-o să-i mai lase pe copii singuri nici măcar o milisecundă. A petrecut două ore jucând baseball în curte cu Nico şi chiar a convins-o pe Ada să stea la prindere. Când vine ora de culcare, amândoi cad frânţi de oboseală, dar Enzo îşi scoate tricoul şi pantalonii jerpeliţi debordând încă de energie.

— În seara asta ţi-ai verificat tensiunea? mă întreabă el.

Ştiţi ce? Încep să mă cam satur de frecuşul ăsta cu tensiunea.

— Da, mint eu.

Am verificat-o azi-dimineaţă. După toată agitaţia de aseară, nici nu vreau să ştiu cât e acum. Am făcut toate analizele recomandate de medic şi au ieşit în regulă. Pur şi simplu am ghinion sau sunt defectă.

— Ai încercat să meditezi? mă întreabă el.

A căutat o grămadă de tehnici de meditare despre care se presupune că ar trebui să-mi scadă tensiunea şi mi-a printat o mulţime de articole. Meditaţia e în topul listei, aşa că mi-a cumpărat o carte despre asta care zace acum în bibliotecă, adunând praf.

— Dar *tu* ai încercat să meditezi? i-o întorc eu. E groaznic de plictisitor. Râde.

— OK, vrei să încercăm împreună?

— Poate altă dată.

— OK. Dar ce zici de un masaj?

Râd când îl văd cum dă din sprâncene. Enzo se pricepe de minune la masaj. E tentant ce-mi propune, dar sunt foarte obosită. Şi un masaj nu-i niciodată doar un masaj. Nu cu el.

— Poate mai târziu, îi spun.

Se urcă în pat lângă mine şi se bagă în aşternuturi.

— Nu-mi vine să cred că mai avem o cameră de care nici n-am ştiut, I cugetă el.

— Nu este o cameră în plus. E un pericol.

— Poate că acum nu e sigur, da. Însă fac prinsoare că, după un pic de muncă, putem s-o facem ca la carte.

— *Nu* o să facem asta, Enzo.

— De ce nu?

Ridic mâinile, disperată.

— Serios, chiar trebuie să-mi pui întrebarea asta? Ştii cum mă simt eu în spaţiile mici, fără ferestre.

Ştie. Ştie prin ce-am trecut şi că am fost închisă într-un loc ca ăsta, din care nu puteam scăpa. După o păţanie ca aia rămâi pe veci cu claustrofobie.

Aşa că acum ar fi un moment bun să renunţe la idee, mai ales dacă îl îngrijorează tensiunea mea. Dar, din motive pe care nu le înţeleg, nu tace deloc.

— Putem să rezolvăm, insistă el. Suzette zice că...

— Da? Ce zice *Suzette?* Te rog, spune-mi tot ce crede *Suzette.*

Strânge buzele.

— Ştii că este agentă imobiliară. Asta e meseria ei. Ne-a oferit un sfat de expert.

— Ştii ceva, spun eu, poate că ai face mai mulţi bani dacă ai petrece mai mult timp *muncind* şi mai puţin timp la ea în curte.

— Stau puţin timp la ea.

— Mereu eşti acolo! răbufnesc eu. La miezul nopţii, nici mai mult, nici mai puţin!

Nu am apucat încă să-l confrunt în legătură cu momentul în care l-am văzut în curte la Suzette la zece noaptea, şi nu există moment mai potrivit decât prezentul, mai ales că deja m-am înfuriat.

Clipeşte nedumerit spre mine.

— Nu ştiu despre ce vorbeşti.

— Acum câteva săptămâni, te-am văzut vorbind cu Suzette la ei în curte, în timp ce eu îi duceam pe copii la culcare. Ce făceai acolo?

— Nu-mi amintesc.

Chiar pare să nu-şi amintească. Este foarte tentant să-l cred.

— Probabil voia să mă întrebe ceva. Cred. că voia o tufă de trandafiri.

— La *zece noaptea?*

Ridică din umeri.

— Nu-i chiar aşa târziu.

Poate nu pentru el, care poate să stea treaz până la orice oră din noapte.

— Uite, îmi spune, aici nu-i vorba despre Suzette. Eu am avut ideea să transformăm camera. M-am gândit că ar fi drăguţ nişte spaţiu în plus.

— Spaţiu în plus? izbucnesc iar. Enzo, ultima locuinţă a noastră a fost un apartament cu trei camere din Bronx. În locul ăsta eu mă simt ca-ntr-un palat.

— Doar că... este mult mai mic decât casa lui Suzette şi a lui Jonathan, se încruntă el. Tu nu vrei camera aia în plus?

— Nu mai vreau să intru în veci acolo.

Mă cutremur numai la gândul ăsta.

— Şi credeam că tu, dintre toţi oamenii din lume, o să înţelegi cel mai bine că nici măcar n-ar fi trebuit să pomeneşti de asta. Dacă vrei să faci ceva cu încăperea aia, atunci cumpără nişte tapet şi sigileaz-o ca să nu mai trebuiască s-o văd vreodată. OK?

Deschide gura ca să spună ceva, apoi o închide la loc. Mă cunoaşte destul de bine ca să ştie că o să rămân neclintită în privinţa asta. Dar, în acelaşi timp, îmi dau seama că îşi doreşte în continuare spaţiul. Vrea să transforme cămăruţa aceea minusculă în vreun spaţiu de relaxare sau într- un birou, poate.

— OK, îl aud spunând. O să discutăm altă dată.

Sau niciodată.

DOUĂZECI ŞI PATRU

Când ajung acasă de la serviciu, a doua zi, toată casa miroase a lipici. Nu e deloc plăcut.

— Enzo?

Sunt aproape sigură că este acasă. Din nou, pentru că i-am văzut camioneta parcată în faţa casei. Dar poate că este iar la Suzette. Poate că s-a ascuns în vreun pasaj secret din spatele peretelui, unde n-o să-l găsesc niciodată. După ziua de ieri, nu mai ştiu la ce să mă aştept.

— Sunt aici! îmi răspunde el, ca prin miracol.

Urmez sunetul vocii până spre scară. Şi iată-l, dând cu lipici pe zidul de sub scări. A aşternut o prelată pe jos şi pe podea se vede o rolă de tapet.

— Am sunat agenta imobiliară care ne-a vândut casa, îmi explică. Am întrebat-o de unde au cumpărat tapetul foştii proprietari şi am luat o rolă.

— De ce?

Lasă pensula jos şi se întoarce ca să mă privească.

— Ai zis că vrei să sigilăm camera. Deci, asta fac.

Sunt uluită. Am fost convinsă că o să ne mai certăm de cinci-şase ori pe tema asta până când va fi de acord s-o sigileze. Dar, într-un fel sau altul, iată-l aici, făcând lucrul ăsta din proprie voinţă. N-a mai fost nevoie să-l îmboldesc nici măcar o dată.

— Îmi pare rău că ne-am certat ieri, îmi spune cu blândeţe. Înţeleg cum te simţi. Şi adevărul este...

Se uită la crăpătura din perete, singurul semn rămas care mai arată că acolo este o uşă; chiar şi balamalele sunt tot pe dinăuntru.

— Şi pe mine mă neliniştea.

Auzindu-i cuvintele, simt cum mă cutremur. Încăperea aceea este atât de micuţă şi sufocantă. Nu-mi pot imagina cum ar fi să rămâi închis acolo. Mă rog, de fapt îmi *pot* imagina. Asta-i problema.

Întinde spre mine mâna liberă, în care nu ţine lipiciul.

— Acum e mai bine?

Îi iau mâna şi dau să încuviinţez, dar mă cuprinde o spaimă îngrozitoare. N-am verificat încăperea de ieri. Dacă vreunul dintre copii a intrat iar acolo? Dacă am sigilat camera şi l-am făcut prizonier? După cum s-a dovedit, încăperea este izolată fonic.

— Poţi să deschizi usa? îl întreb.

Se încruntă.

— Dar. e acoperită deja cu lipici.

Are dreptate. Peretele e mânjit complet cu lipici, ceea ce ar face ca usa să se deschidă extrem de greu. Cu toate astea, nu mă pot abţine să nu mă gândesc la posibilitatea ca cineva să fi rămas închis acolo. Şi, data viitoare când o să aud hârjâitul, va fi acea persoană care încearcă să scape.

— Millie?

Îmi înghit nodul din gât.

— Eu doar. sunt îngrijorată că.

— Copiii sunt sus, spune el cu blândeţe. Înainte de a începe, i-am întrebat dacă vor să mă ajute.

Apoi adaugă:

— N-au vrut.

OK. Sunt de-a dreptul ridicolă. Nu există niciun motiv pentru care să deschidem usa aia şi să facem un deranj întreg doar pentru că sunt eu paranoică.

— Pot să te ajut eu.

Îmi zâmbeste.

— Mi-ar plăcea mult să mă ajuţi.

Asa că trecem la treabă şi întindem fâsiile de tapet peste usa ascunsă. Nu o să mă pot odihni linistită până când usa asta nu e complet acoperită. Chiar şi-asa, nu mă pot dezbăra de senzaţia că această cameră secretă o să revină să mă bântuie.

DOUĂZECI ŞI CINCI

Sunt în biroul meu, la serviciu, când primesc un telefon de la şcoală.

Nu e nimic mai înfricoşător decât să primeşti un astfel de telefon. Nu există nimic din ce-ar vrea ei să-mi spună la ora unu, la prânz, care să însemne o veste *bună.* Directoarea nu mă sună când muncesc doar ca să mă anunţe că vreunul dintre copii a câştigat concursul de ortografie.

De la şcoală nu te sună decât pentru veşti proaste. Ca acum doi ani, când Nico a căzut de pe spalierele din sala de sport şi şi-a rupt braţul. Şi ăla a fost tot un apel primit la prânz.

Sunt în mijlocul unei convorbiri cu o familie nelinişti tă care se pare că nu vrea să încheie prea repede discuţia, aşa că nu fac decât să mă holbez la ecranul telefonului, simţind cum mă panichez tot mai tare. Până reuşesc eu să mă eliberez din convorbire, apelul de la şcoală a fost deja deviat spre căsuţa vocală. Ascult mesajul lăsat acolo:

„Doamnă Accardi, sunt Margaret Corkum, directoarea de la Şcoala Primară Frost. Puteţi, vă rog, să mă sunaţi la numărul. ”

Vocea directoarei este fără intonaţie, neprietenoasă. Sigur *nu* este un apel despre câştigarea concursului de ortografie. Formez rapid, cu mâna tremurând, numărul de telefon pe care mi l-a dat.

— Margaret Corkum, îmi răspunde vocea de la celălalt capăt.

— Alo? spun eu în receptor. Sunt Millie Accardi. M-aţi sunat.

— Vă mulţumesc că aţi revenit, doamnă Accardi, spune ea pe acelaşi ton înţepat din mesaj. Sunt directoarea şcolii. Cred că ne-am văzut pentru câteva clipe când aţi făcut turul şcolii, înainte să se mute copiii aici.

— Oh, da.

Îmi amintesc vag că directoarea Corkum era o persoană plăcută, de vârstă mijlocie, cu părul cărunt, tuns scurt.

— Este totul. Ce s-a întâmplat?

— Vă sun în legătură cu băiatul dumneavoastră, Nicolas.

Îşi drege vocea.

— Este bine, dar o să vă rog să veniţi imediat încoace.

Strâng şi mai tare telefonul în mână; degetele încep să mă furnice.

— Ce s-a întâmplat?

Ezită.

— Chiar ar trebui să veniţi aici, ca să vorbim personal. Soţul dumneavoastră este deja pe drum.

L-au sunat şi pe Enzo? Oh, Doamne, asta nu e deloc bine.

Mă uit la ceas. În douăzeci de minute am întâlnire cu familia unui pacient, dar familia mea are prioritate. O să rog pe cineva să-mi ţină locul.

— Vin imediat, îi spun directoarei.

DOUĂZECI ŞI ŞASE

Gonesc tot drumul spre şcoală. Nu pot gândi limpede şi aproape că trec pe roşu la un semafor. De-a lungul timpului, am primit câteva telefoane de la şcolile copiilor, însă acum este prima dată când mi se cere să vin imediat, fără să mi se explice ce anume s-a întâmplat. Însă directoarea a spus că Nico este bine. Nu a murit, nu-i în spital. A zis că e bine.

Dar dacă altcineva nu-i bine? Gândul ăsta nu-mi dă pace.

Când ajung la şcoală, sunt uşurată că nu văd ambulanţe sau maşini de pompieri aliniate în faţă. Mă pun să semnez la recepţie şi le ia o veşnicie ca să-mi facă un ecuson temporar pe care să mi-l prind în piept. Urmez indicaţiile către biroul directoarei, unde-l găsesc pe Enzo deja în faţa uşii, aşezat pe unul dintre scaunele acelea inconfortabile de plastic. Se ridică de îndată ce mă vede.

— Au zis să aştept până ajungi şi tu, îmi spune el.

— Ştii ce se petrece? îl întreb.

Clatină din cap. Chiar dacă e la fel de picat din lună ca mine, mă bucur foarte tare că e aici. Enzo poate fi incredibil de fermecător, iar dacă Nico a intrat în vreo belea, şarmul lui taică-său ne-ar putea fi de folos. Deşi mi-aş fi dorit să n-aibă încălţările atât de pline de noroi. A lăsat o urmă care duce spre intrarea în birou.

Ne aşezăm iar pe scaunele de plastic. Enzo bate încontinuu cu piciorul în podea şi, după un minut, se întinde să mă ia de mână. Schimbăm priviri nelinişte.

— Sunt convinsă că nu-i nimic serios, spun eu, chiar dacă nu sunt deloc sigură de asta.

— N-am văzut nicio ambulanţă, admite Enzo.

Exact lucrul la care m-am gândit şi eu.

— Nu-i nimic grav.

— Şcoala asta este atât de snoabă, continui eu. Probabil o avea blugii prea rupţi sau ceva de genul ăsta.

— Chiar are blugii prea rupţi, recunoaşte Enzo.

Mă strânge de mână. Niciunul dintre noi nu crede ce spune. În cele din urmă, directoarea deschide uşa biroului; arată aşa cum mi-o aminteam. Ba chiar poartă o cămaşă albă şi pantaloni bej, exact aşa cum era îmbrăcată şi când am făcut noi turul şcolii. Însă, spre deosebire de acel moment, nu zâmbeşte deloc. Ne invită înăuntru:

— Intraţi, vă rog.

Enzo mă mai strânge o dată de mână şi o urmăm pe directoare în birou. Nico este deja acolo şi icnesc când îi văd chipul. Are pe faţă o urmă care se va transforma categoric într-un ochi vânăt, iar gulerul tricoului este sfâşiat. De asemenea, arată ca şi când s-ar fi tăvălit prin ţărână.

— După cum vedeţi, Nicolas s-a bătut azi, în timpul unei pauze, spune directoarea.

Nico nici nu ridică privirea spre noi. Stă cu capul plecat, exact aşa cum ar trebui să stea.

Nu-mi vine să cred că a sărit la bătaie. Cum a putut face una ca asta? A intrat în belele dintr-o mulţime de motive, dar n-a fost niciodată vorba despre violenţă.

— Cine a început bătaia? întreabă Enzo.

Directoarea Corkum strânge buzele.

— Nicolas a început-o.

— Nico! strig eu. Cum ai putut să faci aşa ceva?

— Îmi pare rău, murmură el în gulerul rupt al tricoului.

— De ce? i se adresează Enzo directoarei. Care a fost motivul pentru care s-a luat la bătaie?

— Celălalt băiat râdea de o fetiţă, la locul de joacă, spune Corkum. Evident, nici celălalt băiat nu s-a purtat frumos. Dar reacţia lui Nicolas a fost complet deplasată. Ar fi trebuit să-i spună unui profesor sau, dacă nu voia să-i implice pe profesori, putea să vorbească. În schimb, el l-a pocnit în nas pe celălalt băiat.

— Deci, spune Enzo scurt, fiul meu ia apărarea unei fete şi tot el dă de necaz?

— Domnule Accardi, spune directoarea cu asprime. Fiul dumneavoastră a dat de necaz pentru că s-a bătut la şcoală.

Celălalt băiat este la urgenţă, posibil cu nasul spart.

— Şi eu mi-am spart nasul odată, flutură el din mână ca şi când n-ar fi mare lucru, ceea ce mă face să mă înfior. Încă funcţionează.

Credeam că Enzo o să-şi folosească farmecul pentru a ne scoate din încurcătură, dar el nu face decât să înrăutăţească lucrurile. Nu ştiu ce crede că rezolvă, dar ar fi mai bine să schimbăm strategia chiar acum şi să ne punem cenuşă-n cap.

— Ne pare rău pentru cele întâmplate, îi spun directoarei. Categoric îşi va primi pedeapsa.

— Mă tem că nu mai este îndeajuns, având în vedere împrejurările, spune Corkum. O să-l suspendăm pe Nico până la finalul săptămânii.

M-am temut de asta imediat ce am văzut chipul fiului meu, dar acum, când o aud spunând-o, îmi vine să izbucnesc în plâns. Suspendat? Cum s-a putut întâmpla una ca asta? Cum îi va afecta asta viitorul? Facultăţile ţin cont de suspendările din clasa a treia?

Nu, nu asta-i problema. Problema este că, dintr-un motiv sau altul, Nico s-a aruncat asupra unui copil şi i-a tras un pumn în nas, deşi e destul de mare ca să ştie că nu e bine ce a făcut.

— Bine, spune Enzo. Atunci să mergem acasă.

Nico nici nu ne priveşte când ieşim ruşinaţi din şcoală. Nu se poate spune că e vreun maestru în a-şi controla pornirile impulsive, dar până acum n-a făcut niciodată aşa ceva. Nici măcar nu m-a tras de păr când era bebeluş. Nu este violent.

Cel puţin nu a fost niciodată până acum.

Imediat ce ieşim din şcoală, pe drum spre parcare, Enzo îi pune o mână pe umăr lui Nico.

— Cine este băiatul ăsta cu care te-ai bătut?

Umerii lui Nico se lasă în jos.

— Caden Ruda. E un nemernic.

— Nu contează dacă e sau nu un nemernic, îi spun. Nu sari la bătaie în felul ăsta.

— *Ştiu,* bombăne Nico.

— Maică-ta are dreptate, mă susţine Enzo, apoi face o pauză. Dar nici nu vreau să crezi că este ceva în neregulă atunci când sari în apărarea unei persoane agresate.

La auzul acestor cuvinte, Nico face ochii mari.

— Enzo, mă răstesc eu. Nico a intrat rău de tot în belea. A pocnit un puşti în faţă!

— Un puşti care a meritat-o.

— Nu avem de unde să ştim asta!

Enzo mijeşte ochii spre mine.

— Aş zice că, dintre toţi oamenii din lume, tu ai înţelege cel mai bine cât de important este să ajuţi pe cineva aflat în nevoie.

Are dreptate. Mereu i-am ajutat pe cei cu probleme. Şi unde m-a dus chestia asta? Am făcut puşcărie pentru că am luat apărarea unei prietene la necaz – am împiedicat să fie violată, dar n-am ştiut să mă opresc la timp şi asta m-a costat zece ani din viaţă. Şi Enzo le sare în ajutor celor cu probleme, dar el ştie întotdeauna cum să facă lucrurile mai deştept. La urma urmelor, el n-a fost niciodată condamnat, ca mine.

Sperasem ca Nico să-i calce pe urme. Nu vreau ca fiul meu să păţească ce am păţit eu.

— N-a procedat cum trebuie, spun eu cu încăpăţânare. Nicolas, eşti pedepsit.

— Bine, bombăne el.

— Şi o să vii acasă cu mine, cu maşina, adaug.

Nu vreau să risc ca Enzo să-i spună iar că este un erou pentru că a spart nasul unui copil.

Urăsc felul în care Nico îmi evită privirea şi nu-şi cere iertare cu sinceritate. Nu e stilul lui. Nico nu-i perfect, dar când dă de belele, îşi cere imediat scuze. Când s-a schimbat treaba asta?

Pare că fiul meu creşte şi nu sunt sigură că-mi place persoana în care se transformă.

DOUĂZECI ŞI ŞAPTE

După cină mă duc să văd ce face Nico, să mă asigur că e în regulă. A fost tăcut în timpul mesei şi a tot împins mâncarea de colo-colo, în farfurie, fără să mănânce. Pe de altă parte, Enzo s-a purtat de parcă nu s-ar fi întâmplat nimic. El chiar nu crede că băiatul ar trebui pedepsit.

Când intru în camera lui Nico, îl găsesc citind o carte cu benzi desenate. Ca parte a pedepsei, i-am luat toate *device-urile,* dar îi plac la nebunie cărţile astea. Stă în pat, în capul oaselor, cu părul lui negru răvăşit de tot, cu ochii pironiţi în pagină. Ochiul stâng a început deja să se înnegrească şi albăstrească, dar când mă aşez la capul patului, observ că are ambii ochi injectaţi.

— Hei, scumpule, îi spun. Ce faci, cum te simţi?

Nu ridică privirea din revistă.

— OK.

— Eşti supărat pentru ce s-a întâmplat azi la şcoală? Nu-i nicio problemă dacă simţi asta.

— Nu.

— Nico, oftez eu, te uiţi la mine, te rog?

Are nevoie de câteva secunde să-şi desprindă ochii din revistă.

— Nu e nimic în neregulă. Sunt bine. Vreau doar să citesc.

Mijesc ochii spre el, fiindcă parcă nu-mi vine să-l cred.

— Te doare ochiul?

— Nu.

Mă uit spre cutia în care a locuit Micuţa Kiwi de când Enzo a adus-o cu forţa în familia noastră. Încerc să văd o frântură din călugăriţa aia, dar nu zăresc nimic. Mă uit printre ramurile şi frunzele dinăuntru, însă nu pare să fie nicăieri. În cutie sunt doar nişte musculiţe.

Oh, Dumnezeule mare. Oare chestia aia oribilă a reuşit *să evadeze?*

Ziua asta nu putea fi mai rea de-atât.

— A murit, spune Nico.

— Poftim?

— Micuţa Kiwi a murit, repetă el. Năpârlea şi… cred că a rămas prinsă în pielea aia veche şi a murit.

— Oh!

Nu ştiu ce ar trebui să simt în legătură cu moartea unei insecte pe care am urât-o cu fiecare fibră a fiinţei mele. Dar se pare că lui Nico îi plăcea cu adevărat.

— Unde ai pus-o?

— Am aruncat-o în toaletă şi am tras apa.

Rămân cu gura căscată. Nu prea pare înmormântarea potrivită pentru un animal de companie iubit, chiar dacă animalul ăla este o călugăriţă înfiorătoare. Eu mă gândeam că, atunci când Micuţei Kiwi îi va veni clipa, ar trebui să avem un soi de ceremonie tristă, în curtea din spate, şi cu instalarea unei pietre funerare.

— *Ai aruncat-o în toaletă şi ai tras apa?*

— Este o *insectă,* mamă, spune Nico pe un ton exasperat.

Nu ştiu ce să-i răspund. Dar ceva, în sufletul meu, mă supără foarte tare.

— Ce-o să faci săptămâna asta, cât eşti suspendat?

Dar nici măcar eu n-am răspunsul la această întrebare. Va trebui să vină cu mine la birou sau să meargă cu Enzo pe unde are treabă.

— Nu ştiu.

— Poate aranjez să te mai vezi cu Spencer, să vă jucaţi împreună, după ce vine de la şcoală, sugerez eu.

De la prima lor întâlnire, băieţii s-au mai văzut de câteva ori şi au părut amândoi foarte încântaţi.

— Măcar te mai vezi şi tu cu cineva. Ar fi în regulă?

Nico ridică iar din umeri.

— OK.

Apoi ridică din nou cartea şi se pune pe citit. Presupun că discuţia noastră s-a terminat.

Mă întorc în dormitorul matrimonial, dar nu pot

îndepărta senzaţia de greaţă din capul pieptului. Nu ştiu ce se întâmplă cu Nico. Dintotdeauna a fost impulsiv, dar în ultima vreme a atins un nou nivel. Se pare că, totuşi, mutările sunt dificile pentru copii. Să sperăm că este doar o etapă şi că va reveni curând la vechea lui fire. Şi ca va înceta să-i pocnească pe alţii în faţă.

Când intru în dormitor, îl găsesc pe Enzo moşmondind ceva în sertarul noptierei, cu colţurile gurii coborâte şi o privire încruntată.

— Millie, spune el când mă vede intrând. Ai luat tu nişte bani de aici, din sertar?

— Nu, de ce?

— Aveam cincizeci de dolari aici, spune el. Sau cel puţin, aşa credeam. Dar acum. au dispărut.

— Poate i-a luat Martha, răbufnesc eu.

Ridică privirea spre mine.

— Martha?

Am încă proaspăt în minte momentul în care am prins-o scotocind prin sertarele de la biroul din living. Dacă ne caută prin sertare, de ce nu şi prin dormitor? Ştiam eu că ar fi trebuit s-o concediez.

— A făcut curat şi aici, deci.

— Atunci poate ar trebui s-o acuzi pe ea, nu? Ultima oară a mers de minune, nu-i aşa?

Încă o acuzaţie falsă adusă Marthei va însemna finalul epocii ei aici. Dar *este* atât de pricepută la ţinut curat. Este atât de. eficientă. Munceşte pe brânci şi nu se plânge niciodată, nici măcar în singura zi când am lăsat vase în chiuvetă.

Dar nici n-o vreau prin preajmă dacă ne fură chestii. Există şi alte persoane pricepute la curăţenie, care să *nu* fure bani de la noi. În plus, niciodată nu mă simt confortabil în preajma ei.

— Poate că eu i-am luat, spune Enzo, căzut pe gânduri. Cred că da, eu i-am luat, însă nu mai ştiu sigur.

— Enzo. Putem să vorbim despre Nicolas?

Închide sertarul noptierei. Împinge bărbia în faţă într-o

expresie defensivă şi văd deja cum va decurge conversaţia.

— Ce e de discutat aici? E nedrept şi gata.

— Nu e nedrept. A pocnit un copil în faţă.

Mă deranjează că lucrul ăsta îl face să zâmbească.

— Un băiat a spus răutăţi unei fete, iar Nico i-a luat apărarea. Bravo lui!

— N-ar trebui să spargă nasurile celorlalţi copii.

— Directoarea zice că nu i l-a spart, îmi aminteşte el imediat.

Într-adevăr, am primit un e-mail de la directoare, prin care ne comunica acest lucru. Slavă Cerului, pentru că nu ne permitem un proces.

— Doar l-a învineţit un pic, da? Nu-i nicio chestie.

Mă deranjează şi că Enzo pare un pic dezamăgit că nasul puştiului ăluia nu e spart de-a binelea.

— Nu asta e ideea.

— E băiat. Aşa fac băieţii. Se bat. Şi eu mă băteam tot timpul când eram mic.

— Şi tu pocneai copiii în faţă când erai mic?

— Uneori.

OK, ei bine, asta e chiar interesant. Nu ştiu dacă exagerează sau chiar vorbeşte serios. Aşa cum ziceam, Enzo a evitat cu obstinaţie să vorbească despre viaţa lui de dinainte de-a veni aici. Însă eu ştiu un lucru: a trebuit să fugă din Italia pentru că aproape omorâse un om în bătaie, şi asta cu mâinile goale.

Cu toate că, în opinia lui, omul o căutase cu lumânarea.

Chiar şi aşa, mereu l-am considerat pe soţul meu persoana mai echilibrată dintre noi doi. Poate că se mai pripeşte uneori, dar gândeşte bine lucrurile. Când l-a atacat pe bărbatul acela, nu a făcut-o dintr-o pornire pătimaşă. Respectivul îi era cumnat şi o bătea mereu pe sora lui Enzo, până când, într-un final, a ucis-o. L-a găsit, l-a bătut până când l-a făcut o masă de carne vie şi apoi s-a urcat într-un avion cu destinaţia LaGuardia, chiar în seara aceea. Enzo a ştiut exact ce face.

Şi-a pus în practică răzbunarea.

— A fost suspendat, Enzo, îi amintesc eu. Asta înseamnă ceva.

— Suspendarea în clasa a treia nu înseamnă nimic.

E frustrant că Enzo refuză să recunoască gravitatea situaţiei. Mă face să-mi pun şi mai multe întrebări despre tinereţea lui şi cum era pe atunci. Chiar obişnuia să se bată constant în halul ăsta? Poate că da. La urma urmelor, a reuşit să-şi atace cumnatul şi să scape nevătămat. Nu faci asta dacă atunci e prima dată când tragi şi tu un pumn cuiva.

Enzo Accardi este un om bun. Cred lucrul acesta din toată inima. A avut mare grijă de familia noastră.

Dar îmi pun tot mai mult şi mai mult întrebări despre trecutul lui. Mă întreb ce a făcut şi ce este capabil să facă.

DOUĂZECI ŞI OPT

Nu vreau deloc ca Nico să stea îmbufnat în casă. O fi el pedepsit, dar îmi doresc să poată socializa un pic, nu doar să se ţină după Enzo pe la câteva dintre angajamentele pe care le are sau să stea la mine în birou, la serviciu. Asa că, în dimineaţa următoare, când Nico rămâne la el în cameră, o conduc pe Ada în staţia de autobuz ca să pot aranja o întâlnire cu Spencer.

Asa cum mă aşteptam, Janice îşi face apariţia în staţie cu Spencer, de al cărui rucsac este prinsă şi lesa. Janice dă din cap spre mine cu amabilitate, deşi îmi dau seama că nu-s preferata ei. Însă băieţii, cel puţin, sunt prieteni buni.

După ce am urcat copiii în autobuz şi îi vedem plecaţi spre şcoală, îmi dreg vocea şi îi zâmbesc lui Janice cât de frumos pot.

— Hei, sunteţi interesaţi de o după-amiază de joacă azi, după şcoală? Pufneşte.

— După-amiază de joacă? Probabil mă iei peste picior, Millie.

Având în vedere răspunsul ei vehement, probabil că ar trebui să renunţ. Însă nu mă pot abţine:

— De ce nu?

— Nico a fost *suspendat.*

Poartă un halat îmbrăcat peste o cămaşă de noapte lungă; şi-l strânge mai bine pe trupul osos.

— Pentru *bătaie.*

— Apăra o fetiţă agresată de un puşti.

Parcă aş fi Enzo, dar chiar a avut un punct de vedere corect.

— Da, sunt sigură.

Janice râde batjocoritor.

— Cinstit vorbind, Millie, chiar dacă nu s-ar fi întâmplat treaba asta, nu mai intenţionam să-l las pe băiatul tău să-mi mai calce pragul vreodată.

— De ce nu? Spencer ţine mult la el.

— Spencer este *copil.*

Îşi împinge spre puntea nasului ochelarii cu ramă de corn.

— Nu-mi place deloc comportamentul lui Nico în casă la mine. A fost foarte necioplit. Şi îl găsesc şi foarte agresiv. Nu mă surprinde câtuşi de puţin că l-a pocnit pe băiatul ăla.

Oricât de mult detest s-o aud vorbind astfel despre fiul meu, o parte din mine vrea să afle mai multe de la ea. Ce a făcut Nico în casă la ei de i se pare absolut inacceptabil? Mai este şi altceva de care ar trebui să fiu îngrijorată? Janice este un pic ciudată, dar este o bună observatoare – asta trebuie să recunosc.

— Îmi pare foarte rău s-o spun, adaugă ea, dar aşa se întâmplă când stai la serviciu toată ziua şi îţi laşi copiii singuri. Există un preţ pe care-l plăteşti dacă vrei să te ocupi şi de carieră şi să fii şi mamă.

— Nico e un copil bun, îi spun printre dinţi. Doar că mutarea asta l-a afectat peste măsură.

— Nu ştiu ce să zic în privinţa asta, mi-o întoarce ea. Comportamentul lui a fost absolut reprobabil. Şi, ca să ţi-o spun direct, nu prea sunt de acord nici cu comportamentul soţului tău.

— Enzo? El cu ce-a mai greşit?

— Nu crezi că este *îngrijorător* cât de des se duce s-o viziteze pe Suzette?

Privirile ni se întâlnesc pe deasupra ochelarilor ei.

— Şi suspectez că e mai mult decât crezi tu.

Mi se încing obrajii. Cum îndrăzneşte să insinueze că Enzo îşi face de cap pe la spatele meu?

— O ajută cu grădina, iar ea îl recomandă noilor proprietari de case. E o treabă absolut nevinovată.

— O ajută cu grădina *în interiorul casei?* Când soţul ei nu-i acasă?

Urăsc felul în care pe buze i se lăţeşte un zâmbet, când îşi dă seama că, în fine, cuvintele ei şi-au atins ţinta.

— Te înşeli, îi spun în cele din urmă.

— Nu, îmi răspunde ea, nu mă înşel. Văd multe chestii de la fereastră, Millie.

Mă uit spre casa cu numărul 12 de pe strada Locust. În momentul acela, Suzette iese din casă, îmbrăcată într-o rochiţă minusculă. Dintre noi trei, se pare că eu sunt singura care a decis să se îmbrace în dimineaţa asta. O văd pe Suzette că îşi scoate corespondenţa din cutia montată lângă uşă şi ne face cu mâna. Janice îi face şi ea semn şi, cumva, reuşesc să fac acelaşi lucru. Îmi ţin respiraţia până când Suzette dispare înapoi în casă.

Întorc iar privirea spre Janice, care are acelaşi rânjet pe faţă. Îmi vine să i-l zbor cu o palmă.

— Şi... ce? spun eu. Toată ziua nu faci decât să supraveghezi rondul ăsta? Să spionezi celelalte două case?

— Cineva trebuie s-o facă, mi-o serveşte ea imediat. Şi ai face bine să procedezi la fel.

Urmăresc privirea lui Janice, îndreptată spre intrarea în casa mea. Uşa se deschide larg şi soţul meu iese şi el, să ridice corespondenţa. Este încă în pantalonii de pijama şi fără tricou. Ne aruncă un zâmbet larg şi ne face cu mâna, dar eu nu mă pot gândi decât la un singur lucru: *Ar muri dacă şi-ar pune şi el un tricou?*

— La urma urmelor, îmi spune Janice, şi *ea* îl supraveghează.

DOUĂZECI ŞI NOUĂ

Încă nu-mi vine să cred că mi-am uitat telefonul acasă.

Este dovada năucelii pe care o simt în ultima vreme. Practic, eu am telefonul sudat de mână, cu toate astea, aproape că am ajuns la serviciu până să-mi dau seama că l-am lăsat acasă. Sunt uluită că mi s-a întâmplat una ca asta. Aş fi putut, la fel de bine, să merg la serviciu în sutien.

Petrec câteva minute cumpănind dacă merită să mă întorc după el. Săptămâna asta, Nico a revenit la şcoală şi, dacă n-am telefonul cu mine, o să-mi petrec toată ziua îngrijorându-mă că o să se mai întâmple ceva, iar eu n-o să ştiu. Aşa că întorc maşina şi pornesc înapoi spre casă, să-mi iau telefonul. Din fericire, n-am întâlniri până la ora zece, iar traficul e lejer.

Reuşesc să ajung în timpul record de douăzeci de minute şi intru în casă prin garaj. Azi vine Martha la curăţenie, ceea ce înseamnă că peste tot se simte parfumul de citrice al produselor pe care le foloseşte ea. A început să-şi aducă propriile materiale şi îmi place la nebunie parfumul ăsta. Ar trebui s-o întreb de unde le cumpără, ca să ştiu şi eu pe viitor.

Trebuie să recunosc, Martha e uimitoare. Tot nu m-a convins că nu e cyborg, dar sunt recunoscătoare că Enzo a insistat s-o angajăm. Sunt recunoscătoare şi că m-a făcut să mă răzgândesc în privinţa concedierii ei.

Mă uit în bucătărie şi în living, dar nici urmă de telefon. Dacă Enzo ar fi fost aici, l-aş fi rugat să mă sune, dar pare să nu fie nimeni acasă, în afara Marthei. O aud dând cu aspiratorul la etaj. Deodată îmi amintesc că telefonul era aproape descărcat şi l-am aşezat în staţia de încărcare de pe noptieră, cât timp m-am îmbrăcat. Acolo trebuie să fie.

Urc scările şi, chiar atunci când ajung pe palier, aspiratorul se opreşte. Mă îndrept spre dormitor; balerinii nu fac niciun zgomot pe covor şi abia aud sunetul unui

sertar deschizându-se. Încremenesc, întrebându-mă de ce-ar deschide Martha vreun sertar. Îmi pun singură hainele la loc, deci asta nu este o responsabilitate a ei. Ce i-ar putea trebui dintr-un sertar al meu?

Grăbesc pasul, dar încerc să ocolesc zonele în care ştiu că scârţâie podeaua. Ajung la dormitorul matrimonial şi, cât de încet pot, arunc o privire înăuntru.

Martha este acolo, aşa cum mă aşteptam. A deschis larg unul dintre sertarele comodei şi se uită înăuntru. Îmi ţin respiraţia, privind-o cum scoate cutia de bijuterii pe care o ţin acolo. Deschide capacul şi, sub ochii mei, scoate un colier şi-l ascunde într-unul dintre buzunarele pantalonilor.

Uau, nu ştiu dacă aş fi crezut aşa ceva, dacă n-aş fi văzut-o cu ochii mei.

— Scuză-mă! rostesc tare.

Martha sare de lângă comodă şi dă drumul cutiei cu bijuterii în sertar, apoi îl închide cu un pocnet.

— Oh! Bună, Millie. Eu... nu mi-am dat seama că eşti încă acasă!

Chiar are intenţia să treacă peste moment, ca şi când nu mi-ar fi furat chiar adineauri un lănţişor din sertar?

— Am văzut ce ai făcut, îi spun. Am văzut ce ai luat.

Martha pare mereu atât de calmă şi aşezată. Însă acum nu mai are aceeaşi atitudine, fulgerând prin încăpere cu ochii ei de un cenuşiu apos.

— Nu ştiu despre ce vorbeşti. Îţi împătuream hainele. M-am gândit să- ţi fac ordine prin sertare.

Da, sigur.

— Goleşte-ţi buzunarele.

— Millie, spune ea, îţi aminteşti cum te-ai înşelat când cu vaza spartă? N-aş îndrăzni niciodată.

— *Goleşte-ţi buzunarele.*

Martha îşi îndreaptă umerii.

— Nu am de ce să tolerez să mi se vorbească aşa. Poţi să consideri că mi-am dat demisia.

Dă să treacă pe lângă mine, ţinând ţanţoşă capul sus. *Nu te grăbi aşa tare.* Înainte să apuce să iasă pe uşă, îi sar

înainte, blocându-i drumul.

— Jur pe Dumnezeu, Martha, îi spun. Te-am văzut cum ai băgat în buzunar lănţişorul meu şi n-o să ieşi din casa asta până nu-l primesc înapoi.

Martha este cam cu cinci centimetri mai înaltă decât mine şi cu cel puţin zece kilograme mai solidă. Dar eu sunt mai tânără şi mai rapidă şi, mai important de-atât, mai dispusă să mă bat fără rezerve dacă o să fie nevoie. Fiul meu nu e singurul care ştie să tragă un pumn. Într-un fel sau altul, o să-mi capăt colierul înapoi.

Privirea Marthei adastă asupra mea şi îi ia un minut ca să-şi dea seama că sunt al dracului de serioasă. Fără o vorbă, bagă mâna în buzunar şi
scoate de acolo lănţişorul bătut cu diamante micuţe, primit de la Enzo de ziua mea, acum doi ani. De fapt, pietrele sunt cristale de zirconiu şi nu au o valoare prea mare, în afară de cea sentimentală – însă aceasta contează foarte mult.

— Îmi pare rău, îngaimă ea. Nu voiam decât să-l împrumut ca să...

— Ieşi afară.

Îşi şterge mâinile tremurânde pe şorţul apretat scoarţă. De aproape, văd că ridurile de pe chipul ei sunt mai adânci decât am crezut, iar părul cărunt s-a ciufulit uşor din cocul sever în care e strâns.

— Eşti. O să-i spui lui Suzette despre asta?

— Poate.

Mi-ar da o oarecare satisfacţie s-o anunţ acum pe Suzette că menajera ei a fost prinsă furând. Dumnezeu ştie ce-a făcut-o pe Martha să fure de la mine, când tot ce are Suzette este mai bun decât orice-aş avea eu.

Îşi ia un moment ca să se adune şi, când vorbeşte din nou, observ că vocea nu-i tremură absolut deloc.

— Dacă tu îi spui despre mine, o să-i spun şi eu despre *tine.*

O venă îmi pulsează în tâmplă.

— Despre *mine?*

— Suzette va fi foarte interesată să afle că noua ei

vecină e o fostă condamnată.

Mă dau un pas înapoi, cu inima bubuind. Probabil că în momentul ăsta tensiunea mi-a crescut peste un milion. Se dovedeşte, deci, că nu a fost doar imaginaţia mea când, alaltăieri, mi s-a părut că subliniază cuvântul „infractoare”. Într-un fel sau altul, Martha ştie totul despre trecutul meu întunecat.

— De unde ai aflat? reuşesc să îngaim.

— Nu-ţi face griji, spune ea cu o voce înnebunitor de calmă. Nu-ţi va afla absolut nimeni secretul. Cu condiţia să nu-i spui lui Suzette despre mine.

Urăsc felul în care mă şantajează, dar trebuie să trăiesc cu asta. Parcă am de ales? Dacă Suzette află despre trecutul meu, le va spune *tuturor.* Nici nu-mi pot imagina stânjeneala de la şedinţele cu părinţii.

Şi dacă află copiii? Asta ar fi îngrozitor. Nu vreau ca ei să ştie despre trecutul meu. Măcar până când vor creşte îndeajuns încât să înţeleagă şi poate nici atunci.

— Bine, şuier spre ea, n-o să-i spun lui Suzette.

— Mă bucur că am ajuns la o înţelegere, răspunde ea cu voce egală.

Apoi, această femeie, angajată să-mi facă menajul, trece pe lângă mine ştergându-mă uşor şi izbindu-mă în umăr, şi se îndreaptă spre scări. O urmez până la uşa de la intrare, doar ca să mă asigur că pleacă fără să mai fure sau să distrugă ceva pe drum. Abia când răsuceşte cheia ca să iasă, observ cum îi tremură mâinile.

TREIZECI

— Ai concediat-o?

Enzo pare surprins când, în timp ce pregătesc cina, îi povestesc despre ce s-a întâmplat mai devreme cu Martha. Din moment ce pastele mele alla Norma, făcute cu câteva săptămâni în urmă, nu au avut succesul scontat, azi pregătesc pentru a miliarda oară macaroane cu brânză, fiindcă pe astea le vor mânca şi copiii. Pur şi simplu, e mai uşor aşa.

— *Fura* de la noi, îi spun. Ce-ar fi trebuit să fac – să-i dau o mărire de salariu?

Enzo scoate nişte farfurii din dulapul de lângă chiuvetă. Nu participă foarte mult la gătit, însă e mereu prezent la pus masa şi spălat vasele după aceea.

— Spun doar că avea un job bun aici. La fel şi la Suzette şi Jonathan. De ce să fure?

— Nu ştiu, spun iritată. Crezi că am cunoştinţe aprofundate despre psihologia hoţilor? Poate e cleptomană.

Enzo râde la mine.

— Pe mine nu a încercat niciodată să mă înghesuie în dormitor.

— Nu am zis *nimfomană.* Dumnezeule mare!

Îmi dau ochii peste cap.

— *Cleptomană.* Ca ăia care nu se pot abţine să fure.

— Chestia asta există?

— Am citit despre ea la cursul de psihologie.

— Da...

Scoate un mănunchi de tacâmuri din sertar, cu toate că absolut niciodată nu le ia pe cele potrivite. Cineva sfârşeşte mereu cu două furculiţe în faţă, în loc de furculiţă şi cuţit. Nu-mi dau seama cum reuşeşte să facă asta. Chiar dacă nu sunt potrivite când le scoate din sertar, nu le vede când le aşază pe masă?

— Deci i-ai plătit pentru ultima zi?

— Enzo.

Mă întorc de la oala în care fierb macaroanele şi mă uit la el.

— *Fura* de la noi. A luat lănţişorul pe care mi l-ai dăruit şi tot ea a luat probabil şi banii pe care îi aveai în sertarul noptierei.

— Nu erau decât cincizeci de dolari.

Nu i-am spus lui Enzo ce mi-a zis Martha înainte de a pleca. Felul în care m-a ameninţat. Nu am avut tragere de inimă să divulg toate detaliile şi nu-mi dau seama de ce. Copiii poate că nu ştiu despre anii pe care i-am petrecut în închisoare, dar Enzo ştie totul. Cu toate acestea, nu poate înţelege ruşinea pe care o simt eu în legătură cu asta. Nu înţelege de ce nu vreau să afle copiii şi a fost de părere că ar trebui să le spunem „înainte să afle ei singuri”.

În orice caz, astăzi nu i-am plătit nimic femeii care a furat de la mine şi m-a ameninţat.

Enzo, se ştie, are o slăbiciune în ceea ce priveşte femeile. Poate din cauza surorii lui, Antonia, şi a felului în care s-a simţit din cauză că nu a reuşit să o protejeze mai bine şi să împiedice să fie omorâtă. De aceea l-a apărat şi pe Nico atunci când a sărit în apărarea unei fetiţe.

Pare să creadă că femeile nu sunt în stare să facă rău, dar se înşală în legătură cu Martha.

Cinstit vorbind, după toate prin câte am trecut împreună, ar trebui să ştie mai bine cum stau lucrurile.

— Uite ce e, spun şi inspir adânc. Nu ştiu de ce a furat Martha. Însă nu contează. Avem deja destule probleme financiare şi fără să mai fure careva de la noi. Oricare ar fi problemele ei, nu pot să am de-a face acum cu ea.

Enzo înclină capul într-o parte.

— Ce tensiune ai avut de dimineaţă?

— Enzo! Nu despre asta e vorba acum.

Lasă capul în jos.

— Ştiu. Trebuie să aduc mai mulţi bani acasă. De aia lucrez atât de mult ca să-mi repornesc afacerea, şi atunci n-o să mai avem probleme financiare.

Mă simt îngrozitor pentru felul cum se învinovăţeşte din cauza problemelor băneşti. Nu stăm chiar atât de rău. Îmi doresc să nu se mai chinuie atât. Şi mă îngrijorez că ne vor auzi copiii şi se vor nelinişti şi ei – mai ales Ada.

— Ne descurcăm.

Opresc aragazul şi-l iau în braţe. Mă îmbrăţişează şi el imediat şi-mi pun capul pe umărul lui.

— Te descurci foarte bine. Şi fac prinsoare că, într-un an sau doi, o să fim foarte bine.

— Da, murmură el. Sau poate chiar… mai devreme.

Nu ştiu la ce se referă. Chiar dacă afacerea lui este în creştere, creşterea asta nu-i chiar *atât* de rapidă. Un an sau doi este o estimare optimistă. O să drămuim fiecare bănuţ în următorii câţiva ani.

Uneori, mă întreb dacă toate astea au meritat.

TREIZECI ŞI UNU

Toată familia e prezentă la meciul lui Nico din Liga Mică.

De obicei, Ada nu vrea să meargă, dar astăzi a fost de acord să ne însoţească. Mă bucur că se află şi ea aici, fiindcă Nico nu a fost în apele lui de când cu suspendarea de acum câteva săptămâni. Dar este limpede că pe Ada n-o prea interesează meciul, dat fiind că stă în public alături de noi, cu o carte în poală. Fata asta nu merge nicăieri fără o carte după ea.

— Ce citeşti? o întreb.

Flutură din genele lungi şi negre. Are pielea măslinie, ca a lui Enzo, ceea ce înseamnă că nu se înroşeşte aşa de uşor ca mine atunci când se simte stânjenită. Dar îmi dau seama de fiecare dată când o fac să se simtă prost.

— Scuze, spune ea. O s-o pun deoparte.

— Este OK. Şi mie mi se pare că baseball-ul e cam plicticos.

Dau din cap spre Enzo, care stă efectiv pe marginea scaunului, privind meciul. Îi place sportul, în general, dar şi mai mult îi place să-l vadă pe Nico jucând.

— Totuşi, *lui* îi place.

— Citesc *Stranger with My Face* de Lois Duncan, îmi răspunde Ada.

— Oh, mi-a plăcut mult cartea aia când eram mică. Toate cărţile ei, de fapt.

Simt un ghimpe de tristeţe la amintirea copilăriei mele şi a felului în care a degenerat totul. La ce-ar fi putut fi dacă nu l-aş fi atacat pe băiatul ăla şi nu l-aş ucis în cele din urmă.

Da, acum am o viaţă bună, îmi iubesc soţul şi am doi copii minunaţi. Dacă a trebuit să trec prin nişte necazuri (de fapt printr-o *grămadă* de necazuri) ca să ajung aici, atunci aşa trebuie să fie.

Iau o gură de apă din sticla pe care am adus-o cu mine. Este doar mijlocul lui mai, dar weekendul se arată foarte călduros. Telefonul îmi spune că azi temperatura o să treacă de 26 de grade. Copiii par lipsiţi de vlagă.

Vine rândul lui Nico să lovească şi îi dau un ghiont Adei, să lase cartea. Astăzi n-a avut parte de nicio lovitură reuşită, iar pe chip i se citeşte expresia aceea de frustrare pe care i-o văd uneori. Loveşte destul de bine, aşa că singura explicaţie ar fi că ceva îl preocupă foarte tare aşa sau ceva de genul ăsta. Sper ca de data aceasta să-i iasă lovitura.

Aruncătorul azvârle mingea peste teren şi aud plesnetul bâtei care ia contact cu mingea. Enzo strigă entuziasmat. *Bine, Nico!* Mingea se izbeşte o dată de pământ şi se rostogoleşte în teren. Nico îşi aruncă bâta într-o parte şi o ia la fugă spre prima bază.

Aruncătorul reuşeşte să prindă mingea. Cu viteza fulgerului, o ia şi el la sănătoasa spre prima bază. Nico derapează pe teren chiar atunci când primul jucător de la bază prinde mingea. Îmi încrucişez degetele de la mâini şi de la picioare să nu iasă afară din perimetru, dar apoi îl văd pe arbitru clătinând din cap.

— Nu. Nu!

Enzo sare dintr-odată în picioare, strigând:

— Nu-i out! Nu e!

Se pare că Enzo consideră nedreaptă această decizie. Ceea ce nu înseamnă neapărat că *a fost* nedreaptă.

Nico nu este nici el mai fericit cu decizia arbitrului. Celălalt copil îi spune ceva, iar Nico îşi scoate şapca de baseball şi dă cu ea de pământ. Apoi începe să ţipe – reuşesc să desluşesc cuvântul „rahaturi”. Îmi ţin respiraţia, sperând ca el să se retragă şi să se întoarcă pe banca de rezerve.

Dar acela este momentul în care dă un pumn.

Îmi dau seama că are tendinţa de a se înfuria – l-au mai scos din sărite şi alte meciuri din Liga Mică. Dar nu s-a întâmplat niciodată să devină violent. Îl pocneşte pe primul

jucător de pe extremă, iar bietul copil cade la pământ. Când văd ce se întâmplă, simt cum mă lasă inima şi mi se taie genunchii.

Enzo vede şi el. Încremeneşte şi amuţeşte brusc. L-a apărat pe Nico pentru ce s-a petrecut la locul de joacă din curtea şcolii, dar asta e greu de apărat. Puştiul lovit nu a greşit cu nimic, iar Nico i-a tras un pumn. Nu prea ştiu eu italiană, dar îmi dau seama că Enzo înjură în barbă.

— Millie.

Se întoarce spre mine, încruntat.

— Nicolas tocmai l-a pocnit pe puştiul ăla.

— Am văzut.

— *Cazzo,* bombăne el. Ce naiba e în capul lui? Trebuie să-i scoatem prostiile din cap.

Ne croim amândoi drum spre teren. Puştiul lovit suspină, întins la pământ. Nico stă lângă el, respirând greu. Antrenorul, un bărbat pe nume Ted care este şi tatăl unuia dintre băieţii din echipă, nu pare surprins. Are pete de transpiraţie la subţiori şi este limpede că nu-i face nicio plăcere să se afle acolo, în căldură, şi acum să mai fie nevoit şi să gestioneze situaţia asta, în care un copil îl pocneşte pe altul.

— Trebuie să-l luaţi de-aici, îi spune Ted lui Enzo, cu accentul lui puternic de Long Island. Avem o politică de toleranţă zero în privinţa violenţei în cadrul echipei.

— Îmi pare foarte rău, spune Enzo. N-o să se mai întâmple aşa ceva.

— Da, n-o să se mai întâmple.

Ted ridică mâinile.

— Îmi pare rău, Enzo. Băiatul tău nu mai face parte din echipă.

Enzo deschide gura să protesteze, dar o închide la loc. A susţinut cazul lui Nico în biroul directoarei, dar aici e altceva. Am văzut amândoi ce s-a întâmplat. L-a lovit pe băiatul acela *din senin.*

În schimb, Enzo se întoarce spre fiul nostru care stă deoparte, lovind cu pantoful în ţărână.

— Haide, spune el. Hai să mergem acasă.

TREIZECI ŞI DOI

În maşină nu vorbim prea mult, în special pentru că este şi Ada prezentă. Enzo e cel care conduce şi văd cum i s-au albit nodurile degetelor încleştate pe volan. De fiecare dată când mă uit în spate, îl văd pe Nico uitându-se pe fereastră. Nici măcar nu pare supărat că a fost dat afară din echipă cu câteva săptămâni înainte de finalul sezonului. Este ca şi când n-ar conta pentru el.

Ce se petrece cu fiul meu?

Când intrăm în casă, Enzo îi porunceşte lui Nico să rămână în living. Nico se prăbuşeşte pe canapea şi se întinde după telecomandă, dar Enzo clatină din cap:

— Fără televizor. Stai aici în linişte, cât vorbesc eu cu mama ta.

Îmi urmez soţul în bucătărie şi, abia după ce ajungem acolo, Enzo se întoarce spre mine. Trage aer în piept, tremurând.

— OK, asta n-a fost deloc OK.

— Aşa zici? răbufnesc eu.

— Este un copil bun, insistă Enzo. Doar că...

— Tocmai a pocnit un puşti absolut fără motiv.

— Nu fără motiv. A fost o decizie nedreaptă! Nu era afară!

Strâng din dinţi.

— Asta n-are nicio importanţă şi o ştii şi tu. Nu pocneşti alt copil doar pentru că nu-ţi place ce-a zis arbitrul.

— Era supărat.

— Are nouă ani – nu trei. E inacceptabil.

— Băieţii sunt agresivi.

Îşi trece o mână prin părul des şi negru.

— Ăsta este un comportament normal pentru un băiat. E bine pentru el să se bată.

Mă holbez uluită la soţul meu. Având în vedere reacţia lui de la meci, speram că, în sfârşit, suntem de aceeaşi parte

a baricadei în privinţa tendinţei lui Nico de a sări la bătaie, dar se pare că nu. Faptul că purtarea lui i-a adus lui Nico atât o suspendare de la şcoală, cât şi excluderea din Liga Mică este un semn că lucrurile au scăpat de sub control. Cu toate acestea, Enzo continuă să-l apere.

— Nu este un comportament normal pentru un băiat, spun eu cu fermitate.

Enzo rămâne tăcut preţ de un minut. Aş vrea să fie de acord cu mine că lovirea unui copil nu este un lucru firesc şi mă deranjează că nu o face. Pare mereu foarte stăpân pe propriul comportament, mai ales în comparaţie cu mine. Nu l-am văzut niciodată dând un pumn cuiva, nici măcar atunci când persoana respectivă a meritat-o.

Însă, de făcut a făcut-o – asta e sigur. Pumnii daţi de el sunt motivul pentru care se află în această ţară, dacă e s-o spunem drept.

— Spune-mi, îi spun, *aşa* te purtai şi tu când aveai nouă ani?

Ezită din nou.

— Da, am mai cărat şi eu pumni când eram mic. M-am bătut. Nu era aşa de rău. Bătaia te face mai dur.

Ăsta *nu* este răspunsul potrivit.

— OK, OK, clatină el din cap. Aici, în America, lucrurile stau altfel. Acum pricep şi eu.

Nu sunt sută la sută sigură că facem front comun, dar ne întoarcem împreună în living, unde Nico stă pe canapea, tolănit pe perne şi privind ţintă la o crăpătură din tavan. Când intrăm în cameră, întoarce capul în altă parte.

— Sunt iar pedepsit? întreabă el.

Era deja pedepsit. Era pedepsit de acum cinci minute. Se pare că asta nu contează câtuşi de puţin. Mă aşez lângă el pe canapea, iar Enzo se aşază de cealaltă parte.

— Nico, îi spun, trebuie să înveţi să te controlezi. Ce ai făcut azi este complet greşit. Ştii asta, nu?

— Îmi pare rău, spune el, cu toate că nu pare deloc sincer în această declaraţie. Grayson a fost un nemernic.

— Nu contează nici dacă este cel mai mare nemernic din

lume. Nu ai voie să-l loveşti.

— Bine.

Mă tulbură faptul că Nico nu pare câtuşi de puţin deranjat de tot ce se întâmplă. De ce nu plânge? De ce nu imploră să fie iertat? Ăsta este un
comportament normal pentru un băiat de nouă ani care a
greşit cu ceva? Mă uit spre Enzo, încercând să-mi dau
seama dacă lui i se pare firesc.
Însă sunt sigură că, dacă l-aş întreba, ar spune ceva de genul *„băieţii n-ar trebui să plângă. ”*

Însă simt că în toată povestea ceva e în neregulă. În ultima vreme, Nico a devenit atât de…

Rece.

— Care e pedeapsa? întreabă el, ca şi când abia aşteaptă să termine odată cu asta.

— Păi ai fost dat afară din echipă, spune Enzo. Aşa că s-a terminat cu antrenamentele de baseball.

Nico ridică din umeri.

— OK.

Enzo pare descumpănit de reacţia indiferentă a lui Nico după ce i-a fost interzis să joace baseball. Ei doi obişnuiau să se antreneze în fiecare zi. Nico implora să facă antrenamentele astea. *Când ajunge tata acasă? Trebuie să ne antrenăm!*

— Şi fără *device-uri* timp de o lună, adaugă Enzo.

Nico dă din cap. E limpede că se aştepta la asta.

— Gata? Pot să plec?

— Da, spune Enzo.

Nico nu iroseşte nici măcar o secundă. Sare de pe canapea şi pleacă zorit pe scări, spre camera lui. Trânteşte uşa în spate – un gest foarte rebel pentru un băiat de nouă ani.

Enzo rămâne cu privirea aţintită spre scări, în urma lui. Nu-i pot citi nimic pe chip. Dar nu pare deloc fericit.

— Cred, spun eu, că ar trebui să luăm în considerare varianta de a-l duce la terapie.

Mă priveşte fără expresie.

— La terapie?

— La un terapeut cu care să poată vorbi, îl lămuresc.

Face ochii mari, de parcă aş fi sugerat să ne aruncăm fiul de pe acoperiş, ca să vedem dacă poate să zboare.

— Nu. *Nu.* Este ridicol. Nu are nevoie de aşa ceva.

— L-ar putea ajuta.

— La ce? ridică Enzo braţele în aer. Pur şi simplu se poartă ca un băiat obişnuit. Aici e vorba de toate regulile astea stricte americane, ale voastre. Nico este bine. Este *bine.*

Nu pot discuta cu el când se poartă aşa, dar greşeşte. Mă tem că ceva este în neregulă cu Nico şi că situaţia nu se va îmbunătăţi fără ajutor profesionist. Mă tem că, prins între mine şi soţul meu, Nico a moştenit o combinaţie genetică ce i-a dat o predispoziţie spre violenţă mai mare decât a altor copii de vârsta lui.

Aşa încât, după ce luăm cina şi copiii au plecat sus, ca să se pregătească de culcare, am un moment doar pentru mine şi primul lucru pe care-l caut pe Google este: *Copilul meu epsihopat?*

Uimitor, chiar sunt câteva postări pe tema asta. Se pare că nu sunt singura femeie al cărei copil are probleme. Pe un site găsesc o listă cu cele mai întâlnite caracteristici ale copiilor cu tendinţe de psihopatie. Parcurg lista în fugă, îngrijorându-mă din ce în ce mai tare.

Lipsa sentimentului de vină după comportamente greşite. Nico abia dacă şi-a cerut iertare după ce i-a pocnit pe cei doi băieţi. Nu părea deloc supărat pentru ce a făcut.

Minte constant. Înainte, ne spunea când spărgea ceva prin casă. Dar n-a zis o vorbă despre vaza spartă, până când nu l-am confruntat. Şi am sentimentul că mai sunt lucruri despre care nu ne-a spus nimic.

Cruzime faţă de animale. Ce s-a întâmplat cu călugăriţa aceea? După ce a pretins c-o iubeşte, a aruncat-o în toaletă din senin şi a tras apa peste ea.

Comportament egoist şi agresiv. Ei bine, ce-o fi mai agresiv decât să pocneşti un copil în burtă pentru că nu ţi s-

a acordat poziţia dorită la prima bază?

Poate că Enzo nu-i îngrijorat, dar eu sunt. Şi ce mă face să mă simt şi mai rău e faptul că se poate să fi moştenit o parte din aceste tendinţe chiar de la mine. Adică nu cred că sunt psihopată, dar nici nu m-am dus la închisoare fiindcă am cules margarete.

O să las un pic să se aşeze lucrurile, dar refuz să stau fără să fac ceva. Dacă fiul meu are nevoie să fie salvat de el însuşi, atunci o să-l salvez.

TREIZECI ŞI TREI

Mă îndrept spre casă, dinspre staţia de autobuz, când o văd pe Suzette ieşind pe uşă ca să-şi ia corespondenţa.

Probabil că azi începe foarte devreme, fiindcă e îmbrăcată, la nouă dimineaţa, cu fustă de costum şi e încălţată cu pantofi roşii cu tocuri atât de înalte, încât aş cădea drept în nas dacă aş încerca să merg căţărată pe ele. Are părul perfect coafat, aproape că pare de plastic. Îmi face cu mâna şi mie greu să-i zâmbesc când îi răspund cu acelaşi gest, însă mă forţez s-o fac. Nu am chef acum de Suzette, aşa că, atunci când coboară treptele ca să-mi vorbească, aproape că-mi vine s-o iau la fugă. Însă e destul de rapidă şi, înainte să apuc să ajung la uşă, m-a prins deja din urmă.

— Millie! exclamă ea. Ce mai faci?

— Bine. Tu ce mai faci?

În timp ce Suzette îşi netezeşte părul, observ cum sclipeşte în razele soarelui brăţara cu diamante pe care o poartă la încheietură. Seamănă un pic cu acel colier pe care a încercat să mi-l fure Martha, doar că, probabil, brăţara *ei* este cu diamante adevărate. Sper că Suzette o păstrează undeva, în siguranţă.

— Frumoasă brăţară, comentez eu.

— Mulţumesc.

Coboară privirea spre încheietură.

— Este un dar de la cineva foarte special. Şi mie îmi place la tine că...

Mă cercetează cu privirea, străduindu-se, în mod evident, să găsească ceva pentru care să mă complimenteze.

— Ai mai slăbit? Nu mai arăţi deloc aşa umflată la faţă.

Se pare că nu poate mai mult de-atât. Şi nici măcar nu cred că am slăbit vreun pic. Sunt la fel de pufoasă ca înainte.

— Poate, e tot ce reuşesc să spun.

— În fine, continuă Suzette, voiam să discut cu tine.

— Ăăă, sigur. Despre ce e vorba?

Îmi aruncă un zâmbet orbitor de alb. Mă întreb dacă nu cumva şi-a îmbrăcat toţi dinţii.

— Deci, uite care-i treaba. Cu o zi înainte de ridicarea gunoiului, te-ar deranja dacă ai scoate gunoiul un pic mai târziu, pe seară?

Mă holbez la ea.

— Despre ce vorbeşti? Nico nu-l scoate decât după cină.

— Aha. Iar asta înseamnă că voi luati cina foarte devreme. Pentru că, atunci când luăm *noi* cina, vă vedem gunoiul în fata casei. Şi stă acolo toată seara. Gunoiul ăla zace pe trotuar de la şapte seara până a doua zi de dimineată.

Adulmecă în aer.

— Serios, Millie, este *inestetic.*

— I-ai spus despre asta şi lui Enzo? o întreb.

Se pare că ei doi vorbesc frecvent, aşa că nu-mi dau seama de ce îmi spune *mie* toate astea.

— El pare foarte ocupat. N-am vrut să-l deranjez cu banalităţi.

— 9K--

— În plus, Nico e cel care are în grijă scosul gunoiului, nu? Copiii sunt mai degrabă domeniul tău, presupun.

Suzette presupune, cumva, că sunt o casnică din anii 1950. Dar n-am chef tocmai acum să dezbat acest subiect cu ea.

— Bine, mormăi eu. La ce oră ai vrea să scoatem gunoiul?

— Ei bine, nu mai devreme de ora unsprezece, categoric.

— Nico merge la culcare la zece, spun printre dinţi. Are *nouă* ani.

— Oh.

Se bate pe bărbie.

— Atunci poate că ar trebui să scoţi *tu* gunoiul?

Probabil că face *mişto* de mine. Sunt tentată să-i spun

femeii ăsteia unde să-şi îndese pubela de gunoi, dar chiar în momentul acela în faţa casei mele opreşte un camion. Din el coboară un bărbat burtos, cu o mustaţă mare şi zbârlită şi cu o expresie acră pe chip. Îmi ia un moment să-mi dau seama cine e: instalatorul care a trecut pe aici acum câteva zile. L-am chemat să ne repare toaleta de la parter, căreia îi lua cam o oră ca să reverse apa din bazin. Enzo a tot insistat că o poate repara el şi că nu ne trebuie ajutor profesionist, dar se pare că, de fiecare dată când încerca să-l repare, tot procesul dura cu zece minute mai mult. Nici măcar nu i-am spus că am chemat instalatorul. Crede că toaleta s-a reparat ca prin minune.

— Hei!

Instalatorul, al cărui nume îmi scapă pe moment, se îndreaptă agale pe alee spre locul în care stau de vorbă cu Suzette.

— Am fost aici acum câteva zile ca să repar ceva şi mi-ai dat un cec fără acoperire!

Poftim?

— Aşa... am făcut? mă bâlbâi eu.

Nu ştiu cum e posibil aşa ceva. Ţin socoteala fiecărui bănuţ care intră şi iese din contul pentru care scriem cecuri. Nu avem prea mulţi bani de rezervă, dar categoric sunt acolo mai mult decât suficienţi ca să acopere cecul de 300 de dolari pe care l-am scris pentru instalator.

Omul nu-i deloc micuţ de statură. Are înălţimea de peste 1,80 metri şi mă domină, aşa că trebuie să mă dau un pas înapoi când se apropie de mine.

— Să fii sigură că aşa ai făcut, cucoană! mârâie el.

Pe Suzette pare că o distrează grozav această interacţiune. De ce nu se duce acasă la ea? Situaţia e *atât* de stânjenitoare.

— Îmi pare foarte rău, îi spun. Credeam că am suficient în cont ca să acopere cecul. Pot să. Accepţi cărţi de credit?

— Nu accept, mă repede el. Când am venit să repar toaleta, ţi-am spus: doar cash sau cec. Iar acum, pentru tine a rămas doar varianta cash.

Ei bine, asta-i o problemă. Nu am 300 de dolari cash care stau degeaba pe undeva. E posibil să găsesc vreo 40 de dolari în portofel, dacă am noroc. Enzo a plecat deja la treabă, dar nici el nu are atâţia bani în buzunar.

— Ăăă, îi spun eu, dacă aştepţi, pot să mă duc la un bancomat.

Instalatorul îşi ridică nădragii şi se înfige cu picioarele în trotuarul din faţa casei mele.

— Nu mă mişc un pas de-aici până nu sunt plătit, cucoană.

— Ştii ceva, se bagă Suzette în vorbă, s-ar putea să am eu nişte bani acasă. Dă-mi un minut.

Se îndreaptă spre casa ei, mergând admirabil de frumos pe tocurile alea de zece centimetri. Un minut mai târziu iese pe uşă ţinând în mână un teanc de bancnote. I le întinde instalatorului, care începe imediat să le numere.

— Sunt toţi, îl asigură Suzette.

Instalatorul termină de numărat şi dă din cap.

— Aşa e, cum zici, drăguţă doamnă.

Înclină spre ea şapca soioasă.

— Îţi mulţumesc mult.

Îmi aruncă încă o privire dispreţuitoare şi apoi se urcă în camion. Sunt destul de sigură că am fost trecută pe lista neagră a acestei firme de instalaţii. Să sperăm că Enzo se va pricepe mai bine la reparatul ţevilor.

Suzette îl priveşte pe instalator plecând, apoi se întoarce spre mine cu o expresie care spune că aşteaptă ceva. Ştiu ce vrea şi o să-i ofer lucrul acela.

— Îţi mulţumesc foarte mult, Suzette. Promit... promit să ţi-i dau înapoi până la ultimul dolar.

— Oh, nu e grabă.

Se joacă cu brăţara cu diamante, care sclipesc în soare.

— Cinstit vorbind, Jonathan şi cu mine avem mai mulţi bani decât ne pricepem să cheltuim. Nici nu-ţi dai seama la cât se ridică taxele pe care le plătim!

Ce mod de a-mi scoate ochii! Nu vreau ca Suzette să mă

considere vreun caz caritabil împovărător, care adună datorii prin tot cartierul. Şi îmi displace mai ales ideea că-i datorez ceva. Practic vorbind, n-am plătit niciun sfanţ pentru fereastra spartă, dar aceea era o situaţie diferită, pentru că Nico a fost de acord să facă diferite treburi prin casă. Dacă pot, o să-i înapoiez banii chiar azi.

Doar că. pot oare? Credeam că avem bani destui în contul de economii ca să acopere factura instalatorului. Însă este evident că nu avem. Unde s-au dus banii ăia? Enzo şi cu mine discutăm mereu despre achiziţiile mari. N-ar fi scos banii pur şi simplu, fără să-mi spună.

Oare?

TREIZECI ŞI PATRU

După plecarea instalatorului, accesez aplicaţia de la bancă.

Acum câteva zile aveam mai mult de o mie de dolari în cont. Mă uit la ecran, aşteptând să mi se confirme că banii sunt încă acolo. Simt cum mă lasă inima când văd soldul contului:

213 dolari

Ce naiba se petrece? Ne lipsesc din contul de economii peste o mie de dolari. Şi nu suntem extrem de bogaţi, precum vecinii noştri. Nu este o sumă de care să ne putem lipsi, pur şi simplu.

Accesez istoricul tranzacţiilor. Văd o retragere de o mie de dolari, de acum câteva zile. Probabil de la asta ni se trage. Dar cine să fi scos banii din cont? Categoric, nu eu. Şi nu-mi imaginez că Enzo ar face aşa ceva fără să- mi spună.

Întârzii la serviciu, dar situaţia asta e mult mai importantă. Dacă ne-a furat cineva banii din cont, trebuie să fac ceva în privinţa asta, şi cât mai repede. Aşa că sun la bancă şi sfârşesc prin a aştepta un sfert de oră ca să- mi fie preluat apelul, timp în care mă tot uit la ceas şi dau un mesaj uneia dintre colege, să mă înlocuiască la o întâlnire pe care este clar că o voi rata.

— Bună, sunt Serena, de la relaţii cu clienţii, se aude în receptor o voce feminină foarte vioaie.

— Salut.

Îmi dreg vocea.

— Am nevoie de ajutor cu privire la o sumă care-mi lipseşte din cont.

— Oh, Doamne, spune Serena.

Categoric, sunt de acord cu starea pe care o exprimă aceste cuvinte.

— Hai să vedem ce putem afla despre asta.

Trebuie să-i dau toate informaţiile bancare şi apoi ascult,

pe fundal, sunetul tastelor apăsate. Apoi şi *mai multe* taste apăsate. Apoi şi *mai multă* aşteptare.

— Îmi pare rău, dar sistemul se mişcă foarte încet astăzi, spune Serena cu veselie. E una din zilele acelea, ştii?

Nu sunt în dispoziţia potrivită pentru a face conversaţie cu ea, în timp ce încerc să-mi dau seama de ce-mi lipsesc bani din cont.

— Îhî.

— Ah, OK! spune ea triumfătoare. Retragerea a fost făcută acum două zile de Enzo Accardi, care este şi el împuternicit pe cont. E soţul tău?

— Da, dar.

Mă încrunt.

— Soţul meu n-a.

Sau a făcut-o?

— El zice că n-a retras banii? mă întreabă Serena.

— Nu. Adică, tocmai. m-am gândit că mi-ar fi spus de asta. Dar.

Serena pare să fi rămas fără cuvinte. Presupun că dramele familiale nu sunt treaba ei.

— Oh.

— Îţi mulţumesc pentru ajutor, murmur eu. Cred că. mai bine vorbesc cu soţul meu. Probabil. Poate că a uitat să-mi spună.

— Sunt sigură că a uitat, spune ea pe un ton absolut superior. Mai pot face ceva pentru tine?

Da, poţi să-mi zici de ce a scos soţul meu o grămadă de bani din contul nostru de economii fără să-mi zică, dracului, nicio vorbă despre asta.

Închid telefonul şi mă uit ţintă la ecran preţ de un minut întreg. Am întârziat extrem de mult la serviciu, dar acum nu mă pot concentra la nimic până nu-l sun pe Enzo ca să-l întreb ce s-a întâmplat cu banii ăia. Şi nu ştiu de ce gândul de a face asta îmi provoacă o stare de disconfort. *Am încredere* în el. Dacă a luat banii ăia din cont, a avut un motiv serios s-o facă.

În cele din urmă, îi selectez numele din lista de contacte favorite. Adeseori, când lucra, nu răspundea la telefon, însă de la incidentul cu suspendarea lui Nico a început să răspundă imediat.

— Millie? Ce s-a întâmplat?

Rareori îl sun în timpul zilei, aşa că ştie şi el că nu e un telefon de complezenţă.

— Ne lipsesc nişte bani din contul de economii.

Speram să aud un şir de blesteme italieneşti furioase. Însă tăcerea care s-a aşternut la celălalt capăt îmi confirmă că, pentru el, asta nu-i o noutate. Aş fi ştiut chiar dacă Serena nu mi-ar fi confirmat deja acest lucru.

— Am scris un cec pentru suma de trei sute de dolari.

Când văd că nu spune nimic, continui:

— Iar cecul a fost *refuzat la plată.*

— Oh.

Trage aer în piept.

— Şi ce-ai făcut?

— Suzette mi-a împrumutat nişte bani.

— Ei, atunci e bine.

— Aşa că am sunat la bancă, să înţeleg unde au dispărut banii, îi dau eu înainte, şi mi-au zis că tu ai retras 1000 de dolari.

Altă tăcere. Nu are de gând să-mi uşureze sarcina.

— Aşadar, îl întreb, tu i-ai retras?

O altă tăcere prelungă.

— Eu i-am retras, spune în cele din urmă.

— OK. Pare o sumă extrem de mare pe care s-o retragi din contul nostru comun fără să-mi spui.

— Da...

Rămâne în tăcere pentru alte câteva clipe şi nu mă pot abţine să nu-mi spun că asta arată foarte tare ca şi cum ar trage de timp ca să inventeze o minciună.

— Îmi pare foarte rău! Luna asta am cam fost în criză de bani, ştii şi tu, şi aveam nevoie de fonduri ca să înlocuiesc un echipament defect. M-am gândit că o să-i pun la loc

înainte să afli. O să-i depun mâine.

— Un echipament defect? repet eu.

— Da, aveam nevoie de un nou aerator de gazon şi o motosapă. Sunt scumpe.

Jur, uneori cred că pur şi simplu inventează cuvintele astea. Dar mi se pare o scuză rezonabilă sau aleg eu să-l cred, pur şi simplu. Are sens să retragă banii dacă i s-a defectat echipamentul, pentru că trebuie să-l înlocuiască imediat.

În orice caz, explicaţia asta este mai bună decât alternativa ei, anume că soţul meu mă minte.

TREIZECI ŞI CINCI

Nico se furişează afară.

Cel puţin aşa mi se pare când aud deschizându-se uşa din spate, într-o după-amiază însorită de sâmbătă. Slavă Cerului că nu ne-am obosit câtuşi de puţin să ungem balamalele, pentru că pot să aud uşa aia închizându-se şi deschizându-se, din cealaltă parte a cartierului. Arunc cartea pe care o citesc şi ajung la uşă la timp ca să-l prind pe Nico înainte să o şteargă.

— Scuzaţi-mă, domnule.

Îmi dreg vocea.

— Unde crezi că te duci?

Mă priveşte fără vreo urmă de vină pe chip.

— Acasă la Spencer. Ai zis că pot să mă duc când vreau eu.

Aşa am zis. Dar credeam că nu mai are voie să intre în casa lui Janice.

— Mama lui Spencer este de acord cu asta? îl întreb.

— A zis că e OK, cât timp stăm în curte.

Sunt uşurată. Am detestat momentul în care Janice mi-a spus că Nico nu se mai poate juca cu băiatul ei, aşa că mă bucur să ştiu că a revenit la sentimente mai bune. Se pare că nu are voie în casa ei imaculată, dar asta e de înţeles.

— Bine, îi spun. Dar să te întorci înainte de cină.

Nico dă din cap, apoi grăbeşte pasul spre casa prietenului său. Am fost atât de concentrată la evadarea iminentă a fiului meu, încât nu mi-am observat soţul, într-un colţ al grădinii. Nu că e ceva neobişnuit să-l văd pe Enzo în curte – e locul lui preferat –, însă acum nu lucrează, ci vorbeşte încet la telefon, cu un zâmbet jucându-i pe buze.

Cu cine vorbeşte?

Îi fac semn cu mâna, ca să-i atrag atenţia. Clipeşte de câteva ori când mă observă şi zâmbetul îi fuge o secundă de pe chip, dar îşi revine repede şi-mi face şi el semn. Murmură

în telefon câteva cuvinte neinteligibile, apoi îl îndeasă în buzunarul blugilor ponosiţi.

— Millie.

Aleargă uşor pe peluză spre mine.

— Am veşti foarte bune.

I

— Oh?

— Da! Am un potenţial client cu două proprietăţi mari care au nevoie de serviciile mele. Un angajament foarte mare. E foarte bine.

Mă uit spre telefonul a cărui formă se ghiceşte în buzunar.

— Cu clientul ăsta vorbeai?

— Da.

Ezită.

— Mă rog, nu. Nu chiar. La telefon era Suzette. Clienţii. sunt prieteni de-ai ei. Ar vrea să mă întâlnesc mâine cu ei.

— Oh.

Sperasem ca mâine să avem o zi petrecută în familie.

— Unde vă întâlniţi?

Ezită încă o secundă.

— Este o întâlnire informală. Pe o plajă privată.

În ceafă îmi răsună clopote de alarmă.

— O întâlnire *la plajă?* O să fie şi Suzette acolo?

— Păi. da. Sunt prietenii ei.

Nu-mi place nimic din treaba asta. În primul rând, Enzo se eschivează de la o zi petrecută în familie. În al doilea rând, o întâlnire de afaceri *la plajă?* În al treilea rând, nu-l vreau singur în preajma lui Suzette în costum de baie. Mai ales după zâmbetul ăla de pe faţa lui, când vorbeau la telefon.

Prin minte îmi trece un gând fugar. Alaltăieri, când a venit instalatorul să-şi ceară banii, Suzette purta o brăţară nouă, aparent foarte scumpă, despre care mi-a spus că este „un dar”. În acelaşi timp, din contul nostru de economii au dispărut brusc o mie de dolari. E posibil ca Enzo să fi folosit acei bani ca să-i cumpere un cadou lui Suzette?

Nu, nu cred aşa ceva. El n-ar face una ca asta.

Şi totuşi.

— Dacă te duci mâine la plajă, îi spun, trebuie să-i iei şi pe copii cu tine. Toată familia.

— Poftim? Nu.

Clatină din cap.

— Millie, asta este o întâlnire de afaceri importantă.

— Şi *familia noastră* este importantă, subliniez eu. Ai muncit nonstop de când ne-am mutat aici.

— Pentru *noi.*

— Şi abia dacă te-am mai văzut, continui eu. Nu i-ai dus pe copii la plajă nici măcar o dată de când ne-am mutat. Le-ar plăcea la nebunie. Mai ales lui Nico i-ar prinde bine o zi la soare şi apă – este cu moralul la pământ de când a fost dat afară din Liga Mică. Şi o să-i supraveghez eu. N-o să te deranjeze până nu-ţi termini discuţiile.

Rămâne tăcut o vreme, căzut pe gânduri.

— OK, da. Înţeleg ce zici. O să vorbesc cu Suzette. Dar... n-o să fie prea încântată.

Da. Fac pariu că are dreptate cu chestia asta.

TREIZECI ŞI ŞASE

Suntem pe drum spre plajă.

Fără prea mare tragere de inimă, Suzette a încuviinţat ca restul familiei să se alăture excursiei. Nu am auzit conversaţia, dar îmi imaginez că a făcut tot ce i-a stat în putere ca să nu venim şi noi. Cu toate acestea, iată că venim.

Abia aştept să ajungem. Este o plajă privată de pe coastă, la care au acces doar Suzette şi grupul ei elitist. Ca să ajungi acolo, ai nevoie de un card special. Am fost pe o grămadă de plaje în viaţa mea, dar asta este probabil cea mai de fiţe pe care am văzut-o vreodată. Fac prinsoare că e foarte frumoasă.

Conduce Enzo şi, ca de obicei, merge prea repede. Am crezut că, după ce vom avea copii, o s-o lase mai moale, dar nu şi-a schimbat stilul. Nu ajută nici faptul că viteza asta le place mult şi copiilor.

— Poţi, te rog, să încetineşti un pic? murmur când trecem pe lângă un indicator de pe drumul expres, care ne arată că viteza maximă este de 88 de km/oră. Avem cu cel puţin 30 de kilometri mai mult.

— Millie. *Toată lumea* merge la fel de repede ca mine. Dacă încetinim, o să ne depăşească toţi.

— Eu nu merg aşa de repede, subliniez eu.

Îmi face cu ochiul.

— Da, dar tu conduci ca o băbuţă.

— Ba nu.

— Am greşit. Băbuţele merg mai repede decât tine.

Îmi dau ochii peste cap.

— Foarte amuzant.

— Aşa e, mamă, intervine şi Nico. Mereu te claxonează oamenii ca să mergi mai repede.

Se pare că în (pe?) Long Island nu ai voie să depăşeşti limita de viteză cu mai puţin de treizeci de kilometri.

Doar că, atunci când ne înscriem pe rampa de ieşire de pe drumul expres, auzim în spate sunetul sirenei de poliţie. Enzo se uită în retrovizoare şi înjură în barbă, în italiană.

— Hai, că asta e chiar culmea, bombăne el.

Trage pe dreapta, în timp ce eu mă abţin din răsputeri să nu-i spun „ţi- am zis eu!” Poliţistul iese din maşină fără să se grăbească absolut deloc, pe când Enzo se tot scotoceşte, în căutarea permisului.

— O să-l aresteze pe tata? întreabă Ada îngrijorată.

— Nu, îi răspund eu.

— Ar fi supertare, intervine Nico.

— Tot nu, îi răspund şi lui.

Poliţistul e un tip cam la 30 de ani; nu pare prea încântat să-şi facă treaba în canicula de peste 32 de grade. Enzo coboară geamul maşinii şi îi zâmbeşte fermecător.

— Bună ziua, domnule poliţist, spune el cu un accent atât de pronunţat, încât aproape că mi-e greu să înţeleg ce zice. E problemă?

— Permisul şi talonul, răspunde poliţistul pe un ton plictisit.

Enzo îi întinde actele, aşteptând să vadă ce are de zis poliţistul. Acesta îi cercetează permisul şi, în cele din urmă spune:

— Ştiţi cu ce viteză mergeaţi, domnule Accardi?

— Îmi pare foarte rău, spune Enzo. Dar... vedeţi indicatorul de benzină? E aproape gol! Trebuie să merg repede să găsesc o staţie de benzină înainte să rămânem fără!

Poliţistul îl priveşte fix preţ de o clipă, scărpinându-se în cap.

— Ştiţi că nu merge aşa.

— Nu?

Enzo îi aruncă o privire uluită, care, culmea, pare şi destul de sinceră.

— Nu ştiam!

— Nu. Nu merge.

Se uită iar la permis, apoi ridică privirea spre noi, cei

din maşină.

— OK, nu vreau să vă stric după-amiaza cu familia. Duceţi-vă şi puneţi benzină. Nu e nevoie să goniţi aşa.

— *Grazie.*

Enzo îi zâmbeşte poliţistului.

— Să aveţi o zi bună, domnule.

Abia după ce poliţistul se întoarce la maşina lui, Enzo ridică geamul şi apoi îmi face cu ochiul.

— A fost prea simplu.

El nu este niciodată amendat. Cumva, reuşeşte să-i convingă pe poliţişti. Sau *minte* ca să scape, după cum cere situaţia. Este uluitor cum poate spune lucruri sută la sută neadevărate, cu un chip complet impasibil.

Am ştiut dintotdeauna că soţul meu este un mincinos excepţional. Doar că nu m-a deranjat niciodată, până când am început să suspectez că îmi ascunde ceva.

TREIZECI ŞI ŞAPTE

Jonathan şi Suzette au ajuns la plajă înaintea noastră. Chiar dacă noi am mers probabil mai repede, ei nu au fost traşi pe dreapta de poliţie.

Parcăm într-un loc amenajat special pentru această plajă privată şi, când mă dau jos din maşină, îi văd pe Jonathan şi Suzette care se îndreaptă spre intrarea păzită de un tip masiv, îmbrăcat într-un maiou negru şi şort pentru înot. Pare echivalentul de plajă privată al bodyguardului de club.

Jonathan cară două şezlonguri şi o umbrelă, în timp ce Suzette şi-a atârnat pe umăr doar o geantă. Jonathan arată ca vizitatorul tipic al plajelor, la început de sezon – un pic cam prea alb, cu un pic de burtă atârnând peste şort, cu tălpile albe îndesate într-o pereche de şlapi şi cu o şapcă de baseball acoperindu-i părul rar. Suzette, pe de altă parte, arată de parcă a fost la plajă toată iarna. E bronzată perfect, cu ochelarii de soare Cartier cocoţaţi pe nas, şi poartă un costum de baie minuscul, care lasă la vedere un trup spectaculos de bine lucrat.

După doi copii şi după ce mai mult de 40 de ani de forţă gravitaţională şi-au luat obolul de la mine, sigur nu arăt aşa. Dar nici la 25 de ani nu mă simţeam confortabil să mă flutur de colo-colo pe plajă într-un costum de baie cât o batistă, aşa că azi port un costum modest, dintr-o singură piesă, cu un pareo pe deasupra. Şi, la fel ca Jonathan, sunt dureros de albă. Probabil că n-o să-mi scot deloc acel pareo, din moment ce nici mare înotătoare nu sunt.

Bodyguardul de la plajă se uită insistent la Suzette, în costumul ei absolut minuscul. De fapt, o mulţime de oameni o privesc astfel. Chiar şi *eu* mă străduiesc să nu mă holbez. Când are timp să-şi menţină abdomenul ăla atât de ferm? Şi presupun că nu are nici cicatrici de la cezariană sau vergeturi pe care trebuie să şi le acopere.

Enzo şi-a pus tricoul şi şortul şi acum cară echipamentul

de plajă pe care l-a scos din portbagaj. Sinceră să fiu, nu l-aş învinovăţi dacă s-ar uita şi el la Suzette în costumul ăla de baie mititel – la urma urmei, e şi el om –, dar nu-l surprind coborând privirea mai jos de gât.

— Millie! spune Suzette. Ce pareo... interesant ai. Îmi place că nu simţi nevoia să cheltuieşti o grămadă de bani pe o ţinută de plajă. Atât de *tipic* pentru tine.

Ăsta, dacă a fost un compliment, atunci e cu bătaie lungă rău de tot. Dar n-aş avea de ce să protestez. Am luat acest pareo de la reduceri.

Şi, cu toate că Enzo nu s-a uitat la Suzette, despre ea nu pot spune acelaşi lucru. Ochii ei albaştri-verzui îi umblă pe tot corpul lui şi buzele i se arcuiesc. Iar soţul meu nici n-a apucat să-şi scoată tricoul.

Cu toate că încă n-am ajuns pe plajă, îmi doresc brusc să plec acasă. Însă presupun că e mai bine să fiu aici decât să-l las singur cu Suzette în chiloţii ei minusculi.

— Aţi găsit greu plaja? mă întreabă ea. Ne întrebam dacă nu cumva v- aţi rătăcit pe drum.

Nico spune tot imediat.

— Pe tata l-a oprit poliţia.

Enzo râde.

— Cică mergeam prea repede.

— Sunt sigură că nu mergeai, scutură Suzette din cap. Pe aici, poliţiştii fac exces de zel.

— Ei bine, mă bucur tare că aţi ajuns, intervine Jonathan.

Spre deosebire de nevastă-sa, în tonul lui nu se ghiceşte nicio altă nuanţă. Pare cu adevărat bucuros să ne vadă.

— Ce mai faci, Nico? Ne lipseşte ajutorul tău prin casă.

E drăguţ din partea lui Jonathan să spună asta, chiar dacă eu ştiu sigur că se săturaseră să-l tot aibă pe Nico prin casă şi să le spargă jumătate din obiectele din living.

Nico ridică din umeri.

Aş vrea să-i spun că este nepoliticos, dar pare aproape fără rost. Dispoziţia lui a devenit şi mai proastă în ultima vreme. Într-un final am sunat pediatra şi l-am dus la o

consultaţie, însă după ce i-a ascultat plămânii şi inima, doctoriţa n-a prea avut multe de adăugat. Nu ne-a recomandat terapie. De fapt, a spus exact ce îmi zisese şi Enzo.

Băieţii pot deveni agresivi uneori. Probabil că încă se adaptează la mutare. Dă-i un pic de timp.

— Unde sunt clienţii cu care trebuia să vă întâlniţi? o întreb pe Suzette.

— Oh, ridică ea din umeri. Au anulat.

Enzo nu pare câtuşi de puţin surprins, ceea ce mă face să mă întreb dacă, de fapt, a fost vorba vreodată despre un client. Adică, o *întâlnire la plajă?* Asta chiar pare inventată.

Dar nu, sunt paranoică. Sunt sigură că a existat un client. Oamenii mai anulează întâlnirile.

Suzette ne conduce pe plajă până găsim locul perfect în care să ne aşezăm. Doar că nu se poate decide asupra acestuia. Mărşăluim o jumătate de plajă, trecând de porţiuni care mi se par foarte bune. Bietul Jonathan se chinuie cărând două şezlonguri şi o umbrelă, aşa că mă ofer să duc şi umbrela lor, pe lângă a noastră. Suzette s-ar putea oferi şi ea să care măcar un obiect, dar nu pare interesată. Cu toate acestea, Jonathan este foarte înţelegător.

— OK, spune ea într-un final, când simt că aproape îmi cad mâinile din umeri. Aici pare foarte bine.

Jonathan lasă jos cele două şezlonguri, dar, chiar atunci când începe să- şi flexeze braţele, după efort, Suzette spune:

— Staţi, poate ar trebui să mergem în direcţia aia. Soarele e mai bun acolo.

Jonathan se pregăteşte să ridice iar şezlongurile, dar mie mi-a ajuns.

— Suzette, aici e perfect. Şi n-am de gând să mai fac nici măcar un pas în plus.

Îşi dă ochii peste cap.

— Bine, bine. Dar, Millie, să ştii că mersul pe jos îţi prinde bine. Ajută la slăbit.

Dar pocnitul în faţă ajută la slăbit? Fiindcă asta s-ar putea să se întâmple într-o bună zi.

După ce ne aşezăm şezlongurile şi prosoapele, scot din geanta de plajă flaconul cu cremă de protecţie. Enzo refuză mereu să se dea, însă mie îmi place să-i dau cu cremă pe copii şi, evident, şi pe mine. Sunt singura care se arde la soare, dar crema de protecţie nu asta trebuie să facă, să prevină apariţia cancerului sau ceva de genul ăsta? Oricum ar fi, copiii n-au de ales.

— Oh, Millie, suspină Suzette când mă vede ungând-o pe Ada. Doar nu *pulverizezi cremă de protecţie* pe copii, nu?

Este evident că asta fac.

— Ba da...

— Păi nu ştii că spray-ul conţine tot felul de chimicale toxice? întreabă ea. Şi toate sunt acum în aer. Practic, în momentul ăsta *inhalăm cu toţii cremă de soare.*

Oare ar trebui să fiu mai îngrijorată de faptul că e posibil să fi inhalat cremă de protecţie solară? Ei bine, nu sunt.

— Îhî.

— De asemenea, adaugă ea, este inflamabilă.

Nico face ochii mari.

— Vrei să spui că am putea *să luăm foc?*

— N-o să iei foc de la cremă, îl liniştesc eu.

Pare dezamăgit.

Suzette bagă mâna în geanta ei şi scoate de acolo un tub alb.

— Asta e cea mai bună cremă de plajă de pe piaţă. N-are decât ingrediente naturale *şi* factor de protecţie 200! Nu poţi găsi nicăieri factor de protecţie 200.

De ce mama naibii ne-ar trebui o cremă de protecţie solară cu factor 200? Crede că o să trecem printr-un cerc de foc în drumul spre apă?

Enzo şi-a scos tricoul şi nu pot să nu observ că lui Suzette i-au ieşit ochii din orbite la vederea pieptului său brun, bine definit. Îmi place la nebunie că am un soţ chipeş şi musculos, dar uneori îmi doresc să se lase pe tânjală, să se îngraşe şi să-şi iasă din formă.

— Enzo, spune ea, ai vrea să încerci noua mea cremă de plajă?

Enzo râde.

— N-am nevoie. Nu mă ard niciodată.

— Da, dar asta e bună chiar dacă nu te arzi, spune ea. Previne cancerul de piele, să ştii.

— Da? spune Enzo interesat, cu toate că în ultimii zece ani şi eu i-am spus exact acelaşi lucru.

— Da, sigur că da, spune ea zeloasă. Ar trebui să te dai măcar pe umeri. Stai aşa, să te ajut.

Rămân cu gura căscată când Suzette îşi pune cremă în palmă şi începe să o întindă pe umerii soţului meu. Chiar face chestia asta? Chiar îmi dă bărbatul cu cremă de soare? Chestia asta este cu totul nepotrivită.

Mă uit spre Jonathan, aşteptându-mă ca şi el să fie la fel de oripilat ca mine. Dar Jonathan are propriul tub cu cremă obscen de scumpă, făcută se pare pentru oamenii care merg în vacanţă în locuri însorite, şi e ocupat să se dea cu loţiune pe braţe. Apoi încearcă să-şi întindă un pic şi pe spate, însă nu reuşeşte şi, desigur, nevastă-sa e ocupată să-şi plimbe mâinile pe trupul soţului meu.

— Sunt OK, spune Enzo când simte că treaba s-a lungit cam prea tare. M-ai dat destul. Oricum, o să se ducă de la apă.

— Oh, nu, îl linişteşte Suzette, chestia asta e rezistentă la apă. Poţi înota toată ziua şi tot o să ai pe tine factorul de protecţie 200.

Enzo face ochii mari.

— Serios?

M-am săturat până peste poate să aud de prostia asta de cremă solară.

— Ada, continuă Suzette. Tu vrei s-o încerci?

Ada se uită la tub, apoi clatină din cap. N-o învinovăţesc. Nici ea nu se arde niciodată, la fel ca Enzo, şi sunt sigură că nu vrea să se acopere cu mâzga aia albă pe tot corpul.

— Nico? întreabă Suzette.

Nico nu face decât să se uite fix la ea. Nu răspunde, dar îi aruncă o privire foarte rece. Nu ştiu dacă l-am văzut vreodată uitându-se aşa la cineva, iar adevărul e că-mi dă

fiori. Însă după aceea se uită în altă parte şi nu mai ştiu dacă nu cumva mi-am imaginat eu totul.

Copiii vor să intre în apă şi Enzo e bucuros să meargă cu ei. Aş fi zis că Suzette e genul de persoană care stă la soare toată după-amiaza, mai ales după tot circul pe care l-a făcut cu alegerea locului unde să aşezăm tabăra. Dar, imediat ce Enzo spune că vrea să intre în apă, se repede să-l urmeze.

— Vii şi tu, Millie? mă întreabă Enzo.

Scutur din cap.

— O să stau aici, să mă relaxez.

Jonathan îşi freacă o bobiţă de cremă rămasă pe puntea nasului. Dă să o urmeze pe Suzette, dar înainte să apuce să facă doi paşi, ea se întoarce şi îi aruncă o privire.

— Nu. Tu stai aici. Mă duc să înot.

Jonathan dă din cap fără să pună vreo întrebare, se răsuceşte pe călcâie şi revine la şezlongul lui. Se aşază şi ia o carte. Întind gâtul, ca să văd titlul. *Madame Bovary.*

— Tu nu vrei să te duci să înoţi? îl întreb.

Flutură din mână.

— Nu chiar.

— Fiindcă mi s-a părut că ai fi vrut să intri în apă, înainte ca Suzette să te trimită înapoi.

— Nu mă deranjează.

Poate că pe el nu-l deranjează, dar eu găsesc absolut enervant felul cum procedează Suzette şi, înainte să mă pot abţine, răbufnesc:

— Mie nu mi se pare că Suzette ar trebui să decidă dacă tu te duci sau nu să înoţi.

Jonathan ridică din umeri şi zâmbeşte.

— Uneori, îi place să aibă spaţiul ei. Cum am zis, nu mă deranjează.

M-am interesat şi eu, şi se pare că Suzette nu e o agentă imobiliară de succes. Cu toate acestea, are cea mai mare casă din acest *cul-de-sac,* într-un cartier unde preţurile caselor sunt foarte mari. Este limpede că Jonathan e cel care face toţi banii pentru a-i susţine stilul de viaţă. Totuşi, ea e cea care îi dă ordine neîncetat. Cum adică, nu-i permite

nici măcar să intre în apă, când merg la plajă? E o nebunie.

— E o întindere uriaşă de apă, subliniez eu. Doar suntem la Atlantic. Cred că aţi avea loc amândoi să înotaţi, fără să vă deranjaţi unul pe celălalt.

Lasă cartea în poală.

— *Tu* vrei să te duci să înoţi, Millie?

— Nu, nu asta zic.

Jonathan mă priveşte lipsit de expresie. Chiar nu-i pasă deloc că Suzette îl tot manevrează? Mie îmi place să cred că Enzo şi cu mine suntem parteneri egali în toate deciziile pe care le luăm, dar, din câte am observat, se pare că Suzette este cea care ia absolut toate deciziile importante din familia Lowell.

Pe de altă parte, Enzo a scos o mie de dolari din contul nostru comun fără să-mi spună. Însă a pus deja banii la loc. Sunt singură că spunea adevărul şi că banii au fost pentru echipamentele cu care lucrează. Adică sunt 99 la sută sigură.

Apa limpede şi albastră sclipeşte în soare. Ambii copii sunt înotători foarte buni, ca Enzo – i-a dus la cursuri de înot când erau mici şi i-a învăţat pe amândoi să înoate înainte să înveţe să meargă.

Număr capetele brunete plutind la suprafaţa apei. Ada este lângă Enzo, iar Nico e un pic mai departe de ei şi…

Ha. De ce mi se pare că stă de vorbă cu Suzette?

Ce-ar putea să-i spună Nico lui Suzette? Pare ciudat, mai ales după privirea aceea clocotindă pe care i-a aruncat-o mai devreme. Tare-aş vrea să ştiu despre ce vorbesc, dar nu sunt nici pe departe la distanţa de la care aş putea să-i aud.

— Oricum, spune Jonathan, nu plecăm de aici curând. Pot să înot şi mai târziu. Efectul loţiunii de soare ţine ore întregi. Zile, de fapt, dacă aş avea nevoie.

Reuşesc să-mi desprind privirea de la ocean.

— Serios, chiar aşa?

— Oh, da, e o chestie grozavă.

Scotoceşte prin geanta lui Suzette şi scoate tubul.

— Vrei şi tu?

— Desigur, îi spun.

Jonathan mi-l întinde. Nu încearcă să mă dea pe umeri şi pe spate, ceea ce este foarte firesc, având în vedere că nu mi-e nici iubit, nici soţ. Tubul arată ca unul obişnuit, cu toate că, trebuie să recunosc, miroase foarte bine.

Mă pregătesc să-mi storc în palmă un pic din crema minune, când sunt întreruptă de un zgomot venind dinspre ocean.

Cineva ţipă.

TREIZECI ŞI OPT

Totul se întâmplă foarte repede. E uşor să te îneci.

În ocean se stârneşte mare agitaţie, dar nu reuşesc să văd prea mult. Sar în picioare şi Jonathan face acelaşi lucru, lângă mine. Orice s-ar întâmpla, se întâmplă chiar acolo unde mi-am văzut copiii cu puţin timp în urmă. Salvamarul a coborât din turnul lui de observaţie şi aleargă spre ţărm, dar se dovedeşte că e mult prea târziu.

Enzo iese deja din apă cărând-o în braţe.

Se pare că Suzette este persoana care aproape s-a înecat. Stă atârnată de gâtul lui Enzo, care o scoate din ocean ca un erou. E conştientă, deşi s-a înroşit la faţă şi tuşeşte violent. Oricât de mult mi-ar plăcea s-o acuz că simulează un înec, pare într-adevăr în suferinţă.

Enzo o aşază pe nisip şi îngenunchează lângă ea. Salvamarul se ghemuieşte şi el alături, dar atenţia lui Suzette este îndreptată exclusiv spre soţul meu.

— Eşti bine? o întreabă Enzo.

— Da, suspină ea şi începe iar să tuşească. A fost pur şi simplu… A fost înfricoşător. Dar sunt bine.

Se întinde să-l ia pe Enzo de mână.

— Îţi mulţumesc. Îţi mulţumesc că m-ai salvat. Eşti eroul meu.

Oh, frate.

Arunc o privire spre Jonathan, care nu pare câtuşi de puţin deranjat de faptul că un italian incredibil de sexy stă aplecat deasupra nevestei lui căreia efectiv îi curg balele după el. Sau poate că balele alea vin de la faptul că aproape s-a înecat.

— Sunteţi sigură că e totul în regulă, domnişoară? o întreabă salvamarul.

— Sunt bine.

Reuşeşte să se sprijine în coate.

— Am simţit, pur şi simplu, că mi s-a încurcat piciorul în

ceva care mă trăgea la fund. A fost. înfricoşător.

— Poate au fost nişte alge, sugerează salvamarul.

— Da, răspunde Suzette, deşi nu pare deloc convinsă.

Sunt de acord că nu pare de înţeles cum ar putea algele să te tragă la fund, dar nici nu ştiu ce altă explicaţie ar putea exista.

Ada şi Nico au ieşit şi ei din apă, arătând serios afectaţi de incident. Ada se strânge în braţe, iar Nico a rămas încremenit pe ţărm, cam la trei metri de noi, cu o expresie impenetrabilă pe chip.

— Suzette, draga mea, spune Jonathan, cred că ar fi mai bine să te ducem acasă.

— Poate, răspunde ea, dar nu vreau să stric distracţia tuturor.

— Nu-ţi face griji pentru distracţie, spune Enzo.

În momentul acela văd că îl ţine încă de mână. Sau că el o ţine *pe ea.* Oricum ar fi, mâinile lor sunt împreunate.

— Trebuie să ai grijă de tine.

— Chiar mi-ai salvat viaţa, spune ea. Serios, eram atât de speriată iar tu… tu m-ai salvat.

— Nu e mare lucru.

Enzo flutură din mână, dar văd că a înghiţit momeala. Îi place la nebunie s-o facă pe eroul. Cine poate să-l învinovăţească? Enzo o ajută pe Suzette să se pună pe picioare şi Jonathan întinde mâna ca s-o ajute, însă ea nu face niciun gest spre soţul ei. Sfârşim prin a împacheta totul, pentru că suntem cu toţii prea afectaţi şi în momentul acesta e dificil să te mai bucuri de o zi la plajă. Adică *eu* aş putea să mă bucur, dar până şi copiii par să dorească să plecăm.

Din păcate, Enzo o ajută pe Suzette, despre care ai zice că a suferit vreun soi de rană la picior, din cauza căreia nu mai poate merge, aşa că până la urmă trebuie să ne cărăm singuri calabalâcul. Copiii iau fiecare câte un şezlong, eu iau două şi reuşesc să-mi îndes şi umbrela sub braţ. Nu e deloc uşor, dar până la urmă reuşim cumva să ajungem înapoi la maşini.

— Îţi mulţumesc încă o dată.

Suzette ridică privirea spre Enzo, care o ajută să se deplaseze spre Mercedesul lui Jonathan şi o aşază direct pe locul pasagerului.

— Mi-ai salvat viaţa.

Şi, spunându-i asta, îşi lipeşte braţul de bicepşii lui. Ceea ce, la drept vorbind, nu este deloc necesar.

După felul în care îl priveşte, simt că, dacă soţul ei nu s-ar afla la doi metri distanţă şi nici eu n-aş fi acolo, aruncându-i săgeţi din privire, ei doi s-ar giugiuli chiar în secunda asta. Nu că l-aş crede în stare pe Enzo să-mi facă una ca asta. Dar, dacă eu n-aş exista, cine ştie? Suzette este o femeie foarte atrăgătoare şi, cu toate că eu o antipatizez profund, lui Enzo nu pare să-i displacă în aceeaşi măsură.

— Să mergeţi cu grijă spre casă, îi spune el.

— Aşa o să facem! răspunde Jonathan pe un ton vesel. Îţi mulţumesc încă o dată, Enzo! Apreciez mult că ai avut grijă de soţia mea!

Chiar îi *mulţumeşte* sincer că i-a pipăit nevasta?

Îmi doresc să pot spune că mă simt uşurată când îi văd plecaţi. Dar este greu să scapi cu adevărat de cineva, când locuieşte în casa de alături.

TREIZECI ŞI NOUA

— Poftim? Zici că ar fi trebuit s-o las să se înece, Millie? Asta ai fi vrut?

De când ne-am întors de la plajă, bufnesc şi trosnesc încontinuu. În ciuda faptului că am stat acolo mai puţin de-o oră, e nisip peste tot. Parcă aş avea în fiecare pliu al pielii câteva firicele aduse de pe plajă. Chiar şi după ce fac un duş, tot mă simt un pic prăfuită.

Aşa că da, am fost ţâfnoasă. Şi când ne-am urcat în pat, la culcare, nam putut să nu fac o remarcă despre eroismul lui Enzo şi salvarea divei din ocean.

— Nu aş fi vrut s-o laşi să se înece, mormăi eu. Dar chiar trebuia s-o salvezi în felul *ăla?*

— În ce fel?

— În felul ăla…

Mă ridic în capul oaselor în pat, scărpinându-mă între degetele de la picioare, fiindcă în continuare am senzaţia că mi-a rămas nisip între ele.

— În felul ăla… eroic.

Îi zvâcnesc buzele.

— *Eroic?*

— Vreau să spun că ar fi putut să se întoarcă pe jos la maşină. Sau ar fi putut merge Jonathan alături de ea.

Ridică din umeri.

— M-a vrut pe mine.

— Da, fac prinsoare că te-a vrut.

Strâng din dinţi.

— Şi cât de *convenabil* că a anulat clientul ăla.

— Nu, nu-i convenabil, se încruntă Enzo. Voiam să mă întâlnesc cu el. Vreau jobul ăsta.

— Nu ai părut surprins când n-au mai venit.

— Pentru că Suzette mi-a spus în dimineaţa asta. Dar tot am vrut să merg la plajă azi, cu tine şi cu copiii.

— Aha.

— Millie, e ridicol, mârâie el. Nu înţeleg de ce eşti supărată.

— OK, deci dacă un tip arătos m-ar scoate din apă şi s-ar tot fâţâi pe lângă mine, pe tine nu te-ar deranja deloc?

— Nu, nu m-ar deranja.

Dacă e adevărat ce spune, atunci mă supără şi mai tare. De ce *n-ar fi* gelos dacă un tip mişto se dă la mine?

— Pentru că *am încredere* în tine, adaugă el înainte să apuc să mă enervez şi mai tare. Iar tu poţi avea încredere în mine. Ştii asta, da?

O ştiu oare? Înainte de a ne muta la casa cu numărul 14 din strada Locust, răspunsul ar fi fost un „da” răspicat. Însă timpul pe care-l petrece alături de Suzette Lowell mă face să fiu bănuitoare. Ce conversaţie despre *tufe de trandafiri* e aia, s-o porţi la miezul nopţii? *Serios?*

Şi totuşi, Enzo este un bărbat bun. Cred asta din tot sufletul.

Mă priveşte ţintă aşteptând să-i răspund şi ştiu că nu există decât un singur răspuns corect:

— Da, am încredere în tine.

— Bun. Acum calmează-te. Dacă Suzette sfârşeşte ucisă, o să fii prima suspectă pe listă.

— Ha, ha.

Enzo se întinde să stingă lumina. Se dă mai aproape de mine şi mă cuprinde cu braţul. Are chef de zbenguială – îmi dau seama de asta. Dar mie nu-mi vine. Chiar dacă mi-a mai alungat din îngrijorări cu privire la ce s-a întâmplat pe plajă, tot mai rămâne una dintre ele şi n-o pot îndepărta cu niciun chip.

— Enzo.

— Şşştt, murmură el, plimbându-şi mâna pe coapsa mea. Nu mai vorbim despre Suzette.

— Dar… cum crezi că a fost trasă Suzette la fund?

Mâna i se opreşte brusc.

— Poftim?

— Adică, explic eu, a zis că i s-a prins piciorul în ceva şi că acel ceva a tras-o la fund. În ce crezi că s-a prins?

— În alge?

— Deci algele au prins-o de picior şi au tras-o în jos, în apă?

Îşi îndepărtează în totalitate mâna de pe coapsa mea.

— Nu ştiu. Poate se prosteau nişte copii pe-acolo?

— Ce copii? Ai mai văzut alţi copii înotând prin jurul ei?

Rămâne tăcut preţ de o clipă.

— Nu înţeleg. Ce te îngrijorează?

— Eu doar…

Strâng pătura cu ambele mâini.

— Ai observat că Nico a vorbit cu ea? Chiar înainte de-a se întâmpla toată povestea cu înecul?

Mijeşte ochii.

— Nu.

— Eu am văzut.

De data asta, se ridică şi el în capul oaselor. Mai devreme doar eu eram fără chef, dar acum pot spune cu siguranţă că i-a pierit şi lui.

— Ce spui acolo, Millie?

— Nu spun nimic. Doar încerc să-mi dau seama ce s-a întâmplat.

— Zici că fiul nostru a încercat s-o înece mai devreme pe Suzette? Asta crezi?

— Nu, răspund eu, deşi cam asta e ceea ce cred.

Enzo n-a văzut felul în care a privit-o Nico înainte ca ei patru să intre în apă.

— Ei, atunci e bine. Pentru că n-a încercat.

— Eşti sigur?

— Da!

Îmi aruncă o privire exasperată.

— L-am văzut. Nu era lângă ea. Aşa cum am zis, ori au fost nişte alge, ori alţi copii.

Dar Enzo minte. Sunt sigură de asta. Fiindcă eu l-am văzut pe Nico lângă ea nu cu mult timp înainte de-a fi trasă la fund. Enzo nu face acum decât să-mi spună ce crede că vreau să aud. Însă ce vreau eu este adevărul.

— Nico e un copil bun, spune Enzo cu încăpăţânare. N-

ar trebui să-ţi faci atâtea griji. Îţi dăunează la tensiune.

Numai că acum nu mă pot gândi decât că am probleme mult mai grave decât o tensiune crescută.

PATRUZECI

Mă trezesc la trei dimineaţa, lac de sudoare.

Am avut un soi de coşmar. În coşmarul ăsta, pluteam în ocean. Dintr- odată, o mână mi s-a încleştat pe gleznă şi a început să mă tragă în jos, în apă. Ţipam, încercând să mă eliberez, iar mâna mă trăgea tot mai jos şi mai jos până când, la un moment dat, m-am dus la fund.

Apoi m-am trezit.

A trecut o săptămână de la tentativa noastră de excursie la plajă, terminată atât de prost, şi pare că de atunci lucrurile n-au mai fost la fel, deşi n-aş putea spune exact de ce. Enzo a fost distant toată săptămâna, însă nu-i ceva pentru care să dau vina pe el, fiindcă n-a greşit cu nimic. Pare doar ciudat de distant.

În noaptea asta, cerul este senin şi lumina se strecoară în dormitor prin ferestre. Întorc capul într-o parte, aşteptându-mă să-mi văd soţul dormind buştean lângă mine. Dar nu asta văd.

Enzo nu doarme profund. De fapt, nici nu e în pat.

Ce mama dracului?

Mă ridic în capul oaselor, trează de-a dreptul. Eu sunt aia care se trezeşte în toiul nopţii, în timp ce Enzo doarme neîntors. Nu cred că mi s-a întâmplat vreodată până acum să mă trezesc şi să nu-l văd în pat, lângă mine. Unde o fi? Poate la baie?

Dar văd limpede baia dormitorului matrimonial. Nu-i acolo.

Îmi atrage atenţia zgomotul făcut de un motor de maşină. Mă îndrept spre fereastră şi rămân cu gura căscată când văd camioneta soţului meu trăgând pe alee. Ce l-a apucat să plece cu maşina prin cartier în creierii nopţii?

După ce parchează, cabina camionetei rămâne în afara razei vizuale, aşa că nu-l văd ieşind. Mai important de-atât, nu pot vedea dacă era singur. Nu ştiu ce-ar fi mai rău – să

se plimbe prin cartier noaptea, de unul singur, sau să fie cu cineva.

Pe cine încerc să păcălesc? *Cu cineva* este categoric mai rău.

Paşii soţului meu se aud tot mai tare în timp ce urcă scările spre etaj. Se mişcă încet, încercând să nu facă prea mult zgomot. Speră să nu mă trezească. Speră ca, atunci când se va întoarce în dormitor, să mă găsească dormind profund şi să nu ştiu că a fost plecat.

Va avea o surpriză.

Uşa dormitorului se deschide uşor. Enzo bagă capul înăuntru şi face ochii mari când mă găseşte stând în fund în pat.

— Millie. Ăă, bună.

— Unde ai fost? îl reped eu.

— Am fost...

Se uită peste umăr, în direcţia holului.

— Mi-a fost sete, am coborât la parter ca să beau nişte apă.

— În blugi?

Enzo se uită în jos, spre blugii şi tricoul cu care este îmbrăcat. De asemenea, are şi şosete în picioare, iar el nu doarme decât desculţ. Este foarte clar că, între momentul în care a venit la culcare cu mine şi momentul acesta, şi-a tras nişte haine pe el.

Înainte să-mi mai servească încă o minciună, îi spun:

— Te-am văzut când ai parcat camioneta pe alee. Aşa că mai spune-mi o dată: unde ai fost?

— Îmi pare rău.

Se freacă pe ceafă.

— Nu puteam să dorm, aşa că am ieşit la o plimbare. N-am vrut să te supăr sau să te sperii.

— Ai fost la o plimbare.

— Da.

— Şi pe unde te-ai plimbat?

Ridică din umeri.

— Prin cartier.

— Singur?

Dă din cap.

— Singur.

Îmi amintesc felul în care i-a zâmbit acelui poliţist care l-a oprit pentru viteză excesivă şi cum a minţit cu seninătate. Îl cunosc de multă vreme, dar dacă în ziua aceea n-aş fi ştiut adevărul, nu mi-aş fi dat în niciun caz seama că minte. Şi nici acum, când mă uit la el, nu reuşesc să-mi dau seama. Chiar a fost să se plimbe pentru că nu putea să doarmă?

Sau a făcut ceva mai rău?

— N-ai de ce să-ţi faci griji, îmi spune el. Nu-i nicio chestie. Am ieşit un pic. Iar acum m-am întors.

Lasă să-i scape un căscat sonor.

— Şi a funcţionat. Acum mi-e somn.

Îşi scoate blugii, apoi se dezbracă şi de tricou. Descalţă şosetele, una câte una, şi le aruncă în coşul de rufe. Apoi se urcă în pat alături de mine şi mă ia în braţe.

— Culcă-te, Millie, murmură el. E târziu.

Vreau să mă culc. E târziu şi mâine am o zi lungă la serviciu. Aş vrea să pot închide ochii şi să aţipesc imediat, aşa cum pare să facă el. Îmi doresc asta mai mult decât orice.

Dar este extrem de greu să adormi când parfumul altei femei îţi gâdilă nările.

PATRUZECI ŞI UNU

Enzo mă însală.

Numai la asta mă pot gândi pe drumul de la serviciu până acasă, desi fac extrem de puţin pe drumul expres din Long Island (de data asta). Au trecut două nopţi de când Enzo s-a strecurat afară în toiul nopţii. Două nopţi de când a venit acasă duhnind a ceea ce sunt destul de sigură că era parfumul lui Suzette. Şi se pare că nu-mi pot scoate chestia asta din cap.

El se poartă ca şi când totul ar fi în regulă. O ţine una şi bună cu povestea plimbării haihui în creierii nopţii. Nu a mărturisit în lacrimi noaptea pasională alături de Suzette. Şi nici nu am mai simţit parfumul acelei femei pe el.

Tot încerc să găsesc o explicaţie nevinovată, dar nu pot. Când am mers la culcare în noaptea aceea, Enzo nu mirosea a parfum. Este evident că l-a căpătat pe parcursul nopţii, când a plecat undeva cu ea în masină şi au stat împreună până la trei dimineaţa, iar apoi el s-a întors acasă, prefăcându-se că nu s-a întâmplat nimic.

Când ajung acasă, îi văd camioneta parcată în faţă. În fine, cel puţin acum e aici. Poate ar trebui să vorbim despre povestea asta. Chiar dacă nu există o explicaţie nevinovată, poate că e mai bine s-o discutăm deschis. Nu mi-am dorit niciodată să fiu genul de femeie care se preface că habar n-are că bărbatu-său îsi face de cap pe la spatele ei.

Când intru în casă, văd pantofii copiilor aruncaţi lângă usă – e clar că sunt sus. Dar nu văd ghetele lui Enzo.

Deci masina e parcată afară şi totusi el nu e acasă.

Trebuie să fie la Suzette.

Înclestez maxilarele. M-am săturat *atât* de tare de femeia asta. M-am săturat atât de tare ca Enzo să dea fuga la ea ca să-i lucreze în curte. A trebuit să stau şi să mă uit cum a salvat-o soţul meu din ocean când ea probabil nici nu era în pericol de înec, în primul şi-n primul rând. Fac

prinsoare că a inventat toată treaba. La urma urmelor, cine e tras la fund de niste *alge?*

Am terminat cu prefăcătoria de buni vecini. O să-i spun femeii ăleia, odată pentru totdeauna, ce cred despre ea. Şi apoi o să-mi iau bărbatul acasă.

Nici nu mă mai obosesc să-mi scot pantofii. Trântesc uşa la ieşire, apoi pornesc direct peste iarba peluzelor noastre frumos tunse. Îmi proptesc degetul în butonul soneriei, lăsând-o să sune mult mai mult decât ar fi nevoie.

Niciun răspuns.

Apăs iar, pentru a doua oară, cu acelaşi rezultat. În casă e linişte. Nu se aud zgomote de paşi venind spre uşă – nu se aude nimic. Şi nu aud nici zgomotul făcut de echipamentele lui Enzo în curtea din spate.

Dacă nu aud soneria fiindcă sunt ocupaţi? Dacă sunt la etaj, în dormitorul lui Suzette, şi fac…

Oh, Doamne, nici nu vreau să mă gândesc la asta.

Din impuls, pun mâna pe mânerul uşii. Nu mă aştept să se răsucească, dar o face. Aşa că învârt mânerul până la capăt, spre dreapta, şi mă împing în uşă ca s-o deschid.

Păşesc în holul uriaşei case a familiei Lowell. Pare. cufundată în tăcere. Nu aud niciun pat scârţâind la etaj, asta-i sigur.

— Suzette? strig eu.

Iar apoi cu voce joasă, aproape ca un mârâit:

— Enzo?

Din nou, niciun răspuns.

Traversez holul. În continuare, tăcere. Chiar nu pare că ar fi cineva acasă. Însă, când intru în living, observ altceva. Un miros specific. Unul care mi-a devenit foarte cunoscut.

Este izul de sânge.

De ce miroase a sânge în casa asta? Şi nu-i doar o adiere. Casa duhneşte a sânge. Ultima dată când am fost aici, mirosea a flori de liliac sau ceva de genul ăsta.

— Suzette? strig iar şi de data asta îmi aud tremurul din voce.

Cobor privirea şi atunci îl văd, pe după colţul scării. Un

picior ieşit în afară, ataşat de corpul lipsit de viaţă ce zace pe podea. O pereche de ochi morţi se holbează la tavan, în timp ce balta de sânge se împrăştie încet pe podeaua livingului. Recunosc imediat ce văd şi am nevoie să-mi adun toate puterile ca să nu mă prăbuşesc şi eu.

Este Jonathan Lowell.

Căruia cineva i-a tăiat gâtul.

PARTEA A II-A

PATRUZECI ŞI DOI

Trebuie să sun la 112. *Acum.*

Desigur, Jonathan Lowell nu mai poate fi salvat. E mort de-a binelea. Dar ceea ce mă sperie şi mai tare este că sângele încă i se prelinge din gât, Asta înseamnă că acela care l-a ucis a făcut-o de foarte puţin timp.

E posibil ca ucigaşul să se afle încă în casă?

Aud o uşă trântindu-se. Pare a fi uşa din spate. Asta înseamnă că tocmai a ieşit cineva din casă? Sau că se întoarce, ca să scape de martor?

Mă bat pe buzunare, căutând telefonul. Nu găsesc decât cheile casei. Şi apoi îmi amintesc: am dat un telefon când eram în maşină şi apoi am aruncat telefonul în geantă. Iar geanta este acum acasă. Nu ştiu dacă Jonathan are în buzunar vreun telefon pe care aş putea să-l folosesc, dar nici prin cap nu-mi trece să-l ating. Ca să pot suna la poliţie, trebuie să mă întorc acasă.

Încerc să nu mă gândesc la posibilitatea că ucigaşul s-ar putea refugia alături, în casa în care se află propriii mei copii, mă răsucesc pe călcâie şi alerg spre uşa de la intrare. Nici măcar nu mă uit în urmă. Ţâşnesc în linie dreaptă din casă şi mă întorc pe unde am venit. Nu mă opresc din alergat până când nu ajung la uşa casei mele, intru şi o trântesc în urma mea.

Când intru, primul lucru pe care-l aud este ţârâitul apei curgând în bucătărie. Apoi, nişte înjurături în italiană – Enzo e acasă. Măcar el va şti ce să facă într-o astfel de situaţie.

M-am mai aflat în scenarii asemănătoare şi el e una dintre puţinele persoane în care pot avea încredere.

Când ajung în bucătărie, dau de Enzo aplecat deasupra chiuvetei şi spălându-se temeinic pe mâini. Înjură iar în barbă. Pe măsură ce mă apropii, zăresc o frântură din şuvoiul de lichid roşu închis care se prelinge prin scurgere.

Ce spală de pe mâini?

— Enzo?

Îmi aruncă o privire peste umăr.

— Millie, lasă-mă o clipă. Am alunecat şi m-am tăiat cu foarfeca de tuns. *Stupido.*

Însă pe mâna lui nu se vede nicio tăietură. Nu văd decât mult sânge prelingându-se prin scurgere.

— S-a întâmplat ceva? mă întreabă el.

Deschid gura ca să-i spun despre lucrul îngrozitor pe care tocmai l-am văzut. Jonathan Lowell zace mort în casa de alături. Însă, când se întoarce spre mine şi-i văd tricoul alb plin de sânge, am sentimentul oribil că ştie deja.

— Millie?

Din depărtare se aud tot mai puternic sirenele de poliţie. Însă eu n-am chemat poliţia. Cumva, însă, vin. Cumva, cineva a aflat ce s-a întâmplat.

Enzo încruntă sprâncenele lui negre.

— Millie? Ce se petrece?

— Jonathan Lowell a murit, îngaim eu, înecându-mă. Cineva l-a înjunghiat.

— *Poftim?*

În urmă cu două zile, când a dispărut din dormitor la miezul nopţii, nu aş fi putut spune sigur dacă minte sau nu. Însă de data asta pare cu adevărat luat prin surprindere. Aproape că aş putea jura pe viaţa mea că este şocat de ceea ce îi spun.

Aproape.

Privirea lui Enzo cade pe tricoul de pe el, stropit cu sânge încă umed.

Când ridică iar ochii şi-mi vede expresia de pe chip, face un pas înapoi.

— Ţi-am zis, m-am tăiat. Ăsta e sângele meu. Sângele *meu.*

Acum, sirenele se aud mult mai tare. Poliţia va ajunge aici într-o clipă.

— Schimbă-ţi tricoul, îi spun.

Enzo încremeneşte în loc un moment, apoi dă din cap. Aleargă la etaj ca să scape de tricoul plin de sânge. Şi de orice-ar mai trebui el să scape.

PATRUZECI ŞI TREI

În următoarele douăzeci de minute, la locuinţa familiei Lowell sosesc [7] I tot mai mulţi poliţişti.

Le spunem copiilor să rămână în camerele lor, pentru că nu vrem să vadă ce se petrece afară. La un moment dat, vor afla că vecinul nostru a fost ucis, dar vreau să amân acest moment cât de mult posibil. Până la urmă, încălzesc la microunde nişte pizza baghete şi îi las să mănânce fiecare în camera lui.

Privesc tot spectacolul de la geam. Suzette ajunge acasă cam la o jumătate de oră după sosirea poliţiştilor şi văd cum un bărbat, arătând a detectiv, îi dă vestea. Suzette îşi acoperă ochii şi începe să suspine, cu toate că, în ceea ce mă priveşte, plânsul ei este clar o prefăcătorie.

Nu este deloc supărată că i-a murit bărbatul.

La un moment dat, poliţiştii vor veni şi la noi să pună întrebări. Dar momentul acela n-a venit încă. Şi, când va veni, nu ştiu ce le voi spune.

Stau aşezată la masa din bucătărie alături de Enzo, privind ţintă baghetele de pizza pe care le-am pregătit pentru noi. În momente mai bune, n-ar arăta deloc apetisant. Brânza a rămas netopită într-o parte şi, cumva, sa copt prea tare în cealaltă. Însă chiar dacă aş fi pregătit o masă pentru gurmanzi, tot n-aş fi în stare să iau măcar o înghiţitură.

— Nu înţeleg, îi spun lui Enzo. Ce s-a întâmplat acolo? Erai în casă la ei?

— Nu! strigă el. N-am intrat deloc în casă. Eram afară. Lucram.

— Şi n-ai auzit nimic?

— Nu, doar ştii ce zgomot fac echipamentele. Nu aud niciodată nimic din ce se petrece în casă.

Mă uit la palmele lui Enzo, sprijinite pe masă şi strâns

lipite una de alta.

— Unde te-ai tăiat?

— Poftim?

— Mi-ai zis că te-ai tăiat la mână, îi amintesc. De aia erai mânjit tot de sânge, *îţi aduci aminte?* Deci, unde e tăietura?

Ridică mâna stângă. La început nici nu văd ce-mi arată, dar când mă uit mai atent, observ tăietura din palmă.

O s-o spun, şi gata: este imposibil ca din tăietura aia să fi curs atâta sânge.

— Tăieturile de la mână sângerează groaznic, spune el defensiv. E o zonă cu multe vase de sânge.

— Acum nu sângerează.

— Păi s-a *oprit.*

Nu ştiu ce să spun. Aş vrea să-l cred. Chiar aş vrea, cu adevărat. Pentru că, atunci când îmi vine în minte imaginea lui Jonathan Lowell zăcând pe podeaua din living, cu beregata tăiată, nu vreau să mă gândesc că soţul meu ar putea fi responsabil pentru o asemenea faptă.

Dacă el a făcut-o, atunci este un om foarte diferit faţă de cum îl credeam.

Înainte să mai pot formula o altă întrebare, se aude ţârâitul soneriei. Chiar dacă ne aşteptam la asta, tresărim violent amândoi. Enzo mă apucă de braţ, cu o expresie terifiată pe chip.

— Millie, spune el cu glas gâtuit. Să nu le spui despre sângele de pe tricou. OK?

Mă smulg din strânsoarea lui şi mă ridic de pe scaun, ca să răspund la uşă. N-am nici cea mai mică intenţie de a le spune despre tricoul ăla. Nu eu i-am spus să se schimbe?

În pragul uşii se află aceiaşi detectiv care i-a dat vestea lui Suzette. Are în jur de 40 de ani, părul grizonant, tuns îngrijit, şi este îmbrăcat cu un trenci bej, cămaşă albă şi cravată roşu închis. De-a lungul anilor am întâlnit o grămadă de detectivi şi ceva din străfundul minţii mele îmi spune să n-am încredere în cel din faţa mea. Pe de altă parte, aşa simt în legătură cu aproape toţi poliţiştii.

— Doamna Accardi?

Accentul detectivului aduce mai degrabă a Queens decât a Long Island.

— Sunt detectivul Willard. Aveţi un minut?

Dau din cap în tăcere.

— Da.

— Pot să intru? întreabă Willard.

Nu e prima oară când mi se întâmplă asta, aşa încât ştiu că e o greşeală să inviţi poliţistul în casă. Odată ce-i spui că este în regulă să intre, poate arunca o privire împrejur. Şi când mă gândesc la tricoul însângerat de care tocmai s-a dezbrăcat soţul meu, aş prefera să nu arunce privirea aia.

— Să vedeţi, îi spun, copiii sunt în casă. Aşa că mai degrabă aş prefera să vorbim pe verandă.

— Dacă aşa doriţi, spune Willard.

Aprind lumina pe verandă şi ieşim. Ţânţarii ne dau târcoale şi aş fi vrut să fi pulverizat o substanţă împotriva lor, dar tot n-o să-l invit pe bărbatul ăsta la mine în casă. Mai degrabă mă las mâncată de vie.

— Nu ştiu dacă aţi auzit ce s-a întâmplat, începe el.

Mă cercetează cu atenţie. Orice-aş vrea eu să spun despre detectivul ăsta, trebuie să recunosc că pare isteţ. Decid să recunosc cinstit partea asta.

— Eu, ăă... Am o idee.

Îmi dreg vocea.

— M-am dus să vorbesc cu Suzette şi l-am văzut pe Jonathan zăcând pe podea, şi era.

Închid ochii, încercând să blochez amintirea aceea.

— Am venit acasă să-mi iau telefonul şi să sun la 112, dar chiar atunci am auzit sirenele poliţiei.

Willard dă din cap.

— Vecina dumneavoastră, Janice Archer, a fost cea care ne-a chemat. A spus că a auzit strigăte venind din casă.

Janice – desigur. Mereu cu ochii pe geam. Şi are o vedere perfectă spre uşa casei de la numărul 12, strada Locust.

— A spus că v-a văzut intrând în casă după ce a sunat la

poliţie. Şi că aţi ieşit la scurt timp după aceea.

Slavă Cerului că am decis să spun adevărul. Janice a văzut totul, aşa că cel puţin acum tocmai mi-a confirmat povestea. Ar fi drăguţ ca măcar o dată, dracului, să nu fiu suspectă de crimă.

— De asemenea, ne-a mai spus, continuă Willard, că soţul dumneavoastră a intrat pe uşa din faţă cam cu două ore înainte de încăierare. Şi că nu l-a mai văzut ieşind, ceea ce înseamnă că a ieşit pe uşa din spate, spre care vecina nu are deloc vedere.

— Soţul meu este peisagist, spun eu. Lucrează mult în curtea din spatele casei lor. Îşi face treaba, atâta tot.

— Doamna Archer zice că stă mult pe la familia Lowell. Mai ales când domnul Lowell nu este acasă.

OK. Uau.

— Nu este...

Îmi recompun expresia, amintindu-mi că detectivul caută să obţină o reacţie de la mine. N-am de gând să i-o ofer. Nici măcar nu mi-a pus direct o întrebare, aşa că nu-i datorez un răspuns.

— Doamna Archer e băgăcioasă şi bârfitoare. Nu e nimic între ei.

— Da? Sunteţi sigură?

— Sunt sigură, spun ferm.

Willard îşi aranjează cravata cea roşie.

— Ştiţi pe cineva care ar fi vrut să-i facă rău lui Jonathan Lowell?

— Nu-l cunoşteam prea bine.

— Dar soţul dumneavoastră?

— Soţul meu n-ar face niciodată una ca asta! răbufnesc eu. Este cel mai ridicol lucru pe care l-am auzit vreodată!

Buzele subţiri ale detectivului zvâcnesc într-un zâmbet sumbru.

— Eu mă refeream la cât de bine îl cunoştea soţul dumneavoastră pe domnul Lowell.

— Oh.

Simt cum îmi iau foc obrajii.

— Nu. Eu. nu, nu cred că-l ştia prea bine.

— Dar pe doamna Lowell?

Subtextul din întrebarea lui este evident.

— Pe *ea* o cunoştea mai bine?

— Nu aşa de bine.

— Îndeajuns, totuşi, încât să stea pe-acolo tot timpul?

— *Muncea.*

Sunt furioasă pe mine însămi că i-am permis detectivului să mă tulbure în halul ăsta. Acum zece ani n-aş fi lăsat sub nicio formă să se întâmple una ca asta. Faptul că am devenit soţie şi mamă m-a cam înmuiat.

— Ei bine, spune Willard. Atunci poate că ar fi mai potrivit să vorbesc cu soţul dumneavoastră. Puteţi să-l chemaţi?

Respir adânc, ca să mă liniştesc.

— Desigur. O clipă.

Mă întorc în casă şi închid uşa după mine, lăsându-l pe detectiv pe verandă. Mă sprijin de uşă, ca să-mi trag un pic sufletul, inspirând şi expirând. Detectivul Willard m-a cam năucit. Îmi privesc mâinile şi văd cum tremură.

În cele din urmă, reusesc să mă adun suficient încât să intru în bucătărie. Enzo este încă acolo, asezat la masă, cu mormanul de baghete de pizza reci deja rămase neatinse în faţa lui. Când mă vede intrând, ridică privirea spre mine.

— Ei bine? mă întreabă el.

— Detectivul vrea să vorbească şi cu tine acum, îi răspund.

Groaza îi contorsionează trăsăturile frumoase. Mă priveşte de parcă ias fi spus că o să fie dus în faţa plutonului de execuţie. Dar n-are de ales; se ridică de pe scaun şi apoi se îndreaptă spre uşă, ca să dea ochii cu detectivul.

PATRUZECI ŞI PATRU

Enzo nu mi-a spus prea multe despre discuţia cu detectivul.

Nu ştiu ce au vorbit. Mi-am lipit urechea de uşă, încercând să ascult, dar se pare că e la fel de izolată fonic precum încăperea aceea secretă, pentru că n-am auzit niciun cuvânt. Totuşi, partea bună este că nu mi-au luat bărbatul pe sus, în cătuşe.

După plecarea detectivului, m-am dus sus ca să caut tricoul cu pete de sânge pe el. Dar nu l-am găsit în coşul cu rufe murdare. Nu l-am găsit nicăieri.

Mă întreb ce-a făcut Enzo cu el.

În după-amiaza asta i-am ţinut pe copii aproape sechestraţi în camerele lor, aşa că după ce termină de mâncat decidem să mergem cu toţii în living ca să vorbim despre ce s-a întâmplat. La urma urmelor, nu le putem ascunde că vecinul de alături a fost ucis. Înţeleg şi ei că se petrece ceva.

Se aşază amândoi pe canapea. Ada mă priveşte insistent cu ochii ei mari, negri, iar Nico se foieşte încontinuu, încercând să-şi găsească o poziţie confortabilă. Copilul ăla pare incapabil să stea liniştit. De asemenea, nu pot să nu observ că evită să mă privească în ochi.

Mă aşez lângă el pe canapea, iar Enzo pe fotoliu. Nu ştiu care dintre noi ar trebui să înceapă. Dar Enzo are încă privirea aceea sticloasă, ca şi când ar depăna în continuare discuţia cu poliţistul, despre orice-ar fi fost ea, aşa că am impresia că mie îmi revine rolul de a sparge gheaţa.

— Vrem să vorbim cu voi despre ce s-a întâmplat în casa de-alături, încep eu. Presupun că aţi văzut maşinile de poliţie.

Ada dă solemn din cap, în timp ce Nico se frământă neîncetat.

— Îmi pare rău să vă spun, dar domnul Lowell a fost.

Cineva l-a ucis.

Nu trebuie să audă şi detaliile. Nu trebuie să ştie cum l-am găsit într-o baltă de sânge, cu gâtul spintecat. Şi versiunea asta cenzurată este destul de rea, oricum.

Aşa cum era de prevăzut, Ada izbucneşte în lacrimi. Nico pleacă privirea, dar nu spune nimic.

— Nu vreau să vă speriaţi, continui eu. Persoana care a făcut asta... Persoana aceea nu vrea să facă rău familiei noastre. Treaba asta n-are nimic de-a face cu noi.

Desigur, n-am nicio dovadă în acest sens. Habar n-avem cine l-a ucis pe Jonathan Lowell. Dar nu văd nimic în neregulă în a linişti doi copii ale căror vieţi nu sunt în pericol.

— Sunteţi bine? îi întreb cu blândeţe.

Ada se şterge la ochi.

— Ştiu cine l-a ucis?

Nu pot rosti cuvintele din mintea mea: *Poliţia crede că e posibil ca tatăl vostru să fi făcut-o.* O iau cu braţul pe după umeri.

— Vor şti curând. Nu te îngrijora.

Nico se reazemă de spătarul canapelei, având pe chip o expresie pe care mi-e imposibil s-o citesc. Îmi amintesc ce nepăsător a fost şi când a crăpat preaiubita lui călugăriţă. A fost... derutant. Dar asta e o situaţie cu totul diferită. Este vorba despre o *fiinţă omenească.* Plus că Nico a petrecut ceva timp pe acolo, ajutând la treburile casnice. Îi ştia bine pe cei doi Lowell. Probabil că acum e dezastru în mintea lui.

Însă adevărul este că nu pare câtuşi de puţin trist.

Trimitem copiii înapoi în camerele lor. Ada ne smulge fiecăruia dintre noi promisiunea că ne vom duce să-i spunem noapte bună, dar Nico nu vorbeşte aproape deloc.

Aştept până când aud uşile închizându-se la ambele dormitoare, apoi mă întorc spre Enzo.

— Crezi că sunt OK?

De la plecarea detectivului, abia dacă a scos o vorbă. Încă are privirea aceea sticloasă.

— Enzo?

Răsuceşte capul ca să se uite la mine.

— Nu l-am ucis, Millie. Ştii asta, da?

Sunt aşezată în cealaltă parte a canapelei şi aş putea să mă dau mai aproape de fotoliul pe care stă el, dar n-o fac.

— Ştiu.

— M-am tăiat la mână. A sângerat.

— Aha. Aşa ai zis.

— Şi, adaugă el, nu te-am înşelat cu Suzette.

— OK.

Poliţia îl suspectează deja, pe baza declaraţiei lui Janice. Şi ei nici măcar nu ştiu ce ştiu eu. Sângele de pe mâini. Felul în care s-a strecurat alaltăieri afară şi s-a întors mirosind tot a parfumul lui Suzette.

Mi-a dat explicaţii pentru toate aceste lucruri, dar nu cred niciuna din ele. N-o să repet poliţiei ce mi-a spus. Dar asta nu înseamnă că pot uita că sa întâmplat.

— Te rog, Millie.

I se frânge vocea.

— Trebuie să mă crezi. Este important. N-am facut-o eu.

— OK. Te cred.

— Juri?

— Jur, spun încetişor.

Vedeţi? Şi eu pot minţi la fel de uşor ca el.

PATRUZECI ŞI CINCI

A doua zi de dimineaţă ne trezeşte soneria telefonului lui Enzo.

Mă frec la ochi, în timp ce el bâjbâie pe noptieră, după telefon. Îi aud spunând un „Alo?” somnoros, apoi tot corpul i se încordează.

— Da, spune în receptor. Pot veni la secţie, doar că... trebuie să reprogramez nişte lucruri şi. Da, poate veni şi ea. Trebuie doar să ducem copiii la şcoală, dar. Da, OK, o să fiu acolo.

Enzo închide telefonul, arătând mai treaz decât l-am văzut eu vreodată la ora asta din zi.

— Era detectivul Willard, spune el. Vrea să venim amândoi la secţie. Pentru o discuţie.

Acum sunt şi eu trează de-a binelea.

— Altceva ţi-a mai zis?

— Nu. Doar atât.

Din nou, ştiu din experienţă că, atunci când eşti chemat la secţie, nu e de bine. Vrea să se asigure că orice spunem este înregistrat.

Mă întreb dacă au mai descoperit ceva.

— Cred, spun eu, că ar trebui să-l sunăm pe Ramirez.

Enzo oftează.

— Nu vreau să-l deranjez. Şi a ieşit la pensie, nu?

— Ultima oară când am vorbit, zicea că vrea să iasă la pensie, dar pun pariu că n-a făcut-o.

Enzo ezită doar pentru o clipă.

— OK. Sună-l.

Noi doi n-avem prea mulţi prieteni apropiaţi, dar printre aceştia se numără şi Benito Ramirez, un detectiv de la NYPD. Ne-am cunoscut într-o perioadă întunecată a vieţii mele, când am fost acuzată de un lucru îngrozitor pe care nu-l făcusem şi el a luptat din răsputeri ca să se asigure că absolut toate acuzaţiile vor fi retrase. De atunci, am rămas

prieteni buni şi ne-am ajutat unii pe alţii, când s-a putut. La naşterea Adei, l-am rugat săi fie naş. Este omul cel mai dependent de muncă pe care-l ştiu eu – chiar mai dependent decât Enzo –, însă de-a lungul anilor am petrecut mult timp împreună şi le aduce mereu finilor săi daruri de sărbători şi de zilele lor de naştere.

De asemenea, este singura persoană care s-ar putea să se bucure că primeşte un telefon de la mine la ora asta, dimineaţa.

Selectez numele lui Ramirez din lista de contacte din telefon. Cât sun, Enzo rămâne cu ochii lui negri aţintiţi asupra mea. Telefonul sună de două ori şi apoi aud vocea răguşită şi familiară a detectivului.

— Millie? spune el părând la fel de treaz ca şi mine. Tu eşti, Millie Calloway?

Este singura persoană care mă strigă încă pe numele de fată, chiar dacă de peste zece ani mă cheamă Accardi.

— Da, eu sunt.

— Atunci presupun că ai dat cumva de necaz, spune el.

Însă nu pare furios din cauza asta. Ci mai degrabă amuzat.

— Avem o oarecare situaţie aici, recunosc eu.

Cobor vocea, chiar dacă lângă mine se află numai Enzo.

— Ne-am mutat în Long Island, aşa cum ţi-am zis ultima dată când am vorbit.

— Aşa! Acum sunteţi Long Islanderi! Ascultaţi mult Billy Joel? leşiţi la cină în fiecare seară?

— Vecinul meu tocmai a fost ucis, Benny.

Asta îl opreşte în mijlocul propoziţiei.

— Isuse, Millie. Îmi pare foarte rău să aud asta. Ce s-a întâmplat?

Îi spun toată treaba despre cum l-am găsit ieri pe Jonathan la el acasă, mort. Îi spun despre detectivul Willard şi despre faptul că am fost chemaţi la secţie în dimineaţa asta. Dau să-i spun despre sângele de pe mâinile lui Enzo, dar soţul meu îmi aruncă o privire care mă reduce la tăcere. Nu că nar avea încredere în Ramirez, dar... în fine, tot

poliţist e şi el.

Când termin de povestit tot ce s-a întâmplat, Ramirez lasă să-i scape un fluierat prelung.

— Uau. E o poveste nebunească de-a dreptul. Dar nu au niciun motiv real să vă suspecteze pe tine sau pe Enzo, nu?

— Nu.

— Atunci duceţi-vă la secţie şi vorbiţi cu ei. Dacă treaba începe să sune ciudat, vă opriţi şi nu mai scoateţi un cuvânt. Apoi vă luaţi un avocat bun.

Un avocat bun. Mă întreb cât ne va costa asta.

— Benny, nu ştiu dacă ne putem permite un avocat acum.

— Da, dar o să vă ofere ei unul din oficiu. Nu vă pot interoga dacă le spuneţi că vreţi un avocat.

Şi va fi un avocat din oficiu care s-ar putea să n-aibă habar ce face. Ultima dată când m-a apărat unul din ăsta, am sfârşit zece ani în puşcărie. Dar presupun că e mai bine decât nimic.

— Între timp, spune el, o să mai pun şi eu nişte întrebări, să văd ce pot afla.

— Mai lucrezi în NYPD? îl întreb eu. Tot vorbeai de pensionare.

Pufneşte.

— Da, mă rog, tot aici sunt. Dacă aş fi avut nevastă, ar fi fost furioasă rău.

Îi fac semn lui Enzo, cu degetul mare ridicat în sus. Dă din cap şi pleacă spre baie. Aud cum porneşte apa de la duş şi abia apoi izbucnesc.

— Benny, când a venit acasă, seara trecută, Enzo era plin de sânge pe mâini.

La capătul celălalt se aşterne o tăcere lungă.

— Plin de sânge pe mâini?

— A spus că s-a tăiat.

— Poate că aşa a fost.

Clatin din cap.

— Nu ştiu ce să zic...

— Millie, spune el, un lucru sigur pe care-l ştiu despre

Enzo Accardi este că-i un om bun. Nu cred că ar fi în stare să ucidă pe cineva. Dar dacă a făcut-o, atunci sigur are un motiv al dracului de valid.

E corect ce spune.

— Nu reacţiona exagerat la treaba asta, mă sfătuieşte el. Vecinul tău tocmai a fost ucis. Sigur că vor să vă interogheze. Cu cât îl vor găsi mai repede pe făptaş, cu atât mai curând se va termina totul.

Face o pauză.

— Dar nu le spune despre sângele de pe mâini.

Dacă aş primi un bănuţ pentru fiecare dată când am minţit la poliţie, nar mai trebui să-mi fac griji pentru plata ipotecii.

PATRUZECI ŞI ŞASE

Mă gândisem ca azi să nu-i trimit pe copii la şcoală, dar dacă eu şi Enzo trebuie să mergem la poliţie, este imposibil. În ruptul capului n-o să-i iau cu noi la secţie. Îmi doresc ca niciunul dintre ei să nu calce vreodată în vreo secţie de poliţie, în viaţa lor. (Poate doar în vreo excursie cu şcoala. Cred că asta ar fi OK.)

Chiar şi Nico reuşeşte să se pregătească pentru şcoală fără mari proteste sau mofturi. Sunt amândoi nefiresc de tăcuţi în timp ce încearcă să înghită câteva linguri de cereale, lucru de înţeles dată fiind gravitatea celor întâmplate. Dimineţile nu-i mai conduc în staţia de autobuz, însă astăzi o fac, fiindcă vreau să mă asigur că totul decurge fără probleme.

Din păcate, când ajungem, îi găsim pe Janice şi Spencer aşteptând şi ei autobuzul. Janice este îmbrăcată în obişnuita ei cămaşă de noapte şi e încălţată cu papuci. Am nevoie de toată stăpânirea de sine ca să nu-mi încleştez degetele pe gâtul ăla slăbănog. Practic, femeia asta a spus poliţiştilor că ea crede că soţul meu a ucis un om. Nu e chiar o dovadă de bună vecinătate.

Aşteptăm sosirea autobuzului fără să ne spunem vreun cuvânt. În ceea ce mă priveşte, e foarte bine aşa.

— Mami, spune Nico.

Îmi atinge o coardă sensibilă, fiindcă nu mi-a mai spus aşa de mulţi ani.

— Chiar trebuie să merg la şcoală astăzi?

Îmi doresc să-l pot ţine cu mine, aproape de mine. Dar lucrul ăsta e imposibil.

— Îmi pare rău, scumpule. Am_ ceva de făcut.

— Pot să merg cu tine?

— Mă... mă tem că nu.

Buza de jos îi tremură uşor. Nico n-a mai plâns de multă vreme în public, dar este pe cale s-o facă acum.

— Îmi pare foarte rău, îi spun repede. Însă voi fi acasă când vă întoarceţi de la şcoală. Promit.

— Pot să mă joc cu Spencer? întreabă el plin de speranţă.

La auzul vorbelor sale, lui Spencer i se luminează ochii.

— Putem să ne jucăm, mamă?

Janice arată de parcă mai are puţin şi face atac cerebral. Nici eu nu sunt încântată de idee, după ce am aflat ce le-a spus poliţiştilor despre soţul meu, dar am de gând să încuviinţez, doar ca să se simtă Nico mai bine. Însă nu pare ca acest lucru să fie posibil.

— Spencer, spune Janice cu asprime. După ce Nicolas a fost suspendat de la şcoală pentru că s-a bătut, ţi-am spus că nu mai ai voie să-ţi petreci vreodată timpul cu el.

Stai aşa, *ce?*

Abia dacă am timp să mă înfurii pe Janice pentru cum vorbeşte de faţă cu Nico. Fiindcă ceea ce a spus nu poate fi corect. Nico s-a dus la Spencer acasă cu o zi înainte de excursia la plajă. Şi de câteva ori după aceea. Cel puţin asta mi-a spus mie...

— Nico, spun la rându-mi, cu asprime. Credeam că doamna Archer ţi-a dat voie să te joci cu Spencer în curte, nu?

— N-am spus niciodată aşa ceva! răcneşte ea. Am spus eu asta, Spencer?

Spencer clatină din cap că nu, dornic să-i facă pe plac, şi

atunci văd o expresie de vinovăţie pe chipul fiului meu. E clar că Janice nu i-a dat voie niciodată să se joace în curtea ei. Şi, având în vedere cât de vigilentă este, ar fi fost imposibil să se joace acolo cu Spencer fără ca ea să prindă de veste.

Deci asta înseamnă.

— Nico, vino încoace.

Îl apuc de braţ şi-l trag câţiva metri mai încolo, iar el mă urmează supus. Cobor vocea, aşa încât Janice să nu mă poată auzi.

— Unde te-ai dus când ai plecat de-acasă?

— Nicăieri, spune el iute. M-am jucat pe stradă. Singur.

Dar dacă asta e tot ce-a făcut, de ce să mintă?

— Voiam doar să fiu singur, adaugă el. Nu am vrut să te îngrijorezi.

Nu-l cred. În povestea asta e ceva mai mult, ceva ce nu-mi spune. Însă chiar atunci soseşte autobuzul şi, de data asta, Nico pare cam prea dornic să se urce în el. Mă uit cum autobuzul îmi ia copiii cu el, întrebându-mă dacă o să primesc vreodată răspunsuri la întrebările care mi se învârt haotic în cap.

PATRUZECI ŞI ŞAPTE

Chiar dacă ştiam că aşa urmează să se întâmple, tot mă nelinişteşte că primul lucru pe care-l fac când ajungem la secţie este să ne pună pe fiecare în altă sală.

Fireşte că vor să ne separe. Nu le convine să ne coordonăm versiunile. Are sens, însă în acelaşi timp lucrul ăsta mă face să intru în panică. Faptul că simt nevoia să ne separe mă duce cu gândul că nu ne interoghează doar în calitate de vecini ai victimei. De fapt, ne consideră suspecţi.

Stau în sala de interogatoriu prost luminată, foindu-mă într-unul dintre scaunele de plastic, inconfortabile. Mi-l imaginez pe soţul meu într-o încăpere asemănătoare, undeva în secţia de poliţie, şi mă întreb la ce se gândeşte. Abia dacă mi-a vorbit după telefonul pe care l-am dat de dimineaţă. Nu ştie că i-am mărturisit lui Ramirez că a venit

acasă plin de sânge pe mâini.

Cealaltă dovadă a faptului că s-ar putea să avem probleme este că detectivul Willard este unul dintre cei care intră în sală, ca să stea de vorbă cu mine. Nu şi-a trimis vreun lacheu. Vrea să discute el însuşi cu mine. Personal.

Asta nu-i bine.

— Doamnă Accardi.

Se prăbuşeşte în scaunul aflat în faţa mea. Are sub ochi nişte pungi pe care lumina din încăpere le face să arate ca nişte vânătăi.

— Vă mulţumesc că aţi venit.

— Nicio problemă.

Încerc să arăt cât mai mult ca o femeie care nu e speriată de gândul că ea şi soţul ei sunt acuzaţi de crimă.

— Şi noi vrem să aflăm cine i-a făcut asta lui Jonathan. Este absolut oribil. Părea chiar un tip de treabă.

— Nu vă faceţi griji, spune Willard. Vom afla cine e criminalul.

De ce mi se pare că sună ca o ameninţare?

— Sunt suspectă? întreb eu.

— Nu, răspunde detectivul fără nicio ezitare.

În ciuda a tot ceea ce s-a întâmplat, simt un val de uşurare.

— Aţi fost la serviciu până cu treizeci de minute înainte de descoperirea corpului neînsufleţit. Doamna Archer a văzut când aţi parcat în faţa casei şi a spus că aţi stat acasă la familia Lowell doar câteva minute. Iar asta s-a întâmplat după ce sunase deja la 112, îngrijorată de zgomotele auzite. Aşa că nu, nu sunteţi suspectă.

Apoi adaugă:

— Înţeleg de ce vă îngrijorează acest lucru, având în vedere... istoria dumneavoastră.

N-ar trebui să fiu câtuşi de puţin surprinsă că ştie de cazierul meu. Mi- aş fi pierdut cu totul respectul faţă de orice poliţist aflat în situaţia asta, dacă n-ar fi ştiut. Dar întotdeauna simt ca o palmă peste faţă momentul când

cineva aduce vorba despre asta.

— Da, spun eu cu răceală.

— Doamnă Accardi, continuă detectivul, ce ştiţi despre relaţia soţului dumneavoastră cu doamna Lowell?

— Soţii Lowell sunt vecinii noştri, evident.

Ridic un umăr, încercând să nu las să se vadă cât sunt de nervoasă.

— Îi ajuta cu întreţinerea curţii din spatele casei, în schimbul unor recomandări. Erau prietenoşi.

— Aţi bănuit vreodată că ar fi ceva mai mult?

— Nu. Niciodată.

Îmi aruncă un zâmbet conspirativ.

— Niciodată? Nici măcar un pic? Mai ales că stătea pe-acolo tot timpul? Adică, doar ştiţi, Suzette Lowell este o femeie foarte atrăgătoare.

Încleştez maxilarul.

— Am spus că *niciodată.*

— Înţeleg.

Detectivul ăsta n-o să mă păcălească. Sunt prea deşteaptă ca să reuşească. Nu are de-a face cu o începătoare.

— Doamnă Accardi, spune el. Ştiaţi că soţul dumneavoastră a cumpărat recent o armă?

Rămân cu gura căscată.

— O. o armă?

— Exact aşa.

Îmi studiază expresia.

— A retras o mie de dolari din contul dumneavoastră comun şi apoi a folosit o parte din bani ca să cumpere o armă de foc. *Ilegal.* Însă avem şi noi sursele noastre.

— Eu...

Inima îmi bubuie în piept. E greu de imaginat că aşa ceva este adevărat, dar nu pot nega că banii lipseau din cont. Enzo a pretins că i-a scos ca să înlocuiască nişte echipamente defecte. Dar dacă despre asta era vorba, de ce să nu-mi fi spus?

Pe de altă parte, ce dacă a cumpărat o armă? Adică da, sigur, nu sunt deloc încântată de asta şi mai ales mă întreb unde este arma aia acum şi ce intenţiona să facă cu ea. Însă Jonathan Lowell nu a fost împuşcat. A fost înjunghiat. Aşa că, indiferent dacă Enzo a cumpărat sau nu o armă, aceea nu-i arma crimei.

— De asemenea, adaugă Willard, ştiaţi că a luat o cameră la motel împreună cu Suzette Lowell, în urmă cu patru nopţi?

Acum chiar simt că o să mă înec. Când mi-a spus că a ieşit la o plimbare, am bănuit că Enzo nu spune adevărul. Însă informaţia asta mă doboară cu totul. Îmi doresc cu disperare să cred că detectivul inventează totul doar ca să mă destabilizeze, însă tot ce spune se potriveşte cu ce ştiu şi eu. Banii lipsă din cont, plecarea lui Enzo în timpul nopţii.

Willard nu aşteaptă să-i răspund la întrebare. Are toate informaţiile necesare în expresia de pe chipul meu.

— Doamnă Accardi, continuă el. Dumneavoastră şi soţul
dumneavoastră. nu aveţi o situaţie financiară prea bună, nu-i aşa?

— Ne descurcăm foarte bine, spun eu pe un ton defensiv.

— Deci n-aţi avut recent un cec refuzat la plată?

Oh, Dumnezeule, detectivul ăsta ştie *tot.* Mă foiesc în scaunul de plastic, întrebându-mă dacă ştie ce culoare au chiloţii pe care mi i-am pus azi. N-aş fi surprinsă.

— Am greşit nişte calcule, spun eu.

— Ştiţi că Jonathan Lowell avea o asigurare de viaţă substanţială, iar Suzette Lowell este unica beneficiară?

Mă străduiesc din nou să nu reacţionez.

— Nu, nu ştiam. Dar nu pricep ce legătură are asta cu mine sau cu soţul meu.

Ridică o sprânceană.

— Nu ştiţi?

Trag adânc aer în piept, amintindu-mi ce mi-a spus

Ramirez să zic dacă întrebările încep s-o ia în direcţia greşită. Poate că n-oi fi eu suspectă, dar sunt destul de sigură că soţul meu este.

— Domnule detectiv Willard, spun eu, nu mai răspund la nicio întrebare fără un avocat.

PATRUZECI ŞI OPT

Detectivul decide că nu mai are alte întrebări pentru mine.

/V _ /V

Insă nu se întâmplă la fel şi cu Enzo. Il aştept în secţie, unde îl ţin *ore* întregi. Mă îndoiesc că în tot timpul ăsta l-au chestionat. Pur şi simplu încearcă să-l epuizeze şi să stoarcă adevărul de la el. Sunt sigură că a cerut şi el un avocat, iar asta durează.

În cele din urmă îşi face apariţia, trei ore mai târziu, arătând absolut epuizat. Are cearcăne negre sub ochii uşor injectaţi. Colţurile gurii i-au coborât şi pare că-i vine să vomite.

— Ce s-a întâmplat? îl întreb.

— Să mergem, îmi răspunde el. Acum. *Te rog.*

Am venit la secţie cu maşina mea, ceea ce s-a dovedit a fi un lucru bun, fiindcă nu pare în stare să conducă (iar eu sunt uşor înfricoşată să conduc camioneta aia cu schimbător de viteză). Se aşază lângă mine, pe locul pasagerului, şi se uită fix pe geam.

Mă întreb ce i-or fi spus acolo.

Rămâne tăcut în primele cinci minute de mers, mulţumindu-se să privească străzile pe lângă care trecem. În cele din urmă, îmi spune:

— Millie, tu ştii că nu te-am înşelat cu Suzette, nu?

Mă strâmb. Nu vreau să avem acum această discuţie, pentru că între bănuielile mele iniţiale şi tot ce-am auzit azi de la detectivul Willard, nu-mi pot imagina cum să *nu* mă fi înşelat. Iar dacă susţine altceva, atunci minte de îngheaţă apele.

— N-aş face niciodată aşa ceva.

Întoarce privirea de la geam ca să se uite la mine.

— Îţi jur.

Îmi amintesc cuvintele lui Ramirez din această

dimineaţă:

Un lucru sigur pe care-l ştiu despre Enzo Accardi este că-i un om bun. Nu cred că ar fi în stare să ucidă pe cineva. Dar dacă a făcut-o, atunci sigur are un motiv al dracului de valid.

Îmi doresc atât de mult să cred asta. Însă Enzo îmi face sarcina foarte dificilă.

— Atunci de ce ai fost cu ea la motel? îl întreb.

— N-am fost!

— Detectivul mi-a spus.

— Nu-i adevărat, insistă el.

— Enzo, i-am mirosit parfumul pe tine.

Tace iar, digerând această nouă informaţie. Mă uit spre el şi trag pe dreapta, fiindcă nu vreau să avem vreun accident cât timp purtăm conversaţia asta. Arată de parcă răsuceşte lucrurile pe toate părţile în mintea lui. Oare are de gând să mărturisească totul?

Vreau ca el să mărturisească totul?

— OK, spune el într-un final. Am luat o cameră la motel în noaptea aia. E adevărat.

Până în secunda asta nici nu mi-am dat seama cât de mult îmi doream să nege totul.

— Înţeleg.

— Dar nu cu Suzette. Îţi jur. Au aflat doar că a fost vorba de o femeie şi au făcut presupuneri.

Poftim?

— Aşadar m-ai înşelat totuşi? mă răstesc la el.

— Nu te-am înşelat, spune ferm. A fost. A fost Martha. Probabil că Suzette îi dă parfumurile ei când sunt pe terminate. Sau poate că. şi le ia singură.

— Martha, *menajera* noastră?

Dă încet din cap.

OK.

Dintre toate femeile cu care m-aş fi gândit că m-ar putea înşela soţul meu, menajera de 60 de ani era în coada listei. Desigur, el pretinde că nu ma înşelat. Dar dacă n-a făcut-o,

ce căuta cu ea la motel?

— M-am dus la ea acasă, să-i dau ultimul salariu, începe el.

Încleştez dinţii, amintindu-mi cum i-am *cerut* să nu facă asta, şi totuşi a făcut-o.

— OK.

— Iar ea avea.

Îşi atinge faţa cu mâna.

— Avea vânătăi peste tot. Am simţit-o de când am mai vorbit cu ea, dar în ziua aceea a devenit o certitudine. Soţul ei. Îi ia tot salariul, de-aia fură – ca să economisească şi să poată fugi. Ar fi ucis-o, Millie. Plus că era furios că a fost concediată de la al doilea job. Trebuia s-o ajut să scape.

Enzo n-ar minţi niciodată în privinţa asta. *Niciodată.* Dacă spune că pe Martha o bătea bărbatu-său, atunci aşa e. Sau cel puţin acesta este adevărul pe care îl crede el.

— Poate că te manipula ca să te stoarcă de bani, sugerez eu.

— Nu. E adevărat. De fapt.

Tace, ca şi când n-ar şti dacă să-mi spună mai mult. Dar nu mai este vreme de ţinut secrete.

— Ce ’ e?

— Voia să discute cu *tine,* oftează el. Ştie de tine.

— Şt… ştie?

Mă întreb de unde ştie. Mă întreb cine i-a zis.

Treaba este că am un pic de. istorie cu femei ca Martha. Femei aflate în situaţii îngrozitoare din care trebuie să iasă. Pentru unele dintre ele am devenit o cale de evadare. La fel şi Enzo. Trebuie să spun că mă uit înapoi cu mândrie la toate lucrurile astea. Am făcut ceva fapte bune la vremea noastră.

Mă rog, poate şi câteva rele, în acest proces.

— Da. Şi încerca să-şi adune curajul, pentru că avea nevoie de ajutorul tău. Dar apoi ai acuzat-o că a spart ceva şi când i-ai mai spus şi că fură.

— Fiindcă *fura!*

— Ţi-am spus de ce.

Clatină din cap.

— Nu a luat aşa de mult de la noi. Şi Suzette credea că fură şi de aceea I I I stăteam de vorbă cu ea în seara aia, în curte. A trebuit s-o conving că Martha nu fură, ca să nu-şi piardă jobul.

Văd în ochii lui negri că fiecare cuvânt pe care mi l-a spus este adevărat şi simt un ghimpe de vinovăţie. Martha nu se uita la mine pentru că voia să- mi facă rău. Se uita pentru că mă considera singura ei speranţă de evadare şi încerca să-şi adune curajul ca să-mi ceară ajutorul. Ce s-a schimbat în mine de n-am fost în stare să văd asta?

— Aşadar, spun eu încet, zici că arma era pentru ea?

— Avea nevoie de arma aia până când reuşea să scape de el şi, odată plecată, avea şi mai mare nevoie. Venea după ea, Millie. A trebuit s-o ajut. Acum este la sute de kilometri depărtare, însă tot putea s-o găsească.

— OK, OK.

Încleştez şi mai tare mâinile pe volan.

— Înţeleg ce ai făcut. Nu pot spune că n-aş fi procedat la fel, dar... de ce nu mi-ai spus? Ştii că poţi discuta cu mine despre astfel de lucruri. Adică, na, înainte eram o *echipă.* Nu-i aşa?

Întotdeauna am ajutat femeile care aveau probleme. Aşa ne-am şi cunoscut. Este motivul pentru care ne-am îndrăgostit unul de celălalt, la urma urmelor. L-aş fi ajutat – mi-aş fi *dorit* să-l ajut. De ce nu m-a implicat şi pe mine, de data asta?

Tace, cântărindu-şi cu grijă cuvintele.

— Îmi făceam griji pentru tine.

— Griji?

— Te stresezi atât de mult. Tensiunea ta.

— Oh, *Dumnezeule* mare.

Lovesc cu palma în volan.

— Aşa că te-ai gândit că ar fi mai bine să mă laşi să mă trezesc noaptea, întrebându-mă pe unde naiba umbli? Crezi că *asta* îmi făcea bine la tensiune?

Oftează prelung, lăsându-şi capul pe tetieră.

— Am dat-o rău de tot în bară. Am fost un prost.

— Da. Ai fost.

— Dar. mă crezi?

— Da. Te cred.

Pentru prima dată de când am plecat de la secţia de poliţie, reuşeşte să zâmbească un pic. OK, situaţia e cam gravă. Declaraţia de martor ocular a lui Janice îl plasează pe Enzo exact la locul crimei. Dar Ramirez are dreptate – soţul meu n-ar omorî un om fără motiv. Dacă zice că n-a făcut-o el, atunci îl cred.

Cu toate că, în adâncul sufletului meu simt că îmi ascunde în continuare ceva.

PATRUZECI ŞI NOUĂ

Când ajungem la noi acasă, în *cul-de-sac,* vedem un Dodge Charger parcat în faţa casei. Recunosc maşina lui Benito Ramirez fără să fie nevoie să mă uit prin parbriz la şofer. În secunda în care ne vede trăgând pe aleea de acces, coboară din maşină, cu un pahar cu cafea în mână.

Îmi face cu mâna când cobor şi eu din maşină. Chiar dacă afară e foarte cald, poartă un sacou negru şi o cravată căreia i-a slăbit strânsoarea. Când ne-am cunoscut noi, cu peste un deceniu în urmă, părul lui tuns scurt era doar înspicat cu alb, dar acum e mai degrabă cărunt.

— Millie.

Vine spre mine şi îmi oferă îmbrăţişarea şi sărutul obligatorii.

— Mă bucur să te văd. Arăţi foarte bine.

— Mulţumesc, îi răspund, deşi sunt singură că arăt foarte obosită.

— Iar tu arăţi ca dracu', prietene, îi spune Ramirez lui Enzo, când îl vede coborând din maşină.

— Mulţumesc, răspunde Enzo. Aşa mă şi simt.

Ramirez face semn cu mâna în direcţia casei noastre.

— Haide. Să intrăm. Mai am pentru tine câteva motive ca să te simţi ca dracu'. Trebuie să auziţi nişte chestii.

Oh, Doamne. Ce-o mai fi acum?

Îl conducem pe Ramirez în casă. În alte împrejurări, ne-am fi simţit datori să-i facem turul de prezentare a casei, dar niciunul dintre noi n-are starea necesară pentru asta. Totuşi, detectivul priveşte în jur şi dă din cap aprobator.

— Drăguţă casă v-aţi luat aici. E mai bine decât în Bronx.

— Îmi pare rău că am plecat, spun eu.

— Copiii cum sunt?

— Foarte bine, îi spune Enzo, ceea ce în opinia mea este o minciună sfruntată.

Ne aşezăm în living şi simt că nu mă pot opri din

tremurat, întrebându- mă ce mama naibii are să ne spună Ramirez. Îi ofer o cafea, chiar dacă ţine deja una în mână, iar el îmi zâmbeşte cu înţelegere.

— OK, hai să trecem direct la subiect.

Lasă paharul pe măsuţă şi se apleacă în faţă, sprijinindu-se în coate.

— Din fericire am un contact aici, pe insulă, şi am săpat niţel. Aţi avut dreptate să vă faceţi griji. Willard e un poliţai dur şi crede că tu, Enzo, l-ai ucis pe Jonathan Lowell. În perioada asta e ocupat să-şi construiască argumentaţia cazului.

— Pe baza a *ce?* spun eu.

— Păi, nu vreau să fiu grosolan, Enzo, dar crede că eşti combinat cu Suzette Lowell. Şi mai crede că voi doi i-aţi pus gând rău bărbatului ei, ca să rămâneţi cu banii din asigurarea de viaţă. Ea a mărit recent prima de asigurare, iar acum vorbim de foarte mulţi bani.

— Este ridicol, bombăne Enzo.

— Doamna aia de peste drum, spune Ramirez, le-a cântat poliţiştilor ca o păsăruică. Şi nu doar atât, are şi poze.

— Poze? icnesc eu.

— Îhî. Nimic care să te incrimineze direct, dar o grămadă de poze, în diferite momente, în care stăteaţi un pic cam apropiaţi, dacă înţelegi ce vreau să spun.

Suzette a avut mare dreptate. Janice e *atât* de băgăcioasă.

— Stăteam de vorbă şi atât, mârâie Enzo.

Ramirez ridică o sprânceană.

— Despre ce?

— Nimic important. Chestii de grădinărit. Probleme cu menajera ei. Vremea de-afară. Lucruri fără importanţă – avea mereu o scuză ca să mă facă să mai stau. Am sentimentul… nu ştiu ce să zic… Nu părea să aibă o căsnicie fericită.

— Crezi că bărbatu-său o bătea?

— Nu. Nu mi s-a părut că o bătea.

— Flirta cu tine?

Enzo aruncă o privire îngrijorată în direcţia mea, apoi ridică braţele în aer.

— Da. Flirta. Sigur că flirta. Dar nu s-a întâmplat nimic. Era un flirt inofensiv.

— Deci, uite care-i treaba, spune Ramirez. Vecina ta are poze foarte sugestive cu tine şi cu Suzette Lowell. Un motel aflat cam la o oră distanţă de aici are dovada că, acum câteva zile, ai luat o cameră împreună cu o femeie. Ai cumpărat o armă folosind cash. Suzette Lowell a mărit prima pentru asigurarea de viaţă a soţului ei. Apoi vecina te vede intrând în casa familiei Lowell şi după aia aflăm că Jonathan Lowell a fost ucis.

Enzo încleştează dinţii.

— Am fost tot timpul în curtea din spatele casei. Suzette voia să-i fac o mică grădină acolo, aşa că pregăteam solul.

— Deci te aştepţi să cred nu doar că n-ai auzit ce se petrecea în casă, ci şi că adevăratul ucigaş a intrat şi a ieşit pe uşa din spate fără ca tu să-l vezi.

— Echipamentele erau în funcţiune... E greu să auzi ceva... Şi eram într-un du-te-vino spre şi dinspre curtea noastră.

— Haide, Enzo.

Ramirez ridică privirea spre soţul meu.

— Cu mine poţi fi sincer. Tu l-ai ucis?

Enzo îşi ascunde faţa în mâini.

— Nu. Jur că nu. Benny, n-aş face niciodată aşa ceva.

— Atunci o să ai nevoie de un avocat foarte bun.

Frustrat, Enzo dă cu pumnul în canapea şi nu pot deloc să-l învinuiesc. Un avocat foarte bun? Nu avem deloc bani pentru asta. Nu ne permitem *niciun fel* de avocat, darămite unul bun. O să-l luăm pe acela pe care-l vom primi gratuit. Avocatul numit de curte va fi suficient.

— Nu prea avem bani, îi spun lui Ramirez. Aşa că angajarea unui avocat bun nu e o soluţie de luat în calcul.

— M-am gândit că e posibil să spuneţi asta. Aşa că mi-am luat libertatea de a contacta un apărător din oficiu pe

care-l consider cel mai bun din câţi cunosc eu. Tipa trăieşte în Bronx, deci asta nu este jurisdicţia ei, dar putem trage nişte sfori ca să poată prelua cazul. Este tânără – abia a terminat facultatea de doi ani –, dar e foarte deşteaptă. Are un număr impresionat de victorii şi a avut şi vreo două procese pentru crimă, pe care le-a dovedit. I-am spus despre voi şi abia aşteaptă să vă ajute.

— E grozav, spun eu.

— E pe drum încoace.

Ramirez se uită la ceas.

— Dacă nu a fost prinsă în trafic, trebuie să ajungă în curând. Şi atunci o să-i puteţi da toate amănuntele.

Îi aruncă lui Enzo o privire îngrijorată.

— Să-i spui femeii ăsteia absolut tot. Nu te prosti.

— Niciodată n-aş face aşa ceva, este de acord Enzo.

Clatin din cap.

— Ce drăguţ din partea ei că face drumul ăsta aşa, în scurt.

— A spus că şi-a mutat alte întâlniri.

Mijesc ochii spre Ramirez. Ceva mi se pare dubios în toată povestea asta. Această femeie, aparent apărător din oficiu, este totuşi dispusă să lase tot şi să conducă tot drumul din oraş până în *Long Island* ca să-i ajute pe unii pe care nu i-a văzut niciodată în viaţa ei? Cine face aşa ceva? Mă uit spre Enzo – şi el pare la fel de sceptic.

Aici se petrec nişte lucruri de care eu habar nu am.

Ramirez bagă mâna în buzunar, după telefon. Citeşte mesajul de pe ecran, apoi întoarce brusc capul spre fereastra care dă spre stradă. Un sedan albastru a tras în faţa casei noastre.

— Ea e.

Mă aplec în faţă, ca să o văd mai bine pe cea care coboară din maşină. Are părul de un blond foarte deschis, aproape alb, strâns bine la spate într- un coc franţuzesc. Pare firavă – nu e genul de persoană despre care ai crede că se transformă în rechin în sala de judecată, însă aparenţele pot fi înşelătoare. Dacă Ramirez spune că e

bună, am încredere în el.

Ramirez sare de pe canapea ca să-i deschidă uşa. Când noua noastră avocată intră în living, ţinând o servietă în mână, mă ridic şi eu în picioare ca s-o întâmpin. Se ridică şi Enzo şi aud cum trage adânc aer în piept.

— *Oddio!* suspină el.

Avocata noastră nu este un oarecare apărător din oficiu. Enzo ştie exact cine este această femeie. Şi, o clipă mai târziu, ştiu şi eu.

CINCIZECI

— Cecelia! strigă Enzo.

În secunda în care îi spune numele, ştiu precis cine este fata asta: Cecelia Winchester. Acum ceva vreme i-am fost un fel de bonă. Şi Enzo a avut grijă de Cecelia după ce în viaţa ei au intervenit unele schimbări. Nu am mai văzut-o în carne şi oase de când avea zece ani. Iar acum are...

Oh, Dumnezeule, are *douăzeci şi şapte de ani.* Sunt groaznic de bătrână.

În ciuda situaţiei în care ne aflăm, Enzo aleargă spre ea. O ia în braţe şi Cecelia îi răspunde la îmbrăţişare. El îi şopteşte ceva la ureche, iar fata îi zâmbeşte şi dă din cap. Nu am auzit ce i-a zis, dar am prins două cuvinte: „mama ta”.

Traversez încăperea ca s-o privesc mai bine. O avea ea 27 de ani, dar arată încă foarte tânără. Dacă cineva mi-ar fi spus că are 20 de ani, aş fi crezut. Însă în ochii ei albaştri se zăreşte un miez dur, sfărâmat în bucăţi. Are ochii unei persoane cu douăzeci de ani mai în vârstă.

Acel ceva din ochii ei mă face să cred că a o avea de partea noastră este poate cea mai bună armă de care dispunem acum.

— Bună, Millie, îmi spune ea.

Ultima dată când i-am auzit vocea, era ascuţită şi copilăroasă. Acum e limpede şi hotărâtă, ca a unei femei de afaceri. Pare genul acela de femeie care lucrează şi în timp ce ia cina.

Reuşesc să afişez un zâmbet firav.

— Bună, Cece. Mă bucur foarte tare să te revăd.

— Şi eu mă bucur.

Îşi netezeşte reverele taiorului.

— Dar îmi doresc să nu se fi întâmplat în astfel de împrejurări.

— Cecelia este apărător din oficiu, aşa că, din punct de

vedere oficial, noi suntem duşmani de moarte, spune Ramirez. Dar i-am admirat pasiunea când am văzut-o în acţiune. Apoi am întâlnit-o acum vreun an la supermarket, când alegeam tortul pe care ai zis să-l aduc de ziua Adei şi am stat un pic de vorbă. Când i-am spus pentru cine era tortul, ne-am dat seama că vă cunoaşte şi ea la fel de bine ca mine. Aşa că, atunci când m-ai sunat, azi-dimineaţă, i-am dat imediat telefon.

„La fel de bine ca mine” e o exagerare. Cu Benny suntem prieteni de mulţi ani, iar ultima dată când am văzut-o pe Cecelia a fost în copilăria ei. Oare ea s-a mai interesat ce facem?

Dacă a făcut-o, ar trebui să-i fiu recunoscătoare. Pentru că acum e singura noastră speranţă.

— Benny mi-a dat toate detaliile cazului în timp ce încercam să răzbat până aici pe drumul expres spre Long Island, spune ea când ne întoarcem în living. Au construit un caz bunicel împotriva ta, Enzo.

Enzo tresare.

— Ştiu, e îngrozitor. Cecelia, trebuie să ştii că n-am…

Cecelia se aşază pe canapea, încrucişându-şi unul peste celălalt picioarele slăbănoage. Îşi ia servieta în poală şi o deschide cu un plesnet. Scoate de acolo un carnet cu hârtie galbenă, din cele folosite de jurişti, şi apasă pe capătul pixului. Este evident că n-are de gând să piardă vremea cu conversaţie de complezenţă, lucru pe care-l apreciez în aceste momente.

— Poate că nu l-ai ucis, spune ea, dar ei sunt porniţi *rău de tot* pe urmele tale. Crede-mă când ţi-o spun. Nu m-ar surprinde dacă ar avea în lucru un mandat de percheziţie.

Enzo rânjeşte dispreţuitor.

— Lasă-i să caute ce vor. N-o să găsească nimic.

Eu n-aş fi de acord cu el. Am mai avut parte de percheziţii acasă şi este cea mai mare violare a intimităţii pe care mi-o pot imagina. Scotocesc absolut *peste tot.* Îţi răscolesc toată viaţa şi nu catadicsesc s-o pună la loc.

— Ce ar căuta? o întreb pe Cecelia.

— Arma crimei, spune ea tară ezitare. Orice urmă din sângele lui Lowell.

Mă gândesc la tricoul însângerat pe care-l purta Enzo seara trecută. Nu l-am mai găsit. Probabil că a scăpat de el.

Dar dacă era sângele lui, de ce-ar fi trebuit să se descotorosească de tricoul acela? Propriul sânge n-ar fi deloc incriminator.

— Nu vor găsi aşa ceva, spune el cu hotărâre.

— Ar ajuta dacă mi-ai povesti totul de la început.

Şi Enzo face ce i s-a cerut. Îi spune totul, în timp ce ea îşi ia notiţe cu repeziciune în caietul cu file galbene. Vorbeşte despre relaţia lui cu Suzette, despre lucrurile pe care le-a făcut pentru a o ajuta pe Martha şi, în cele din urmă, despre cum lucra în curte ieri, în timp ce Jonathan era ucis.

— N-am făcut nimic, insistă el. *Nimic.* De ce-ar crede că aş fi vrut să-l ucid?

Este o întrebare retorică, însă Cecelia pare să o ia în serios. Este clar că s-a transformat într-o tânără femeie foarte chibzuită şi atentă. Mă întreb dacă şi Ada va fi ca ea.

Desigur, dacă taică-său ajunge în închisoare, asta o să-i frângă aripile pentru totdeauna.

— Enzo, o să fiu cinstită cu tine, spune Cecelia într-un final. Cred că treaba asta s-ar putea să aibă ceva de-a face cu Dario Fontana.

La pomenirea acestui nume, chipul lui Enzo păleşte îngrozitor.

— Poftim? îngaimă el.

— Din câte am înţeles eu – Cecelia aruncă o privire spre Ramirez, care încuviinţează din cap – detectivul Willard a săpat în trecutul tău, cel dinainte de-a veni aici, în ţară. Şi acesta este numele care a ieşit la suprafaţă.

N-am auzit acest nume în viaţa mea. Aşa că mă tulbură faptul că bărbatul cu care sunt măritată de peste zece ani are o reacţie atât de violentă, atunci când îl aude.

— Cine este Dario Fontana? îl întreb eu.

— E ceva ce s-a întâmplat acum foarte multă vreme,

îngaimă el.

Vocea Ceceliei este fermă şi nu lasă loc pentru aiureli.

— Nu chiar atât de multă vreme.

— Enzo? întreb eu.

Se strânge aşa de tare de genunchi, încât i se albesc nodurile degetelor.

— Dario era soţul surorii mele.

Soţul surorii lui. OK, acum înţeleg de ce l-a tulburat atât de tare numele acela. Antonia a fost abuzată de soţul ei atât de mulţi ani, până când el a sfârşit prin a o ucide. Bărbatul acela avea legături periculoase cu mafioţi, aşa că Enzo a trebuit să fugă din ţară imediat după ce şi-a dus răzbunarea la bun sfârşit. Pot înţelege de ce n-a vrut niciodată să-i rostească numele. Însă ce nu înţeleg este motivul pentru care-l aduce Cecelia în discuţie acum.

— N-a fost doar atât, spune Cecelia. Trebuie să fim oneşti în legătură cu situaţia pe care o înfruntăm.

Enzo îmi aruncă o privire îndurerată.

— Millie, vrei să ne laşi o clipă?

Face glume cu mine? Chiar crede că o *să-i las* acum?

— Nici nu mă gândesc, spun cu asprime. Ce anume nu vrei să ştiu?

— Enzo, spune Ramirez. Spune-i soţiei tale tot adevărul.

Enzo bombăne ceva ca pentru el. Nici prin cap nu-mi trece să ies din camera asta fără să aflu ce nu vrea să ştiu.

— Enzo? spun din nou.

— Bine. *Bine.*

Strânge tare pumnii.

— Am lucrat pentru el. Am lucrat pentru Dario Fontana. OK?

Rămân cu gura căscată. Asta este o piesă din puzzle de care n-am mai auzit până acum. Enzo *a lucrat* pentru tipul care o bătea pe soră-sa? Nu numai asta, ci şi, din câte am înţeles, tipul era mafiot. Aşadar, dacă Enzo a lucrat pentru el...

— Eram un *puşti,* spune el. Aveam 16 ani când am început să lucrez pentru Dario. Nu ştiam cine era cu

adevărat. Până mi-am dat eu seama.

— Câţi ani ai lucrat pentru el? îl presează Cecelia.

Enzo pare complet nefericit că trebuie să aibă conversaţia asta.

— Opt ani.

— Şi cât ai lucrat pentru el, ce anume făceai?

Enzo închide ochii pentru o clipă, apoi îi deschide iar.

— Te rog, încetează. Eu. înţeleg. E nasol. Am priceput.

C*e făcea* Enzo pentru mafiotul ăla?

— OK, cedează Cecelia. Nu trebuie să vorbim acum despre asta. Dar trebuie să înţelegi cu ce avem de-a face. Dacă se va aduce vorba despre asta în instanţă.

— Da. Înţeleg.

— O să mă lupt pentru voi, spune ea. Dar nu vreau să aud minciuni, Enzo. Nu pot face nimic pentru tine dacă mă minţi în faţă. Trebuie să-mi spui totul. Trebuie să fii complet sincer ca să te pot proteja.

Enzo o priveşte direct în ochi.

— Nu l-am ucis pe Jonathan Lowell. Ai cuvântul meu.

— Bine, spune Cecelia. Dar dacă n-ai făcut-o tu, atunci cine?

— Suzette Lowell, răbufnesc eu.

La asta m-am gândit din clipa în care am văzut cadavrul zăcând întins pe jos. Nu mi s-a părut niciodată că Suzette îşi respecta sau măcar plăcea soţul. Prima impresie a mea a fost că, până la urmă, ea l-a ucis.

— Dar cum? întreabă Ramirez. Vecina aia jură că Suzette a fost plecată de-acasă toată ziua.

— Are alibi? întreb eu.

— Nu, alibi n-are. Dar nu e ca şi când te poţi plimba pe jos până în capătul ăsta de stradă. Ar fi trebuit să vină acasă cu maşina. Iar asta nu putea trece neobservat.

— Mai există o cale, spune Enzo.

Cecelia ridică sprâncenele.

— Te ascult.

— Este un drum spre parc prin spate, nu e nevoie să ajungi în capătul nostru de stradă, explică Enzo. Suzette mi-

a zis de el. Putea să parcheze în spate, să intre pe uşa dinspre curte, fără ca Janice Archer să o poată vedea.

— Şi nici tu n-ai fi observat-o?

— Eu făceam încontinuu drumuri între curtea lor şi a noastră. Nu era obligatoriu s-o văd.

— OK, este un început. Lasă-mă să analizez varianta asta.

Cecelia se uită la ceas.

— În regulă. Am o după-amiază aglomerată, aşa că trebuie să fug. Treaba asta n-o să fie uşoară, dar vă promit că o să fac tot ce-mi stă în putere ca să-i împiedic să vă pună povestea în cârcă. O să mă lupt pentru voi.

Enzo se încruntă când o vede ridicându-se în picioare. Când a învăţat micuţa Cecelia Winchester să meargă pe tocuri atât de înalte?

— Ai mai avut cazuri ca astea pe care să le fi câştigat? o întreabă el.

Spre lauda ei, Cecelia evită cu artă întrebarea lui.

— O să-l câştigăm pe ăsta, de acum.

Sper să aibă dreptate.

CINCIZECI ŞI UNU

După plecarea Ceceliei şi a lui Ramirez, ne rămân treizeci de minute până la sosirea autobuzului şcolar.

Treizeci de minute în care să smulg adevărul de la soţul meu.

— Enzo, trebuie să vorbim.

Lasă capul în jos.

— Millie, sunt atât de obosit. Trebuie să vorbim chiar în clipa asta?

— Da, trebuie.

Îmi încrucişez braţele la piept – de data asta, n-am de gând să-l las să scape aşa uşor.

— Suntem căsătoriţi de unsprezece ani şi, dintr-odată, mi se pare că sunt o grămadă de lucruri pe care nu le ştiu despre tine.

— Ţi-am spus tot ce era important.

— Şi tu decizi ce este important?

Se împleticeşte spre living şi se prăbuşeşte pe canapea.

— Ce e? Trebuie să ştii fiecare detaliu? Tot ce am făcut din ziua în care m-am născut?

Îl urmez pe canapea şi mă aşez lângă el.

— Nu, dar dacă ai fost aghiotantul unui mafiot, atunci da, asta e ceva ce merită dezvăluit.

— Nu am fost niciun aghiotant.

— Atunci ce făceai pentru tipul ăsta?

— Nimic. Comisioane diverse.

Îi arunc o privire tăioasă.

— *Comisioane?* Cum adică, îi dădeai de mâncare pisicii când pleca din oraş şi-i luai hainele de la spălătorie? Despre asta vorbea Cecelia?

— Ce vrei să spun?

Se ridică în capul oaselor, dar evită să mă privească.

— Eram doar un puşti şi am făcut o greşeală îngrozitoare lucrând pentru un mizerabil. Am vrut să ies din combinaţie,

dar a început să se vadă cu soră-mea şi n-a mai fost aşa de uşor să plec. Apoi s-a însurat cu ea, deci ce mai puteam să fac?

— Deci, ce făceai pentru el? îl întreb din nou. Te duceai peste ăia care îi datorau bani şi le spărgeai rotulele?

Pufneşte.

— Ai văzut prea multe filme. Nimeni nu sparge rotule. E ridicol.

— Isuse, habar n-aveam că eşti aşa mare *cunoscător,* i-o întorc eu.

— Millie...

— OK, deci nimeni nu sparge rotule. Cum e mai bine? Ce spărgeai când voiai să faci vreun datornic să-şi plătească împrumutul, ha?

Rămâne tăcut o vreme, cu privirea în pământ. În cele din urmă rosteşte cu voce firavă:

— Degete.

Oh. Doamne. Dumnezeule.

— Millie.

Ridică privirea.

— Nu sunt mândru de asta. Crede-mă. Este doar vina mea că Antonia a murit. Dacă n-aş fi început să lucrez pentru Dario pe când eram un puşti idiot, ea nu ar fi ajuns să se mărite cu el. Ar fi încă în viaţă.

Mărul lui Adam i se mişcă în sus şi-n jos.

— Trebuie să trăiesc cu asta. Mă consumă în fiecare zi. De aceea. când cineva are nevoie de ajutor. trebuie să.

Sunt nevoită să-mi muşc limba ca să nu-i spun gândul teribil care-mi trece prin minte. Că, după ce a scuturat bine oamenii şi le-a rupt degetele (sau mai rău), poate că acum karma se întoarce împotriva lui.

— Spune-mi şi mie, ai ucis vreodată pe cineva pentru el?

— Nu. Niciodată! Ţi-aş fi zis asta.

— Păi ai zis o grămadă de lucruri care până la urmă s-au dovedit a fi neadevărate.

Îmi aruncă o privire rănită.

— Nu am făcut-o decât ca să te protejez.

Rahat. Mi-a ascuns atât de multe din trecutul lui şi nu-mi vine să cred că aflu totul abia acum. A avut atât de multe ocazii să-mi spună adevărul. Şi doar ştie totul despre trecutul meu, care nu-i tocmai idilic. Am şi eu o grămadă de schelete ascunse în dulap.

Ar fi putut fi onest. Ar fi putut să-mi spună totul. Dar el a ales să n-o facă.

— N-am ucis niciodată pe nimeni.

I se frânge vocea.

— N-aş putea face una ca asta. Nu l-am ucis pe Jonathan.

Îl privesc în ochi. Prima dată când l-am văzut, nu mi-a venit să cred că sunt atât de negri – m-au trecut fiori. Dar apoi, nişte ani mai târziu, stând unul lângă altul la starea civilă şi jurând să ne iubim unul pe celălalt până când moartea ne va despărţi, am privit în aceiaşi ochi şi n-am simţit decât iubire pentru acest bărbat. Am avut încredere în el. Urma să devină tatăl copilului meu şi am ştiut din toată inima mea că va avea grijă de noi. Că va face tot ce-i va sta în putere ca să ne protejeze.

Nu-mi dau seama când a ajuns totul să meargă atât de prost.

Fiindcă sunt din ce în ce mai sigură că Enzo a minţit tot timpul.

CINCIZECI ŞI DOI

După ce toată lumea se duce la culcare, decid să mă strecor cu o lanternă până în curtea familiei Lowell.

Aştept să adoarmă copiii. Enzo pare că a adormit şi el. Habar n-am cum poate să aţipească atât de repede după tot ce s-a întâmplat azi, dar când mă uit spre jumătatea lui de pat, îl văd cu ochii închişi, sforăind uşor.

Nu mă mai obosesc să mă îmbrac, fiindcă nu fac decât să mă duc până în curtea vecină. Îmi pun o pereche de pantaloni de pijama şi-mi îndes picioarele în nişte papuci. Ar trebui să fie suficient.

Toată intrarea în casa de la numărul 12 pe strada Locust este înconjurată de bandă de la poliţie, iar casa e scăldată în întuneric – e limpede că Suzette a găsit un alt loc unde să stea, care să nu fie pătat cu sângele soţului ei. La un moment dat s-au strâns şi o mână de reporteri, dar Enzo şi cu mine am rămas în casă, aşa că în cele din urmă s-au plictisit şi au plecat. Am sunat la serviciu şi le-am spus că am nevoie de câteva zile libere, iar ei au fost foarte înţelegători.

Enzo pretinde că există un drum pe unde poţi ajunge în curte fără să parchezi în faţa casei. Vreau să cred că are dreptate, pentru că, dacă nu are, rămâne singurul care l-ar fi putut ucide pe Jonathan Lowell. Şi-mi doresc atât de mult să cred că n-a făcut-o el.

Curtea din spatele casei Lowell este enormă, în comparaţie cu a noastră. Ai zice că, dacă tot era folosită pentru adăpostirea animalelor, casa noastră ar fi putut avea măcar o curte enormă, dar păleşte de-a dreptul în comparaţie cu a vecinilor noştri. Iarba e frumos tunsă, prin grija soţului meu, care a şi plantat pe la margini nişte tufe în diferite forme. De asemenea, a decupat o zonă pe care se pare că Suzette voia s-o păstreze ca să facă o grădină.

Până acum, este exact cum a spus el.

Luminez cu lanterna marginile curţii. Înainte de a veni aici m-am uitat şi pe o hartă, dar nu m-am lămurit prea tare. În viaţa reală există o mulţime de lucruri nereprezentate pe o hartă – chiar şi pe una virtuală. De aceea am venit aici, ca să arunc eu însămi o privire.

Ţin lanterna îndreptată spre tufe. Enzo a făcut o treabă foarte bună.

Toate sunt tunse perfect, fără o ramură sau o frunză care să stea zburlită aiurea. Este foarte priceput. Chiar şi fără Suzette, ar fi reuşit să-şi pună pe picioare afacerea şi aici. Nu avea nevoie de ea.

Dar dacă ce spune detectivul e adevărat? Dacă Enzo şi Suzette au pus la cale uciderea lui Jonathan şi s-au înţeles să împartă banii din asigurarea de viaţă?

Nu. Nu pot să mi-l imaginez pe soţul meu fiind de acord cu aşa ceva. Enzo e tentat câteodată să încalce regulile, dar n-ar omorî pe nimeni pentru bani. Dar nu mi-l pot imagina nici rupând degete.

Enzo a fost foarte stresat de ratele de la ipotecă. Recunosc că sunt sufocant de mari. Ne-am dorit atât de mult casa asta, încât ne-a fost greu să acceptăm că era un pic peste nivelul nostru financiar. A încercat cu disperare să ofere familiei lui o casă frumoasă, într-un cartier excelent.

Dar nu. N-ar ucide ca să ne ofere nouă lucrurile astea. Nu pot crede aşa ceva.

Nu pot.

Când ajung în cealaltă parte a curţii, aud un zgomot. Un foşnet de frunze. Îndrept lanterna într-acolo şi văd nişte crengi mişcându-se de unele singure. Umbrele se modifică şi se apleacă.

Îmi trece prin minte că, dacă cineva a venit prin spate ca să-l ucidă pe Jonathan Lowell, are în continuare acces spre casă. Şi iată-mă aici. În pijamale şi papuci pufoşi, umblând creanga prin curtea vecinilor, fără vreo armă sau altceva cu care să mă apăr în afară de propriile mâini.

Preţ de o clipă, mi-l imaginez pe Enzo venind aici mâine-

dimineaţă şi găsindu-mă cu gâtul tăiat, zăcând într-o baltă de sânge.

— E cineva acolo? şoptesc în întuneric, îndreptând raza de lumină direct spre frunzele foşnitoare.

Mă gândesc dacă s-o iau la fugă. Curtea noastră e doar la o aruncătură de băţ. La urma urmelor, Nico a reuşit să arunce mingea de baseball spre casa asta tocmai din curtea noastră, şi să spargă o fereastră. Dacă sting lanterna, nimeni nu mă mai poate vedea.

Doar dacă nu cumva are şi celălalt lanterna lui.

Inima îmi bate cu putere în timp ce cumpănesc ce-ar trebui să fac mai departe. În timp ce stau acolo, încremenită, îmi dau seama că am aşteptat prea mult.

Intrusul este aici.

CINCIZECI ŞI TREI

Fac un pas înapoi, încercând să decid dacă ar trebui sau nu să sting lanterna. E mai bine să am de partea mea elementul surpriză sau e mai bine să văd cu ce am de-a face?

Înainte să reuşesc să mă decid, o siluetă îşi face apariţia în curte. Şi simt cum mi se relaxează umerii.

— Suzette?

Suzette Lowell este îmbrăcată la fel de lejer cum se îmbracă întotdeauna, în blugi şi cu un cardigan uşor. Mă cercetează din cap până-n picioare aşa cum sunt, îmbrăcată în pijama, cu părul strâns neglijent într-o coadă, strângând în mâini lanterna ca de frica morţii. Râde, cu toate că nu-i deloc un râs voios.

— Ce cauţi la mine în curte, Millie? vrea ea să ştie.

— Eu... ăăă...

Strâng cu degetele pantalonii de pijama.

— Am auzit un zgomot.

Suzette ridică o sprânceană. E o scuză ridicolă şi o ştie şi ea.

— Nu crezi că familia ta mi-a făcut destul rău?

Strâng lanterna în mână până când încep să mă doară

degetele.

— Nu ţi-am făcut nimic.

— Serios?

Umbra îi desenează cearcăne negre sub ochi.

— Seara trecută, bărbatul tău mi-a ucis soţul.

— Nu-i adevărat, îi spun, chiar dacă în sinea mea am nişte îndoieli.

— Tu glumeşti? Janice l-a văzut intrând în casă. Era *aici* când a fost ucis Jonathan. Chiar ai de gând să-mi spui că n-a făcut-o?

— De ce-ar face una ca asta?

Sunt curioasă să aud răspunsul lui Suzette, fiindcă tot ce-am auzit până acum implică un soi de complot între ea şi Enzo. Însă, evident, Suzette va nega acest lucru, pentru că nu ar recunoaşte că este implicată.

— Millie, spune ea. Urăsc să fiu eu aia care te anunţă, dar Enzo era obsedat de mine.

— Obsedat de tine? repet, fiindcă nu-mi vine să-mi cred urechilor.

— Crezi că i-am cerut eu să stea pe aici nonstop?

Clatină din cap.

— Avea mereu câte o scuză să-şi facă apariţia. Mereu flirta cu mine. Şi era *extrem* de gelos pe Jonathan.

Ar fi de râs, dacă n-ar fi de plâns. Enzo nu a flirtat cu ea. Am văzut cu ochii mei că ea îl provoca încontinuu. Pot să-mi dau şi eu seama când o femeie sare pe bărbatul meu.

— La urma urmelor, continuă ea, ai văzut cum a stat călare pe mine la plajă. Crezi că eu am vrut aproape să mă care în braţe până la maşină? Nam putut să-l dezlipesc de mine, efectiv.

— Nu a părut să te deranjeze, comentez eu.

— Ei bine, m-a deranjat, pufneşte ea. Şi mi-a spus că nu e fericit. A spus că a fost atras cu forţa în această căsătorie. Pentru că erai însărcinată.

Poftim?

Cuvintele ei îşi ating în sfârşit ţinta. Pentru că ceea ce spune este complet adevărat. Enzo s-a căsătorit cu mine

fiindcă eram însărcinată cu Ada. Da, locuiam împreună, dar nu prea discutaserăm despre căsătorie. OK, nu discutaserăm *deloc* despre căsătorie.

Categoric, eu nu i-am spus niciodată lui Suzette că Enzo şi cu mine neam căsătorit fiindcă am rămas gravidă. Asta înseamnă că el trebuie să-i fi spus. De ce i-ar spune una ca asta? Asta dacă nu cumva...

— Îmi pare rău că a trebuit s-o auzi de la mine, spune ea. Dar soţul tău este un om foarte periculos.

Lasă capul într-o parte.

— Însă poate că ştii asta deja.

Dintr-odată, simt cum mă cutremură un fior rece.

— Nu-i nimic de ştiut. Enzo n-ar face rău nici unei muşte.

Râde.

— Oh, Millie. Sunt sigură că nici tu nu crezi asta.

Ba chiar o cred. De când îl cunosc eu, Enzo n-a făcut niciodată niciun gest violent împotriva unei alte persoane. Să amenințe, poate. Dar nu l-am văzut vreodată să dea măcar un pumn.

Deşi există o mică şansă să fi zdrobit nişte degete. Oh, da, şi o dată aproape că a omorât un om în bătaie.

— În fine.

Suzette iese din raza lanternei.

— Trebuie să-mi iau nişte lucruri din casă fără să se prindă paparazzi că sunt aici. M-am gândit să mă strecor prin spate.

— Au plecat toţi reporterii.

— Serios?

Se încruntă, categoric dezamăgită de lipsa de interes din partea presei. Indiferent dacă ea l-a omorât sau nu pe Jonathan, nu pare foarte afectată de moartea soţului ei. Se poartă ca şi când nu i-ar păsa deloc. Şi faptul că am vorbit cu ea nu ajută la nimic. Totuşi, în seara asta am aflat un lucru foarte important.

Categoric *există* o cale să intri pe uşa din spate a casei fără să fii văzut de Janice Archer, de vizavi.

CINCIZECI ŞI PATRU

A doua zi de dimineaţă suntem treziţi de soneria de la uşă şi de luminile roşii-albastre care pâlpâie în faţa casei. Îl scutur pe Enzo ca să-l trezesc; se dezmeticeşte imediat şi mi se alătură la fereastră.

— Cât e ceasul? îngaimă el.

Oare e posibil ca detectivul acela să fi venit ca să-mi aresteze bărbatul? Nici măcar nu mă pot gândi la o asemenea posibilitate.

Trag pe mine o pereche de blugi şi un tricou şi alerg desculţă la parter, aproape rostogolindu-mă pe scări. N-am apucat să fac un duş, nici să mă spăl pe dinţi, iar părul mi s-a îngrăşat. Dar nu prea le poţi spune poliţiştilor care îţi bat la uşă să-ţi mai dea câteva minute, ca să te bagi sub duş.

Crăp uşa şi pe verandă dau de chipul calm şi serios al lui Willard; e îmbrăcat cu o cămaşă albă, apretată, şi cu o cravată strânsă zdravăn pe gât.

— Doamnă Accardi, spune el.

— Cum... cum pot să vă ajut?

— Avem un mandat de percheziţie.

Cecelia a spus că este foarte posibil să se întâmple acest lucru, dar tot mă şochează să-i văd aici. Au trecut două zile de la uciderea lui Jonathan Lowell şi mă aşteptam să fi găsit un suspect mai bine conturat până acum. Faptul că îl bănuiesc în continuare pe Enzo mă sperie groaznic.

— Înainte de a începe, pot să trezesc copiii?

— Putem începe de la parter, îmi face el o concesie.

E cea mai bună variantă la care pot spera.

Când ajung la etaj, văd că Enzo a reuşit să-şi tragă pe el nişte blugi şi un tricou. Îi aude pe poliţişti intrând în casă şi chipul i se întunecă de îngrijorare.

— Fac percheziţie? Acum?

Dau din cap.

— O să dureze o vreme. Tu rămâi aici şi eu o să-i duc pe

copii la şcoală.

Pe bună dreptate, copiii sunt un pic speriaţi de situaţie. Le spun să se îmbrace şi alerg să fac un duş rapid şi să mă spăl pe dinţi. Este mult prea devreme pentru şcoală, aşa că poate o să-i duc la un bistrou, să luăm micul- dejun. Oricum, nu vreau să-i ştiu aici când se întâmplă toate astea.

Când ies din baie, amândoi copiii sunt îmbrăcaţi şi gata de plecare. Îi găsesc în camera lui Nico, având întipărită pe feţişoare aceeaşi expresie îngrijorată. Enzo este cu ei, aşezat pe patul lui Nico, şi le vorbeşte cu blândeţe. Stau un pic pe loc, ascultându-le conversaţia.

— Tati, suspină Ada. De ce ne percheziţionează casa? Ce caută?

— Nu ştiu, răspunde Enzo. Dar nu vor găsi nimic interesant. Aşa că o să-i lăsăm să-şi facă treaba şi o să se termine cu toate astea.

— Ai probleme? îl presează ea.

— Nu.

Are vocea fermă şi hotărâtă.

— Absolut deloc.

Apoi le vorbeşte în italiană, pe care o înţeleg amândoi, dar eu nu; indiferent ce le-o fi spus, reuşeşte să aducă un mic zâmbet pe chipul Adei. Nico, pe de altă parte, rămâne cu aceeaşi expresie îngrijorată.

— În regulă!

Îmi plesnesc palmele.

— Cine vrea să meargă să mâncăm clătite cu fulgi de ciocolată?

A existat un moment, cândva, când Nico şi-ar fi vândut consola Nintendo pentru nişte clătite cu fulgi de ciocolată. Dar acum nu face decât să mă privească ţintă, complet lipsit de entuziasm în faţa posibilităţii de a mânca ciocolată la micul-dejun.

Înainte să ieşim din casă, Enzo mă trage deoparte. Se apleacă spre mine şi îmi şopteşte la ureche:

— Nu-ţi face griji. Se va termina totul, curând.

Îmi doresc să-l pot crede.

În drum spre bistrou, copiii abia dacă scot o vorbă şi, chiar dacă luăm obligatoriile clătite cu ciocolată, nu fac decât să privească amândoi cerculeţele acelea cafenii şi să le împingă gânditori de colo-colo în farfurie. Ada are cearcăne sub ochi, iar Nico, urme de salivă întărită în colţul buzelor.

— Mai vreţi sirop? îi întreb eu.

Ridic sticluţa cu sirop de arţar, gata să le inund farfuriile dacă asta o săi facă să mănânce.

— Mamă, spune Ada, poliţiştii cred că tata l-a ucis pe domnul Lowell?

— Nu, răspund eu iute.

— Atunci de ce ne percheziţionează casa? întreabă Nico.

— Păi, explic eu, caută dovezi că *nu* l-a ucis pe domnul Lowell.

— N-are niciun sens ce spui, continuă Ada, iar Nico dă din cap în semn că e de acord cu ea.

— OK, bine.

Era mult mai uşor când erau mici şi acceptau fără crâcnire tot ce le spuneam. Oh, stai aşa, asta nu s-a întâmplat niciodată.

— Uitaţi care-i treaba. Ştim cu toţii că tatăl vostru n-ar face rău nimănui. În afară de situaţia în care ar trebui să ne protejeze, corect?

Sunt mândră de cât de repede dau amândoi din cap, încuviinţând.

— Aşadar, nu contează dacă ne percheziţionează casa, continui eu, pentru că tatăl vostru nu a greşit cu nimic, deci nici nu se pune problema să găsească ceva.

În timp ce spun aceste cuvinte, încerc din răsputeri să le şi cred. Dacă las îndoiala să mi se strecoare în voce, copiii o vor simţi. Iar acum trebuie neapărat să-i fac să creadă că tatăl lor este nevinovat.

— Totul o să fie bine, îi asigur încă o dată.

Dar, pe când vorbele acestea îmi zboară de pe buze, conştientizez că nu sunt adevărate. Şi că lucrurile se vor înrăutăţi mult mai mult.

CINCIZECI ŞI CINCI

După ce-i las pe copii la şcoală, fac o oprire în drumul spre casă.

Pe de-o parte, pentru că nu vreau să ajung în toiul percheziţiei. Pe de altă parte, pentru că e ceva ce trebuie să ştiu. Ceva care mă tot sâcâie şi la care o să mă tot gândesc dacă nu fac ocolul ăsta.

Găsesc în Inbox adresa pe care o caut. Este undeva, cam la două localităţi depărtare, într-un cartier unde eu şi Enzo ne-am căutat casă. Găsiserăm o căsuţă minunată, mai aproape de bugetul nostru decât cea în care locuim aici, însă cartierul era îngrozitor. Dar măcar pe timpul zilei e sigur. În cea mai mare parte a timpului.

Parchez în faţa unei case albe, marcate de vreme, care pare a avea multă nevoie de un văruit ca la carte. Cobor din maşină, întrebându-mă dacă e sigur s-o las aşa, în stradă. Este în regulă, totuşi. N-o să dureze mult.

Mă îndrept spre scara de la intrarea în casă cercetând cu atenţie împrejurimile, ca nu cumva să dau peste nişte câini de pază, care să mă pună pe fugă. Casa asta arată ca una în care găseşti un câine rău. Şi poate un bărbat pândind cu o armă cu ţeava retezată.

Ei bine, îmi doresc mai degrabă să mă aflu aici, decât acasă, cu poliţiştii.

Urc scările de la uşa din faţă. Apăs cu degetul pe butonul soneriei, dar sunt aproape sigură că e defectă. Aşa că până la urmă bat cu pumnul în uşă. Fiindcă nu primesc niciun răspuns, bat şi mai tare. Pe aleea de acces stă parcat un Ford Pinto, deci presupun că trebuie să fie cineva acasă.

Într-un final, aud zgomot de paşi apropiindu-se de uşă. O voce gâjâită strigă din spatele ei:

— OK, OK, ai un pic de răbdare.

O secundă mai târziu, îmi deschide uşa un bărbat cam la 60 de ani. Are părul rar şi alb şi o reţea de vene ca o pânză

de păianjen se întinde pe nasul borcănat. Chiar dacă e dimineaţă devreme, trăsneşte a whisky.

— Aăă, bună, îi spun eu, zâmbind. O caut pe... Martha e aici?

Bărbatul mijeşte spre mine ochii injectaţi.

— De unde o ştii pe nevastă-mea?

Îmi acord o clipă ca să mi-o imaginez pe femeia aceea disciplinată şi eficientă pe care am ajuns s-o cunosc pe când muncea la mine în casă, măritată cu bărbatul acesta. Nu pare deloc că s-ar potrivi cu el, dar am învăţat că oamenii se schimbă mult după ce rostesc acel „da” la starea civilă. Cum o fi pentru ea să se întoarcă în fiecare seară acasă, la bărbatul ăsta?

Nu pot să-mi reţin un val de simpatie pentru femeia pe care am acuzat-o că-mi fură din lucruri. Deşi, ca să fim corecţi, chiar *a furat* de la noi.

— Îmi... îmi făcea curat acasă.

Înjur în minte de ciudă că nu mi-am pregătit o poveste.

— Şi-a lăsat haina la mine şi voiam să i-o returnez.

Nu mai punem la socoteală că n-am nicio haină în braţe. Contez pe faptul că tipul ăsta e prea afumat ca să observe. Nu vreau decât să vorbesc cu Martha, ca să pot confirma povestea lui Enzo. Trebuie să ştiu dacă a spus adevărul.

— N-ai decât să păstrezi haina aia, spune bărbatul. Fiindcă nenorocita m-a părăsit la începutul săptămânii. După tot ce-am făcut pentru ea...

Începe să tuşească îngrozitor şi simt nevoia să fac un pas în spate.

— Vrei să spui că s-a mutat?

— Păi o vezi pe undeva? mârâie el. Dacă dai de ea, spune-i că o să aibă de tras când s-o târî înapoi încoace.

De dragul Marthei, oriunde-o fi dus-o Enzo, sper să nu se mai târască niciodată înapoi, aici. Sper că a plecat pentru totdeauna.

Bărbatul îmi trânteşte uşa în nas şi mă întorc la maşina, care, în mod miraculos, n-a fost furată în cele două minute cât n-am stat lângă ea. Însă de data asta păşesc parcă mai

uşurată. Nu eram cu totul convinsă de povestea lui Enzo despre Martha, dar se pare că se verifică totul. Dacă a trecut pe- aici, sigur s-a îngrijorat. Iar dacă ea i-a răspuns la uşă cu faţa învineţită, categoric n-a fost în stare să plece fără să încerce s-o ajute. Pentru că nu şi-a putut ajuta sora la timp, iar asta îl macină de peste douăzeci de ani. Dorinţa de a ajuta femeile aflate în pericol este un lucru pe care l-am iubit mereu la Enzo şi o misiune împărtăşită de amândoi.

Vreau să am încredere în el. Vreau din tot sufletul meu să mă încred în soţul meu.

CINCIZECI ŞI ŞASE

Percheziţia poliţiei a durat ore întregi.

În urma lor, în casă rămâne dezastru. Aşa cum mă aşteptam. Astăzi nu lucrăm niciunul – eu mi-am luat o zi liberă din motive personale, iar Enzo ia delegat pe colaboratorii lui să facă toată treaba – aşa că ne apucăm să facem curat. Sper doar să apucăm să terminăm înainte ca autobuzul şcolar să-i aducă pe copii acasă. Dacă găsesc dezordinea asta, vor intra în panică.

Alături de Enzo, fac curat în tăcere. Acum muncim în bucătărie, punând la loc cratiţele şi tigăile aruncate pe jos. Este aproape ca şi când am despacheta din nou cutiile de la mutare.

Chiar dacă n-ar trebui s-o rostesc, în mintea mea se tot învârte o întrebare ce-mi iese pe gură înainte s-o pot opri.

— Enzo, i-ai spus cumva lui Suzette că te-ai căsătorit cu mine doar pentru că eram însărcinată?

Trupul i se încordează brusc.

— Poftim?

— I-ai spus că m-ai lăsat gravidă?

— Nu, nu i-am spus aşa ceva.

Se freacă pe faţă.

— De ce crezi că i-aş fi spus asta?

— Pentru că ştia. Iar eu cu siguranţă nu i-am spus-o. Deci, de unde ar fi putut să ştie?

— Ada are 11 ani. Noi suntem căsătoriţi de mai puţin de

doisprezece ani.

Ridică un umăr.

— Poate a făcut singură socoteala?

Poate. Este foarte posibil să fi menţionat cândva că suntem căsătoriţi de unsprezece ani. Ar fi trebuit să fiu mai atentă la ce spun în preajma uneia ca Suzette. În mod sigur mi-a analizat fiecare vorbuliţă.

Enzo mijeşte ochii spre mine.

— Când ai vorbit cu Suzette despre asta?

Nu prea pot să-i spun că m-am strecurat la ea în curte seara trecută. S-ar înfuria groaznic.

— Acum ceva timp. Pur şi simplu mi-a venit în minte.

— Crede-mă, Millie, nu mă apuc să povestesc altora despre treburile noastre.

Se încruntă, arătând spre blatul mobilei de bucătărie.

— Ne-au spart trei farfurii. Ştiai?

— Ţi-am spus că n-o să se poarte cu mănuşi.

— Dar au voie? Să distrugă lucruri şi să se care?

Nu ştiu ce să-i spun. Adică, ce-o să facem? O să-i reclamăm la poliţie?

— Ştii dacă au găsit ceva? îl întreb.

— Nu. N-au găsit nimic, pentru că nu-i nimic de găsit aici.

Încleştează pumnii, frustrat.

— Şi au spart şi o cană! E revoltător!

— Enzo, de ce nu mă laşi pe mine să termin de aranjat în bucătărie? Te duci tu să faci ordine prin dormitor, OK?

— Bine, mormăie el.

Pleacă în tăcere, lăsându-mă singură în bucătărie să termin curăţenia. E mai bine aşa, pentru că în mod sigur poliţiştii au spart mult mai multe lucruri. În dormitoare sunt mai puţine obiecte casante.

În timp ce strâng cioburile vaselor sparte, îmi sună telefonul. E un număr care începe cu 718, deci nu e cineva de pe insulă. Răspund.

— Millie?

E vocea Ceceliei – o recunosc de la întâlnirea de ieri. Tot nu mă pot obişnui cu cât de diferit sună acum faţă de atunci când era mică.

— Bună, Cecelia. Presupun… presupun că ai auzit ce s-a întâmplat.

— Da, am vorbit cu Enzo azi-dimineaţă. Nu era deloc încântat.

— Ne-au luat prin surprindere, pur şi simplu. Speram să nu se ajungă la asta. Speram să fi găsit alt suspect.

— Oh, nu, răspunde Cecelia. În momentul ăsta sunt foarte porniţi pe Enzo, numai asupra lui se concentrează.

— Ai verificat curtea reşedinţei Lowell? o întreb. Eu am aruncat o privire în zonă şi există categoric un loc pe unde poţi intra fără să treci prin faţa casei.

— Da, am reuşit să confirm acest lucru. Dar s-ar putea să fie un aspect irelevant.

— Cum adică?

— Adică, la percheziţia casei au găsit ceva.

Poftim? Enzo părea atât de sigur că nu putea fi găsit nimic care să-l incrimineze.

Mi se strânge stomacul.

— Ce-au găsit?

— Nu ştiu.

Oftează.

— În această etapă, sunt extrem de dificili în privinţa comunicării informaţiilor, dar am reuşit să confirm asta printr-o cunoştinţă. Acum fac nişte analize, iar persoana asta zice că, în opinia lor, obiectul găsit reprezintă o „lovitură de teatru”.

— O lovitură de teatru?

Oh, Dumnezeule mare, dacă au găsit tricoul ăla însângerat? Enzo a jurat că era sângele lui, dar dacă poliţia spune că a dat lovitura…

— Enzo ştie de asta? o întreb.

— Da, tocmai am vorbit cu el adineauri, dar voiam să te anunţ şi pe tine, fiindcă nu mi s-a părut că ar avea de gând să-ţi spună.

Ezită.

— Toate astea sunt confidenţiale, evident. Nu ar trebui deloc să am

informaţiile acestea şi categoric n-ar trebui să le împărtăşesc cu voi. Pot avea încredere că rămâne între noi, Millie?

— Poţi avea încredere, îi confirm eu.

— Benito şi cu mine stăm amândoi cu urechile ciulite.

În ciuda faptului că eu simt cum lumea se prăbuşeşte în jur, Cecelia nu pare câtuşi de puţin tulburată. Iar încrederea ei mă mai linişteşte şi pe mine.

— Dacă auzim ceva despre vreun mandat de arestare, o să te sun imediat.

Ideea că soţul meu ar putea fi arestat aproape că este prea înfricoşătoare ca să poată fi spusă în cuvinte. Simt brusc cum mă sufoc şi nu mai pot răspunde.

— Millie, îmi spune Cecelia cu voce fermă. O s-o scoatem la capăt. Îţi promit. Mă crezi?

— Dar. reuşesc eu să îngaim. Dar dacă.

Nici măcar nu pot termina propoziţia. Oricum nu ştiu ce aveam de gând să spun.

Dacă soţul meu chiar avea o aventură cu Suzette Lowell?

Dacă Enzo chiar l-a ucis pe Jonathan Lowell?

Dacă îl vor închide? Ce voi face atunci?

Ce-o să le spun copiilor noştri?

— Millie, spune Cecelia cu cea mai încrezătoare şi fermă voce a ei. Trebuie să ai încredere în mine cu treaba asta. Pentru că şi eu am încredere în tine. Am încredere în *Enzo.* O să trecem prin asta.

— OK, convin eu. Am încredere în tine.

Şi totuşi, cum să trecem prin asta? Dacă au găsit tricoul acela îmbibat în sângele lui Jonathan, atunci Enzo are mari probleme. Trebuie să sper că a scăpat la timp de el. Că l-a pus undeva unde poliţia n-o să-l găsească vreodată.

Nici prin cap nu-mi trece că, de fapt, au găsit ceva mult mai rău de-atât.

CINCIZECI ŞI ŞAPTE

Nu-i pomenesc lui Enzo despre conversaţia cu Cecelia.

Adevărul este că mă sperie rău să vorbesc cu el despre asta. Când vine în bucătărie ca să mă ajute să pun masa, deschid gura de vreo zece ori, dar cuvintele nu reuşesc să iasă. Urmează să se întâmple ceva îngrozitor şi simt că, dacă aş vorbi despre asta, aş transforma-o în ceva real.

Când ajung şi copiii acasă, ne purtăm de parcă totul ar fi normal. Ne purtăm de parcă poliţiştii nu ne-ar fi întors casa cu susul în jos, căutând dovezi ale crimei. Dacă există vreo posibilitate ca Enzo să fie arestat în perioada următoare, cu atât mai mult trebuie să încercăm să avem o viaţă normală, cât mai e posibil. Enzo reuşeşte chiar să-l scoată pe Nico în curte să joace baseball – pentru prima dată de la incidentul din Liga Mică.

Însă, când vine vremea de culcare a copiilor, la Enzo durează mai mult decât de obicei să le spună noapte bună. Voiam să-l las pe el primul, dar când constat că stă deja în camera Adei de o jumătate de oră, mă hotărăsc să-i spun noapte bună lui Nico. E destul de târziu şi ar putea adormi curând, dacă nu mă duc mai repede la el.

Când intru în cameră, văd că nu prea dă semne că s-ar culca prea curând. Stă în pat în capul oaselor, citind una dintre cărţile lui cu benzi desenate. Cuşca unde obişnuia să trăiască Micuţa Kiwi se află în continuare lângă patul lui, însă acum, fireşte, e goală.

— Ora de culcare.

Îi smulg cartea din mână şi o aşez pe birou.

— E timpul să dormi.

— Nu mi-e somn.

— Fac pariu că eşti mai obosit decât crezi.

— Fac pariu că nu sunt.

Totuşi, îşi pune capul pe pernă, ascultător. Sting lumina; razele lunii ajung prin fereastră la patul lui. Chiar dacă

acum avem storuri, Nico le ţine de obicei ridicate. Albul ochilor aproape că-i sclipeşte în lumina lunii.

— Mamă?

Mă aplec peste marginea patului.

— Da?

— Crezi că, dacă faci un lucru rău, eşti un om rău?

— Păi, ce fel de lucru rău?

Face ochii şi mai mari.

— Un lucru *foarte, foarte* rău.

Probabil că se gândeşte la taică-său. Cât de traumatizant trebuie să fi fost pentru el să se trezească de dimineaţă cu poliţia în casă. Ce va crede dacă-l vor aresta pe Enzo?

Mă priveşte, aşteptând să-i răspund. După toate prin câte-am trecut în viaţă, am o perspectivă unică în această privinţă. Am făcut şi eu câteva lucruri rele la vremea mea. Lucruri *foarte, foarte* rele. Am ucis un om. De fapt, mai mult de unu.

Totuşi, Nico nu ştie toate astea. Le-am ţinut secrete faţă de copiii noştri. Într-o zi, curând, le vor afla cu certitudine. Şi sunt îngrozită de ideea că, atunci când se va întâmpla, mă vor urî.

— Cred, îi răspund eu, că este posibil ca o persoană să facă lucruri rele şi, cu toate acestea, să rămână un om bun. Cât timp face lucrurile acelea rele dintr-un motiv corect.

— Poţi face lucruri rele dintr-un motiv bun?

— Categoric. Uite, amândoi ştim că nu e bine să minţi, nu?

Dă din cap.

— Ei bine, să zicem că Ada se tunde şi nu-i stă bine. Ea te întreabă cum îi stă şi tu îi spui că e drăguţă cu noua tunsoare, pentru că nu vrei s-o superi. Asta înseamnă că minţi, dar ar fi dintr-un motiv bun. Are sens ce spun?

— Da…

— Ţi-am răspuns la întrebare?

— Nu chiar, spune el. Pentru că, atunci când minţi în legătură cu o tunsoare, nu e un lucru *foarte, foarte* rău.

Simt un fior pe şira spinării.

— Atunci, tu la ce te gândeşti?

Unde ai fost de fiecare dată cândjurai că te joci cu Spencer Archer?

Privesc chipul fiului meu, aşteptând să aud ce are să-mi spună. Însă el nu face decât să ridice din umeri. Orice-ar fi făcut, nu mărturiseşte.

Înainte să apuc să cercetez mai mult, se aude un ciocănit în uşă. Este Enzo, care vrea şi el să-i spună noapte bună. Nu ştiu încă la ce se referea întrebarea lui Nico. Mi s-a părut că avea în minte ceva foarte clar, dar nu părea că are de gând să-mi spună ce anume. Poate că Enzo îi va răspunde la
întrebări mai bine decât am făcut-o eu.

CINCIZECI ŞI OPT

Se întâmplă rar să ne strângem toţi în jurul mesei, la micul-dejun.

Întrucât copiii nu şi-au mâncat ieri clătitele, azi fac tot clătite cu fulgi de ciocolată. Nu-i nimic ieşit din comun. Folosesc un aluat de clătite cumpărat de la supermarket, aşa că nu trebuie să fac nimic altceva decât să adaug apă şi să amestec bine. Apoi torn mici cerculeţe în tigaie, unde am încins mult ulei, mult prea mult faţă de cât ar fi necesar. Practic le prăjesc în baie de ulei, însă copiilor le plac la nebunie aşa. De fapt, şi lui Enzo îi plac la fel.

Apoi, tuşa finală sunt fulgii de ciocolată. Arunc opt sau nouă bobiţe în fiecare clătită. Încerc să aşez fulgii de ciocolată astfel încât să arate ca nişte feţe zâmbitoare, însă nu-mi iese decât pe jumătate.

— Ce bine miroase, Millie, spune Enzo pe un ton care pare vesel, însă trebuie să fi intrat şi el măcar un pic în panică după lucrurile pe care i le-a spus ieri Cecelia.

Într-un final, aşez pe masă patru farfurii învârfuite cu clătite. Copiii se înfig în ele cu mai multă poftă decât ieri. Din punctul lor de vedere, toată vânzoleala cu poliţia a luat sfârşit.

— Acum plouă, dar pe după-amiază o să se oprească, spune Enzo. Nico, ar trebui să ne antrenăm iar la baseball când mă întorc de la treabă.

— Crezi că la anul mă vor lăsa să intru iar în echipa de la Liga Mică? întreabă Nico, cu gura plină de clătite.

Nu ştiu exact care sunt regulile, dar după ce i-a tras un pumn în burtă acelui copil, s-ar putea ca Nico să fi fost exclus definitiv.

— Nu ştiu sigur, răspunde Enzo, dar poate că peste vară ne antrenăm şi la fotbal. O să fii la fel de bun ca la baseball. OK?

Nico încuviinţează din cap:

— OK!

Acesta este momentul de tihnă familială la care am visat când am văzut pentru prima dată casa asta. Noi patru, stând în jurul mesei la micul-dejun şi mâncând clătite. Dacă aş putea face o poză de familie, ea ar surprinde exact acest moment.

Apoi sunetul soneriei de la intrare spulberă vraja.

— Mă duc eu.

Enzo sare atât de repede de pe scaun, încât mă îngrijorez că el ştie deja cine e la uşă.

— Mă întorc imediat.

Fireşte că-l urmez. Orice s-ar întâmpla, vreau să ştiu şi eu. La momentul acesta, sunt destul de sigură că dinspre cealaltă parte a uşii nu poate veni nimic bun.

Până ajung eu în hol, Enzo a deschis deja uşa. În prag e Cecelia, cu pantalonii uzi fleaşcă şi părul ei blond lipit de ţeastă din cauza ploii de afară. Dacă ar fi fost câtuşi de puţin machiată, tot fardul i s-ar fi scurs pe faţă.

— Intră, îi spune Enzo. Te-a murat de tot!

Chiar dacă e udă din cap până-n picioare, Cecelia pare să nici nu dea importanţă acestui lucru când intră în casă, trecând pe lângă noi.

— Mă bucur că am ajuns la timp. Trebuie să stăm de vorbă.

Arunc o privire spre bucătărie, ca să mă asigur că Ada şi Nico n-au venit la uşă să asculte ce vorbim. Am sentimentul că, orice-ar avea Cecelia să ne spună, n-o să vreau să audă şi copiii.

— Nu vrei să te aşezi? o întreb. Pot să-ţi aduc un prosop sau…

— Poliţia e pe drum încoace, vin să te aresteze, Enzo, mă întrerupe ea.

Chiar dacă ieri m-a avertizat că s-ar putea întâmpla una ca asta, faptul în sine îmi taie respiraţia. Enzo pare şi el la fel de şocat.

— Poliţiştii m-au anunţat în avans de dimineaţă, ca semn de bună

credinţă.

Îşi îndepărtează de pe faţă câteva şuviţe ude.

— Obţin mandatul ca să te aresteze şi mă aştept să ajungă în scurtă vreme aici. Am venit încoace cât de repede am putut, ca să putem vorbi înainte de venirea lor.

— De ce? strigă el. Ce au împotriva mea? N-au nimic.

— Benito a obţinut nişte informaţii pentru mine, spune ea. Am vorbit cu el pe drum spre voi. Aşa cum ţi-am spus ieri, au găsit ceva când au făcut percheziţia. Au găsit ceea ce cred că este arma crimei.

— E ridicol! izbucneşte Enzo. Arma crimei? Care anume – vreun cuţit de la bucătărie?

— Nu, un briceag, spune ea. Are iniţialele tale gravate pe el – EA. L-au găsit dosit într-un sertar.

Răsucesc capul ca să mă uit spre soţul meu. Ştiu briceagul ăla – e cel primit de la tatăl lui. Nu se desparte niciodată de el.

— Şi, adaugă Cecelia, părea că a fost şters, dar tot au mai rămas urme de sânge pe el. Au făcut o analiză ADN de urgenţă şi au primit rezultatele în dimineaţa asta: se potriveşte cu sângele lui Jonathan Lowell.

Enzo rămâne cu gura căscată. Se lipeşte de zid, ca şi când ar fi pe cale să i se înmoaie genunchii. Dintre toate dovezile pe care le aveau împotriva lui, asta este de departe cea mai incriminatoare. Dar trebuie să fi avut un motiv. Trebuie să existe un motiv pentru care cuţitul lui e murdar de sângele lui Jonathan. Trebuie să-i aud explicaţia. Trebuie s-o aud neapărat acum.

— Enzo? şoptesc eu.

— Eu...

Clipeşte de câteva ori.

— Am crezut că l-am şters bine de tot.

Poftim?

Se ridică brusc îndreptându-se de spate şi inspiră sacadat.

— Îmi pare atât de rău, Millie, spune el. N-am fost sincer cu tine. Eu sunt cel care l-a ucis pe Jonathan.

CINCIZECI ŞI NOUĂ

Eu sunt cel care l-a ucis pe Jonathan.

Până în ziua în care o să mor o să aud în minte vocea soţului meu spunând aceste cuvinte.

Până la momentul acesta, Cecelia a părut absolut încrezătoare, deţinând controlul asupra situaţiei, însă mărturisirea lui a cutremurat-o.

— Enzo, vrei să spui că…

— Îmi pare foarte rău, adaugă el încet. Am făcut un lucru îngrozitor. Îmi pare rău că am minţit în legătură cu asta. Dar. acum o să fac ce trebuie. O să mărturisesc.

— Despre ce naiba vorbeşti?

Aproape că urlu – îndeajuns de tare încât să audă şi copiii –, dar nu mă pot abţine.

— De ce-ai face tu una ca asta?

Enzo coboară privirea.

— Îmi pare foarte rău. Am făcut-o pentru noi. pentru banii de asigurare. Eram aproape faliţi şi.

Cecelia a rămas fără cuvinte. Şi, dacă mai are vreo importanţă, la fel şi eu. Am foarte multe întrebări. Dacă a făcut-o pentru banii de asigurare, înseamnă că a fost implicată şi Suzette? O să fie arestată şi ea? Nici măcar nu ştiu de unde să încep, dar în secunda următoare se aude soneria de la uşă şi-mi dau seama că nu mai am timp nici măcar pentru o întrebare.

Cecelia e prima care-şi revine.

— Au ajuns şi poliţiştii.

Pe chipul lui Enzo se citeşte panica.

— Millie, poţi să-i duci pe copii sus, te rog? Nu vreau să vadă asta.

Soneria se aude din nou, urmată de bătăi în uşă. Nici eu nu vreau să-i las pe copiii să vadă ceva. Dar nu pare că am prea mult timp.

Oh, Enzo, ce-a fost în capul tău?

Aproape că-mi pun singură piedică în drum spre bucătărie, unde copiii mănâncă în continuare clătite. Dumnezeule, îmi doresc să-i pot lăsa să termine clătitele alea. Dar nu e timp.

— Hei, copii. Vreau să vă duceţi amândoi în camerele voastre şi să închideţi uşile. Acum.

Altădată, o astfel de cerere ar fi fost întâmpinată cu plângeri şi proteste. Dar acum au prins ideea din prima. Abandonează amândoi farfuriile şi se reped pe scări. Apoi se aud două uşi trântindu-se una după alta.

Când mă întorc, văd că Enzo şi Cecelia încă n-au deschis uşa – aşteaptă să le dau eu undă verde în privinţa copiilor.

Enzo arată de parcă e pe cale să vomite, dar se îndreaptă de spate şi se duce să deschidă. Nu e nicio surpriză să-l vedem în prag pe detectivul Willard, având pe chip acelaşi rânjet batjocoritor pe care am ajuns să-l urăsc.

— Enzo Accardi, spune el. Eşti arestat pentru uciderea lui Jonathan Lowell.

Când detectivul închide cătuşele cu un pocnet pe încheieturile soţului meu, mă bucur foarte tare să-i ştiu pe copii sus, în camerele lor, ca să nu poată asista la asta. Ştiu cum e să ai cătuşe la mâini. Îmi amintesc felul în care metalul îţi muşcă din carne şi, când mergi, simţi cum îţi pierzi echilibrul. Ştiu cum e să fii încătuşat şi luat de poliţie. Văd suferinţa aceea şi în ochii lui Enzo.

Şi mai are de suportat multe cătuşe în viitor. O viaţă întreagă.

— Te iubesc, Millie, strigă Enzo spre mine, chiar în momentul în care e luat de poliţie.

Nu inventează scuze. Nu mai pretinde că e nevinovat. Tot ce-a simţit nevoia să spună pentru el însuşi au fost acele trei cuvinte.

— Enzo! strigă Cecelia după el, scoţând capul în ploaie. Să nu le spui o vorbă fără să fiu şi eu de faţă! Ai auzit? Nicio vorbă! Ne vedem acolo!

Mă uit cum detectivul îl conduce spre maşina de poliţie. Îl înghesuie pe bancheta din spate şi atunci simt cum se

rupe ceva în mine. N-o să mă mai întorc niciodată acasă la soţul meu. Data viitoare când o să-l văd, va fi în arest.

Aproape sigur îşi va petrece toată viaţa în spatele gratiilor.

Cecelia închide uşa de la intrare şi se sprijină cu spatele de ea, clătinând din cap. Îşi dă la o parte din ochi o şuviţă de păr.

— Nu-mi vine să cred că s-a întâmplat asta. Sunt uluită.

— Da, îngaim eu.

— Ne scapă ceva.

Se uită insistent pe fereastră, la maşina de poliţie care îl duce pe Enzo departe de noi – ca şi când ar putea conţine, cumva, indiciul lipsă.

— Enzo nu ne spune tot. El n-ar ucide pe cineva pentru bani. Nu cred asta nicio secundă. A avut alt motiv.

— Poate…

Doar că Cecelia nu ştie cât de tare ne-am dorit această casă. Chiar şi cu zece la sută sub preţul cerut, tot nu era în bugetul nostru, cu toate astea, am cumpărat-o. Am sărbătorit când ne-a fost aprobat împrumutul, însă acum îmi doresc ca banca să ne fi respins dosarul. Am fi căutat în continuare. Am fi putut găsi ceva la fel de bun, pentru care să nu ne chinuim încontinuu să plătim facturile.

— Nu intra în panică, Millie, îmi spune ea. O s-o descurc eu.

Îi arunc o privire neîncrezătoare.

— Soţul meu tocmai a mărturisit crima, Cecelia.

E dificil de evaluat care parte e mai rea din toată situaţia, îngrozitoare în toate felurile posibile. Însă partea cea mai dificilă este să mi-l imaginez pe Enzo făcându-i aşa ceva lui Jonathan. Nu e ca şi când Jonathan ar fi fost împuşcat din cealaltă parte a încăperii. Enzo s-a îndreptat direct spre el, cu briceagul în mână, şi i-a tăiat gâtul de la o ureche la alta. Ce fel de om face una ca asta?

Dar mai există multe alte lucruri făcute de Enzo în viaţa lui, lucruri de care nu l-aş fi crezut în stare. Nu aş fi putut să mi-l imaginez pe soţul meu rupând degete pentru un mafiot,

dar s-a dovedit că e şi asta o parte din trecutul lui. Se pare că este genul de bărbat mai mult decât capabil să taie beregata altui om.

La urma urmelor, el a făcut-o. A mărturisit.

La etaj se trânteşte o uşă. Unul dintre copii trebuie să fi ieşit din camera lui, ca să vadă cum tatăl lor e luat pe sus de poliţie. Acum trebuie să gestionez şi asta. Trebuie să le spun amândurora ce s-a întâmplat.

— Ar fi bine să plec spre secţie, spune Cecelia. O să fii în regulă, Millie?

Categoric nu. Însă ea n-are cu ce să mă ajute în momentul ăsta.

— Du-te la secţie.

Dă din cap.

— Ţine minte – nu s-a terminat încă. O să-l ajut.

— Mulţumesc, îi spun, deşi, ce-ar mai putea face pentru noi în acest punct?

Nu a fost legitimă apărare. A fost o crimă de gradul unu sau de gradul doi. Oricum ar fi, Enzo şi-a pierdut libertatea pentru totdeauna.

Cecelia mă îmbrăţişează la plecare şi îmi promite că mă va ţine la curent cu toate noutăţile. După plecarea ei, când casa se scufundă iar în tăcere, încerc să înţeleg realitatea noii mele situaţii.

Enzo nu mai e.

Iar acum trebuie să le spun asta şi copiilor.

În timp ce urc scara scârţâitoare care duce spre etaj, îmi dau seama că nu mai e chip să pot plăti ratele împrumutului. Primul lucru pe care va trebui să-l fac este să scot iar casa la vânzare. Nu ştiu unde o să ne permitem să locuim doar cu salariul meu.

Pornesc mai întâi spre camera lui Nico, pentru că el a fost în ultima vreme mai tulburat, dar aud suspine venind din camera Adei – fata asta ia mereu totul în tragic. Şi în situaţia asta nici măcar n-o pot învinovăţi. Ciocăn la uşă şi, fiindcă nu-mi răspunde, intru direct.

Ada stă întinsă pe pat, suspinând în pernă, iar umerii ei

înguşti se zguduie violent. De fapt, tot trupul i se cutremură. Anul trecut am văzut la spital pe cineva în convulsii şi starea ei de acum nu mi se pare foarte diferită de a persoanei aceleia. Ada a fost mereu fata tatei şi toată lumea ei o să fie distrusă când va afla ce-a făcut Enzo. Doar privind-o cum plânge, lacrimile ţinute atâta timp ascunse încep să mi se prelingă pe obraji.

Enzo, cum ai putut să ne faci una ca asta? Cum ai putut?

— Ada.

Mă aşez pe marginea patului ei şi îi mângâi părul moale şi negru.

— Ada, scumpo… ţi-am spus să nu vii jos.

Spune în pernă câteva cuvinte pe care nu le pot desluşi.

— Este în regulă, o mângâi eu în continuare pe păr. O să fie bine.

Nu ştiu pe cine încerc să conving. Dacă încerc s-o conving pe ea, nu funcţionează. Şi nici pe mine nu încerc să mă conving. Ar trebui să tac naibii din gură.

Ada se răsuceşte în pat, întorcându-se să se uite la mine cu ochii umflaţi şi roşii:

— Poliţia crede că tata l-a ucis pe domnul Lowell.

Primul impuls este să mint, dar ce rost ar avea?

— Da. Aşa crede.

Lacrimile i se preling pe obraji.

— Dar nu el l-a ucis!

Următoarea parte va fi dificilă pentru ea, dar tot o s-o audă mai devreme sau mai târziu. Mai bine s-o afle de la mine, decât s-o citească online sau să i-o spună vreun prieten.

— Ada, scumpo, a mărturisit. A recunoscut în faţa poliţiştilor că l-a ucis pe domnul Lowell.

— Cu toate astea, n-a făcut-o el! strigă Ada. Ştiu că n-a făcut-o!

Încerc să-i pun o mână pe umăr, dar se scutură ca să mă îndepărteze:

— De unde ştii?

— Pentru că, spune fiica mea, eu l-am ucis.

PARTEA A III-A

ŞAIZECI

ADA

Mă numesc Ada Accardi şi am 11 ani. Am părul negru şi ochii căprui, de fapt, deşi unii spun că par tot negri. Am un frate pe nume Nicolas, în vârstă de nouă ani. Vorbesc fluent două limbi: engleză şi italiană. Mâncarea mea preferată sunt macaroanele cu brânză, mai ales aşa cum le pregăteşte mama. Cartea mea preferată este *Daughters of Eve,* de Lois Duncan. Îngheţata mea preferată este cea cu bucăţele de fursecuri.

De asemenea, l-am ucis pe vecinul care locuieşte în casa de alături, Jonathan Lowell.

Şi încă ceva:

Nu-mi pare rău.

CUM SĂ-L UCIZI PE VECINUL CIUDAT DE ALĂTURI - UN GHID DE ADA ACCARDI, CLASA A CINCEA

PASUL 1: ÎŢI LAŞI ÎN URMĂ CASA ŞI TOT CE IUBEŞTI

Mâine ne mutăm.

Mama şi tata sunt foarte încântaţi de asta. Mai ales tata. Ne tot spune că o să locuim în casa aia mare şi frumoasă şi o să ne placă la nebunie acolo. Se poartă de parcă ar fi făcut un lucru minunat pentru noi, doar că eu nu vreau să mă mut. Mie îmi place în Bronx. Aici sunt toţi prietenii mei. Îmi place chiar şi apartamentul ăsta despre care ei spun că e „prea mic”.

Dar la 11 ani n-ai de ales. Dacă mama şi tata îţi spun că trebuie să te muţi, trebuie să te muţi.

În fine, ăsta-i motivul pentru care nu pot dormi.

De o oră stau întinsă în pat şi mă holbez la tavan. Îmi place tavanul ăsta. Vopseaua are o grămadă de crăpături, iar eu le ştiu pe toate. Ca aia din mijloc, care arată fix ca faţa cuiva. I-am dat numele Constance.

Când o să plecăm, o să-mi fie dor de Constance.

— Nico? şoptesc în întuneric.

Unul dintre lucrurile pe care părinţii mei le consideră rele în casa de acum e faptul că Nico şi cu mine trebuie să împărţim camera. Şi, fiindcă el e băiat, iar eu sunt fată, ar trebui să aibă fiecare camera lui. Doar că tata a atârnat o draperie în mijlocul camerei, aşa că treaba e rezolvată. Nu mă deranjează să stau în aceeaşi cameră cu Nico. Îmi place să ştiu că, atunci când merg la culcare, este şi el în cameră cu mine, de cealaltă parte a draperiei.

— Da? şopteşte şi Nico.

E treaz. Bun.

— Nu pot să dorm.

— Nici eu.

— Aş fi vrut să nu fie nevoie să ne mutăm.

Salteaua lui Nico scoate scârţâitul acela pe care-l face ori de câte ori el se răsuceşte în pat.

— Ştiu. Nu e drept.

Într-un fel, mă simt mai bine să ştiu că nici Nico nu vrea să plece de- aici. Pentru că mama şi tata sunt atât de entuziasmaţi. Ai zice că ne mutăm direct în Disneyland.

Dar pentru Nico nu-i atât de rău cum este pentru mine. Lui îi vine mereu mai uşor să-şi facă prieteni. Cu toţii îl plac din prima clipă. Însă eu am aceleaşi două bune prietene de la grădiniţă – Inara şi Trinity. De asemenea, mi-au mai rămas doar trei luni până la terminarea şcolii primare şi o să lipsesc de la festivitate. În schimb, o să absolv clasa alături de o grămadă de puşti pe care nici măcar nu-i *cunosc.*

— Poate că o să fie nasol de tot, spune Nico, iar mama şi tata o să vrea să ne mutăm înapoi.

— Probabil că nu. Casa asta nouă a fost, cred, foarte scumpă.

— Aha. Au zis că abia-şi pot permite poteca.

— Vrei să spui ipoteca?

— E vreo diferenţă?

Nu înţeleg nici eu ce înseamnă o ipotecă, dar ştiu că nu-i acelaşi lucru cu o potecă. Adică sunt sigură că nu este.

— Suntem condamnaţi să locuim în casa asta nouă până mergem la facultate.

De cealaltă parte a draperiei, Nico rămâne tăcut pentru o vreme.

— Păi, poate n-o să fie chiar aşa de rău. Poate că o să ne placă.

Nu-mi pot imagina aşa ceva. Nu-mi pot imagina că-mi fac noi prieteni şi că mă obişnuiesc cu casa aceea mare şi înfricoşătoare.

— Nico?

— Îhî.

— Pot să trag draperia?

Draperia care separă cele două jumătăţi ale camerei a fost instalată, de fapt, pentru mine. Când a montat-o tata, mama mi-a spus că recurg la asta pentru că „de-acum eşti domnişoară în toată regula şi ai nevoie de intimitatea ta.”

Dar noaptea simt mereu nevoia să trag deoparte draperia.

— OK, încuviinţează Nico.

Mă dau jos din pat şi trag draperia. Cu claia de păr zburlită toată, Nico stă învelit până sub bărbie cu pilota lui Super Mario Bros. Îmi face semn cu mâna şi îi fac şi eu, la rându-mi.

Îmi amintesc ziua în care mama şi tata l-au adus pe Nico acasă, de la spital. Mama spune că n-am cum să-mi amintesc, fiindcă abia dacă aveam doi ani, iar la vârsta aceea creierul meu nu putea încă să păstreze amintiri, dar jur că-mi amintesc. Mama l-a adus în casă în coşuleţul acela mititel, iar Nico era mic de tot. Nu-mi venea să cred cât de mic! Era mai mic decât păpuşile mele.

Am întrebat dacă pot să-l ţin şi eu şi mama a zis că pot, dar să am mare grijă. Aşa că m-am aşezat pe canapea, iar mama mi l-a aşezat în poală. Mia zis să-i sprijin capul, şi aşa am făcut. Părea cu adevărat încântat să fie ţinut în braţe şi arăta mai mult ca un bătrânel. Apoi i-am băgat un deget în guriţă, iar el a început să-l sugă. Iar eu i-am spus: „Te iubesc, Nico.”

O să-mi fie dor să împart camera cu fratele meu.

ŞAIZECI ŞI UNU

Astăzi este ziua mutării.

Tata a luat un camion mare şi încarcă aproape totul cu vreo doi prieteni de la serviciu. Mama tot strigă la el că o să-şi distrugă spatele şi-i spune să aibă grijă, el spune c-o să aibă, dar pe tata nu-l doare niciodată nimic, aşa că nu înţeleg de ce e aşa îngrijorată. Îmi dau seama că şi el o crede cam sperioasă, dar de obicei cedează când o vede aşa supărată.

Mama este cu adevărat o mamă bună. E genul care, dacă uiţi că mâine trebuie să duci la şcoală o tavă cu pătrăţele Rice Krispies şi o anunţi când aproape că s-a făcut ora de culcare, iese şi cumpără ce-i trebuie pentru Rice Krispies şi bezele, le face, le împachetează şi se asigură că sunt gata pregătite pentru a doua zi. (Asta i s-a întâmplat recent lui Nico, aşa că ştiu sigur că e adevărat ce spun). Este genul de mamă clasică, obişnuită, care ne iubeşte şi are grijă de noi.

Dar tata e cu totul altceva.

Tatăl meu poate face absolut orice. Adică mama poate să iasă şi să cumpere chestiile necesare pentru a face pătrăţele Rice Krispies şi apoi să le pregătească pentru a doua zi, la şcoală. Dar dacă îi spun lui tata că-mi trebuie nişte Rice Krispies care vin, să zicem, din *China,* atunci el o să mi le aducă. Nu ştiu cum, dar o să mi le aducă la timp, ca să le am mâine, la şcoală.

Tot tata conduce şi camionul ăla mare şi înainte mă lăsa să merg în faţă, cu el, dar a aflat mama şi s-a înfuriat îngrozitor. Aşa că acum nu mă mai lasă; el zice că mama e foarte deşteaptă şi, dacă zice ea că nu sunt în siguranţă, atunci nu pot să mai stau în faţă.

Camera mea din casa cea nouă este foarte mare. E cam de două ori mai mare decât camera pe care-o împărţeam cu Nico în vechiul apartament. Tata mi-a spus că pot să-mi

aleg eu prima camera, fiindcă sunt mai mare, aşa că am ales-o pe cea de pe colţ. Are o grămadă de ferestre pe care pot să mă uit afară când citesc.

Doar că, în timp ce-mi despachetam cărţile în noua mea cameră, am început să plâng.

Plâng prea mult. Toată lumea spune asta despre mine. Dar nu mă pot abţine! Când sunt tristă, plâng. Nu înţeleg de ce nu plâng şi ceilalţi mai des. Nici măcar Nico; el abia dacă mai plânge din când în când.

Tata trece pe lângă camera mea şi mă vede aşezată pe pat, plângând. Lasă imediat cutia pe care o cară în braţe şi vine să se aşeze lângă mine.

— Ce s-a întâmplat, *piccolina?* De ce eşti tristă?

Ridic privirea spre el. Sunt aproape la fel de înaltă ca mama, dar tata e mult mai înalt decât noi. Când vine să mă ia de la şcoală, celelalte fete spun că e foarte chipeş. Şi mama Inarei s-a îndrăgostit de el. Dar eu nu mă gândesc în felul ăsta la tata.

— Vreau înapoi acasă, îi spun eu.

Se încruntă.

— Dar aici este casa noastră, acum. Şi e o casă mult mai bună.

— O urăsc.

— Ada, doar nu vorbeşti serios.

Pare atât de dezamăgit, încât nu-i mai spun că vorbesc foarte serios. Dacă aş putea să pocnesc din degete şi să fiu din nou în apartamentul nostru micuţ, aş face-o într-o clipită.

— Uite cum facem, spune el. O să-i dăm o şansă noii noastre case. Şi dacă peste un an încă o urăşti, o să ne mutăm înapoi.

— Ba nu, n-o să ne mutăm.

— Ba da! Îţi promit.

— Mama n-o să ne lase să facem asta.

Îmi face cu ochiul şi îmi spune în italiană:

— Atunci o să ne mutăm fără aprobarea ei.

Nu-l cred, dar mă face să mă simt mai bine. În plus, dacă mă gândesc mai bine, probabil că are dreptate. Totul va fi altfel peste un an. Până atunci, poate chiar o să-mi placă să locuiesc aici.

ŞAIZECI ŞI DOI

PASUL 2: ÎNCERCI SĂ TE ADAPTEZI – DIN RĂSPUTERI

N-am mai fost niciodată până acum copilul cel nou din clasă.

Mereu mi-a fost milă de puştiul abia venit, stând în picioare în faţa clasei, nevoit să spună ceva despre el. Iar acum, acel copil sunt chiar eu. Stau în faţa unei clase pline de copii de clasa a cincea, îmbrăcată în rochia roz, cere-mi dă mâncărimi şi mă incomodează, pregătită de mama. Văzusem în magazin o rochiţă superbă, albă şi vaporoasă, pe care mi-aş fi dorit să mi-o cumpere pentru prima zi de şcoală, dar din nu ştiu ce motiv, mama nu mă lasă absolut niciodată să port alb, aşa că am ajuns să o port pe asta. Iar acum nu ştiu ce trebuie să zic.

— Haide, Ada, mă îndeamnă învăţătoarea noastră, doamna Ratner. Spune-ne câte ceva despre tine.

Nu-mi place de doamna Ratner. Fosta mea învăţătoare, domnişoara Marcus, era tânără şi purta mereu nişte ochelari drăguţi, violet, şi ne aducea bomboane în fiecare joi. Doamna Ratner are vreun milion de ani şi cred că muşchii pe care-i foloseşte la zâmbit sunt prea bătrâni ca să mai funcţioneze.

— Mă numesc Ada, spun eu, şi sunt din New York City.

Mă uit spre doamna Ratner, încercând să-mi dau seama dacă este suficient. Nu este.

— Îmi place să citesc, continui eu. Şi am luat şi lecţii de balet.

N-am mai fost la balet de când aveam nouă ani, dar sper să fie suficient. Nu este.

— Materia mea preferată este engleza, îi dau eu înainte. Iar tatăl meu este italian, aşa că vorbesc şi italiana.

— Are cineva întrebări pentru Ada? se adresează doamna Ratner clasei.

Un copil ridică mâna.

— Dacă tatăl tău este marţian, atunci e verde?

— Nu e marţian. Este *italian.*

I

— Ai zis marţian.

Nu ştiu cum să răspund la asta. Apoi vine şi a doua întrebare:

— Dacă eşti italiancă, cum de materia ta preferată este engleza?

— *Tata* este italian. Eu sunt de aici.

— Ba nu, spune alt copil. Tocmai te-ai mutat. Deci cum poţi fi *de* aici?

— Vreau să spun, continui eu, că sunt din New York, adică de aici.

— Aici nu e New York City, spune primul copil.

— Dar este statul New York.

— Şi?

Doamna Ratner îi lasă pe copii să-mi mai pună întrebări timp de alte câteva minute. Unele dintre acestea sunt în regulă, de exemplu care e filmul meu preferat sau serialul meu preferat de la televizor. Dar îmi pun şi o grămadă de întrebări ciudate. De pildă, de ce port şosete la rochie? Iar copilul care m-a întrebat dacă tata e marţian mă întreabă dacă eu cred în extratereştri şi dacă am văzut vreodată vreunul.

Când merg înapoi la locul meu, îl observ pe băiatul de lângă mine cum se holbează. Este destul de enervant, aşa că într-un final îi spun:

— Ce e?

Iar el îmi răspunde:

— Dacă eşti marţiană, atunci eşti cea mai frumoasă marţiană pe care am văzut-o vreodată.

Habar n-am cum să răspund la *aşa ceva.* Însă doamna Ratner ne şuşuie, aşa că nu trebuie să mă gândesc la ce să-i răspund.

În pauza de prânz, băiatul de lângă mine mă urmează la cantina şcolii. În fine, şi eu îi cam urmez pe toţi ceilalţi, din

moment ce nu ştiu încotro să mă îndrept, dar parcă pe el îl simt tot timpul în spatele meu. Şi când ne aşezăm la rând, îl văd chiar acolo, după mine.

— Bună, Ada, spune el. Eu sunt Gabe.

— Bună, îl salut şi eu.

Când eram la grădiniţă sau în clasa întâi, toţi copiii din clasa noastră erau cam la fel de înalţi. Însă în clasa a cincea unii sunt mult mai înalţi decât alţii. Adică există copii care-mi vin doar până la umăr şi copii foarte înalţi, cum e Gabe, care mă domină cu înălţimea lor.

— Deci, cum ţi se pare şcoala până acum? mă întreabă el.

Nu-mi place deloc. Însă nu pot spune asta. Aşa că mă mulţumesc să ridic din umeri.

— Este OK.

— Cum s-a întâmplat să te muţi aici?

— Părinţii mei consideră că este un loc potrivit pentru creşterea copiilor sau ceva de genul ăsta.

— Oh, nu este.

Gabe se holbează la mine şi preţ de o clipă îmi aminteşte un pic de călugăriţa aia pe care şi-o doreşte Nico.

— Ştii de copilul ăla care a dispărut acum câţiva ani? Într-o zi era aici, iar în următoarea n-a mai fost.

Habar n-am despre ce vorbeşte. Dacă suburbia asta nu era sigură, părinţii mei nu ne-ar fi mutat aici.

— De la şcoala noastră?

— Nu, locuia la câteva oraşe depărtare, dar mergeam cu toţii în aceeaşi tabără.

Gabe pare mult prea încântat să vorbească despre copilul dispărut.

— Era foarte bun la tras cu arcul, dar eu înotam mai bine ca el. Îl chema Braden Lundie. Şi, cum ţi-am zis, într-o zi pur şi simplu nu s-a mai întors acasă de la şcoală şi nimeni n-a reuşit să-şi dea seama ce s-a întâmplat cu el.

— Se spune că vinovatul este de obicei cineva din familie.

Am auzit-o odată pe mama spunându-i asta lui tata când

se uitau la ştiri şi credeau că eu nu-i aud.

— Nu, nu a fost asta, insistă Gabe. Părinţii lui Braden au colaborat cu poliţia şi s-au străduit din răsputeri să-l găsească. Dar n-au reuşit nici până în ziua de azi să dea de urma lui.

Îmi aruncă o privire rău-prevestitoare.

— Probabil a murit până acum.

— Sau poate a fugit.

— Avea doar opt ani! Unde să se ducă?

Ideea dispariţiei unui băiat de opt ani îmi face pielea de găină pe braţe. Trebuie să mă asigur că aştept împreună cu Nico să vină autobuzul. Cât suntem amândoi, nu se poate întâmpla nimic rău.

— Dacă vrei, spune Gabe, pot să te însoţesc până acasă, să fim siguri că nu păţeşti nimic.

— Merg cu autobuzul.

Şi chiar de n-aş merge, *nu* vreau să mă înhăitez cu Gabe. Oricât de mult mi-aş dori să-mi fac prieteni, e un ciudat. E ceva ciudat la părul ăla al lui, rar şi ondulat. Şi miroase urât. Trebuie să facă un duş. Eu fac în fiecare seară, pentru că mama spune că e important să miroşi frumos.

— Păi atunci, continuă el, poate treci pe la mine azi, după ore.

— Nu am voie. Trebuie să mă duc direct acasă după şcoală.

— Poate altă dată? întreabă Gabe plin de speranţă.

— Poate.

Nu vreau să-mi pierd vremea cu Gabe nici acum, nici altă dată. Dar pur şi simplu sper că o să mă lase în pace dacă-i zic aşa. Însă nu renunţă. Vorbeşte cu mine încontinuu, cât aşteptăm la rând să ne luăm mâncarea, apoi vine după mine la masă. Nu prea vreau să stau cu el, dar presupun că e mai bine decât să stau singură.

ŞAIZECI ŞI TREI

Mă întorc acasă cu autobuzul, împreună cu Nico. Nu mă surprinde că azi şi-a făcut o grămadă de prieteni, dar tot lângă mine stă.

— Cum a fost la şcoală? îi întreb.

— Destul de bine, îmi răspunde el. Sunt mulţi copii cărora le place să joace baseball.

Aş vrea să fiu şi eu la fel de bună la sport ca Nico. Eu mă pricep la înot, pentru că m-a învăţat tata, dar înotul nu e activitate de grup. Nici măcar nu cred că există echipă de înot pentru copiii de vârsta mea. Celălalt lucru pe care-mi place să-l fac este să citesc, dar nici asta nu-i activitate de grup.

— Unii colegi merg în parc în weekend, să joace baseball, spune el. Poate că o să mă lase şi pe mine mama să merg.

— Doar să ai grijă. Ştii că un băiat pe nume Braden Lundie a dispărut acum câţiva ani? Era cam de vârsta ta. Nu ştie nimeni ce s-a întâmplat cu el.

— Şi?

— Şi! *Ceva* i s-a întâmplat băiatului ăluia. Poate l-a ucis cineva.

— Isuse, Ada, îşi dă Nico ochii peste cap. Îţi faci mai multe griji decât mama.

Poate că are dreptate. Nu ştiu de ce-mi fac atâtea griji pentru tot felul de lucruri. Îmi doresc să pot închide robinetul grijilor ăstora.

— Dacă eşti îngrijorată, continuă Nico, poţi să vii şi să mă supraveghezi.

S-ar putea s-o fac, dar, sincer vorbind, prefer să-mi petrec timpul alături de copiii de vârsta mea. Azi nu mi-am făcut niciun prieten. Mă rog, cu excepţia lui Gabe, dar nu-mi doresc absolut deloc să-mi petrec timpul cu el în afara şcolii. Destul că trebuie să-l văd *la* şcoală.

— Ai dormit bine noaptea trecută, acum, că ai camera ta? îl întreb pe Nico.

Se gândeşte preţ de o clipă, apoi scutură din cap.

— Nu, mi-a fost frică. Mi-ai lipsit.

Mă bucur că spune asta. Şi mie mi-a fost greu să dorm singură în camera mea.

— Şi tu mi-ai lipsit.

— Oare am putea să dormim iar în aceeaşi cameră într-o noapte? propune el. Pot să-mi aduc sacul de dormit şi să dorm pe podea, la tine în cameră.

— Sau să dorm eu la tine?

— Putem face cu schimbul, spune Nico foarte vesel.

Autobuzul ajunge pe strada Locust, capătul în care locuim şi noi. Coborâm eu, Nico şi băiatul acela, Spencer, care locuieşte peste drum. Mama lui Spencer îl aşteaptă deja în staţie şi îl duce imediat acasă, dar pe noi mama ne aşteaptă în casă. Am cheile în geantă, iar mama ne-a spus că, dacă ea nu s-a întors încă de la serviciu când ajungem noi, eu sunt şefa până ajunge acasă.

Când trecem pe lângă casa vecină cu a noastră, văd pe cineva la fereastră. Trebuie să fie vecinul nostru. E un bărbat cam de-o seamă cu tata; când ne vede, ne face cu mâna. Nico îi face semn şi el, apoi şi eu, dar mi se pare ceva ciudat aici. Nu ştiu de ce-ar sta bărbatul ăla la fereastră, uitându- se după autobuzul şcolii.

E ciudat să faci una ca asta.

ŞAIZECI ŞI PATRU

PASUL 3: ÎNVEŢI SĂ TRĂIEŞTI ÎN NOUA TA CASĂ

Nico se poartă ciudat.

După şcoală a fost acasă la familia Lowell, fiindcă le-a spart geamul când a jucat baseball în curte, iar acum trebuie să-i ajute la treburile din gospodărie. Se pare că merge acolo în fiecare zi şi nu se întoarce decât cu puţin timp înainte ca mama să ajungă acasă. L-am întrebat cu ce îi ajută şi mi-a zis că face curat. Dar când l-am întrebat ce fel de curăţenie face, a tăcut.

Oricare-ar fi treburile la care îl pun acolo, e clar că îi strică dispoziţia şi devine ursuz. Nici măcar nu au un animal de companie, ca să cureţe după el. Il pun să scoată gunoiul? Să spele vasele? Il pun să urce un bolovan la deal şi, imediat ce ajunge cu el în vârf, bolovanul se rostogoleşte la vale şi trebuie s-o ia de la capăt?

Pe vremuri, când stăteam în aceeaşi cameră, aş fi aşteptat să vină ora de culcare şi apoi l-aş fi întrebat mai multe. Dar acum, Nico se închide seara la el în cameră şi nu prea mai vorbeşte cu mine.

În seara asta, la cină, abia dacă a mâncat ceva. Mama a pregătit un piure cu mult unt şi sare, exact aşa cum îi place lui, dar n-a făcut decât să-l adune morman în farfurie şi să sculpteze în el tot felul de chestii. Aşa că, după ce terminăm de mâncat, pornesc spre camera lui. Bat la uşă, lucru ciudat după ce atâta timp am împărţit amândoi aceeaşi cameră.

— Am treabă! strigă el.

— Sunt Ada! strig şi eu prin uşă.

— Tot am treabă!

Apoi încerc să răsucesc mânerul uşii, dar e încuiat. De ce ar avea nevoie de încuietoare la uşă un băiat de nouă ani? Nu pare în regulă.

Oh, nu, parcă aş fi mama. Minunat, o iau pe urma părintelui plicticos. Ăsta e norocul meu.

Decid că e mai bine să-l întreb despre ce e vorba mâine-dimineaţă, în drum spre staţia de autobuz. Cele câteva minute de dimineaţă, cât mergem până în staţie şi apoi după-amiază, când facem acelaşi drum spre casă, sunt singurele momente în care suntem singuri, doar noi doi. Dar ajungem în staţie şi răutăcioasa doamnă Archer e deja postată acolo şi ne priveşte insistent – mai ales pe Nico. În ultima vreme, însă, Nico nici nu mă mai aşteaptă să mergem împreună la autobuz. Dimineaţa o şterge pur şi simplu pe uşă şi cât aşteptăm în staţie abia dacă se uită la mine.

Aşa că astăzi mă trezesc mai devreme, să mă asigur că nu pleacă înaintea mea. Când cobor la parter, nici urmă de Nico. Îmi spun că am destul timp ca să mănânc repede un castron cu cereale, cu toate că, atunci când intru în bucătărie, dau peste Martha venită la curăţenie şi nu vreau să-i stau în drum. Este aşa de ciudat să avem o femeie care vine să ne facă ordine în casă. Când stăteam în Bronx, doar prietenii noştri bogaţi aveau menajere şi sunt destul că sigură că noi nu suntem bogaţi.

— Vrei să iei micul-dejun? mă întreabă Martha.

Dau din cap.

— Poţi să-mi dai, te rog, cutia cu fulgi de porumb?

Martha face ochii mari.

— Fulgi de porumb la micul-dejun?

Nu înţeleg de ce pare atât de oripilată. Care-i problema dacă mănânci cereale dimineaţa? Adică, nu pentru *asta* sunt cerealele?

Pe de altă parte, însă, Martha e ciudată. Abia dacă scoate vreo vorbă, îşi ţine părul prins într-un coc atât de strâns, încât pare de-a dreptul dureros, de asemenea, se holbează neîncetat la mama. Gen, *neîncetat.* Habar n-am de ce.

— Pot să-ţi fac o omletă cu cârnat, îmi spune ea. Ăsta e un mic-dejun adecvat.

Înainte să apuc s-o refuz, fiindcă nu am timp, deschide frigiderul şi întinde mâna după cutia cu ouă. Mâneca bluzei i se ridică şi observ că în jurul încheieturii are un cerc de

vânătăi mov. Ca şi când ar fi purtat o brăţară care a strâns-o prea mult de mână.

— Te-ai lovit? o întreb.

Încremeneşte cu cartonul de ouă strâns în mâini. Privirea îi cade pe încheietură şi se trage de mânecă să acopere vânătăile.

— Eu/ Nu.

— Atunci unde te-ai învineţit? o întreb iar, chiar dacă ştiu că nu-i deloc treaba mea.

Clipeşte de câteva ori.

— Eu^ Eu doar/

Pare să se fi întristat brusc. Mă întreb dacă Martha are necazuri şi dacă nu cumva ar trebui să încerc s-o ajut. Însă ce pot face eu? N-am decât 11 ani. Nu-mi pot rezolva nici propriile probleme.

Că veni vorba despre asta, în timp ce încerc să-mi dau seama ce i-aş putea spune Marthei, aud trântindu-se uşa de la intrare. Nico! Fir-ar, ştiam eu că n-ar fi trebuit să mă opresc pentru idiotul ăsta de mic-dejun! Acum o să ajungă în staţie înainte să avem o clipă ca să stăm de vorbă.

— Trebuie să plec, îi spun Marthei, care pare atât de uşurată, încât mă bucur că n-am mai zis şi altceva. Oricum n-ar fi vrut să-i spună unui copil din problemele ei.

ŞAIZECI ŞI CINCI

Astăzi mă ia tata de la şcoală, ca să mă scoată la o îngheţată.

Făcea asta şi când locuiam în vechiul apartament. Nico cere de obicei multă atenţie, aşa că tata a spus că trebuie să mai petrecem un pic de timp doar noi doi. Mi-a fost teamă că n-o să mai vrea să ieşim la îngheţată după ce ne-am mutat, mai ales că încearcă să-şi pună afacerea pe picioare aici, în suburbii, dar ieri mi-a spus că o să mă ia a doua zi, cu camioneta. Iar acum îl aştept în faţa şcolii.

Până acum nu m-au mai luat după ore, am mers doar cu autobuzul şcolar, aşa că nu ştiu exact unde să-l aştept. Până la urmă ajung în spatele şcolii, fiindcă aici e un loc unde maşinile pot trage pe dreapta. Însă după ce pleacă toată lumea şi se face linişte de tot, nu mă pot abţine să nu mă gândesc la băiatul ăla, Braden Lundie. Cel care a dispărut.

Gândul mă sperie foarte tare. Fiindcă, după ce dispari, ce se întâmplă cu tine? Adică na, nu-i ca şi când te-ai evapora de pe faţa pământului. Nici băiatul ăla nu s-a dezintegrat. Cineva l-a *răpit.*

— Ada?

La început sunt bucuroasă că aud în spatele meu vocea unui copil. Până când mă întorc şi dau cu ochii de Gabe. Cam ultima persoană din lume pe care voiam s-o văd.

Încă din prima zi a mea în şcoala asta, cu câteva săptămâni în urmă, Gabe nu m-a slăbit nicio clipă. Am găsit nişte fete cu care să stau în pauza de prânz şi ştie şi el că nu are rost să încerce să ni se alăture, dar se aşază mereu în spatele meu la rând, la cantină, şi apoi mă urmează în recreaţii. Abia dacă-i vorbesc, aşa că nu pricep de ce continuă să mă sâcâie.

— Ce faci aici? mă întreabă el. Credeam că pleci cu autobuzul şcolii.

— Azi mă ia tata. Doar că nu ştiu de unde anume.

Abia acum, privind în jur, îmi dau seama că n-ai cum să ajungi cu maşina pe strada asta, venind din drumul principal. Totul e blocat. Aşa că tata n-are cum să mă găsească aici. Trebuie să dau un ocol, să văd dacă îl găsesc pe undeva. Şi după aceea să-i spun că am nevoie de un telefon mobil, fiindcă îmi trebuie neapărat.

— Ascultă, Ada, spune Gabe, voiam să te întreb ceva.

Eu nu vreau să mă întrebe nimic.

— Scuze, trebuie să-l găsesc pe tata.

— Sigur, dar trebuie să te întreb ceva.

Gabe ăsta chiar nu ştie să accepte un refuz. Este foarte enervant.

— Crezi că o să vrei să ieşi la întâlnire cu mine, la un moment dat?

— Nu am voie să ies la întâlnire.

Nu este o regulă oficială, dar am sentimentul că ar fi, dacă aş întreba. Însă n-am de gând să întreb, fiindcă nu vreau să ies la întâlnire nici cu Gabe, nici cu altcineva.

— Atunci ar fi în regulă să te ţin de mână?

Nici nu-mi dă ocazia să spun nu, că mă şi apucă de mână. Are palma umedă şi fierbinte. E scârboasă la atingere. Mă trag înapoi, dar în loc să renunţe, Gabe mă apucă de încheietură.

— Nu vreau să ne ţinem de mână, îi spun.

Chiar dacă acum nu ne mai ţinem de mâini – ci mă ţine el de încheietură.

Gabe tot nu pare să priceapă. M-a prins cu degetele lui lungi şi mă strânge tot mai tare.

— Uite, doar două minute, Ada. Te rog?

— Îmi faci *rău,* îi spun printre dinţi.

— Ba nu, nu-ţi fac, insistă el.

Încerc să-mi trag mâna, dar mă ţine prea strâns. Încep să mă gândesc la ceva ce ştiu de la mama, cum că băieţii sunt foarte sensibili între picioare şi, dacă îi loveşti acolo, o să te lase în pace. Însă n-am ocazia să verific, pentru că suntem întrerupţi de un şir de cuvinte în italiană şi apoi vocea tatei bubuie în engleză:

— CE CREZI CĂ FACI CU FATA MEA?

Gabe îmi dă drumul instant. Tata aleargă spre noi şi este mai furios decât l-am văzut eu vreodată. Pe gât îi pulsează o venă groasă, înfricoşătoare, şi a strâns pumnul drept. Arată de parcă ar vrea să-l înşface pe Gabe şi să-l rupă în două. Şi sunt destul de sigură că ar putea s-o facă, dacă ar vrea. Tata este *foarte* puternic.

— Îmi... îmi cer scuze, bâiguie Gabe.

— Nu!

Tata flutură cu mâna spre mine.

— *Ei* trebuie să-i ceri scuze!

Gabe e pe cale să facă pe el.

/V /V

— îmi cer scuze, Ada! îmi pare foarte rău!

Tata pare că se abţine cu greu să nu-l facă pe Gabe una cu pământul. Sa apropiat foarte mult de el şi ochii lui negri aruncă săgeţi înfricoşătoare. Şi ai mei au aceeaşi culoare, dar nu par niciodată atât de înspăimântători cum par ochii lui uneori.

— Dacă o mai atingi o singură dată pe fata mea, şuieră tata la el, o să înţelegi cu adevărat ce înseamnă să-ţi pară rău. Ai priceput ce-ţi zic?

— Da! strigă Gabe. Adică, nu! Adică...

Se uită pe rând la noi şi apoi, fără nicio vorbă, o ia la fugă cât îl ţin picioarele.

Tata pare foarte supărat. Nu ştiu dacă l-am mai văzut vreodată atât de furios. La început respiră greu, apoi se calmează şi capătă o expresie mai degrabă tristă.

— Vino, Ada, îmi spune el. Trebuie să stăm de vorbă. în camionetă.

Oare este furios pe mine? Doar n-am greşit cu nimic. Sau am greşit? Nu am vrut să-l iau pe Gabe de mână. Dar poate că el nu şi-a dat seama că încercam doar să mă eliberez. însă tata nu pare supărat pe mine. Pare doar. supărat. Adică aşa, în general.

Trebuie să parcurgem tot drumul înapoi spre camioneta lui, pe care a lăsat-o în parcarea şcolii. Probabil că a tras

maşina aici şi apoi a plecat pe jos să mă caute. îmi spune să urc în camionetă şi când vede că dau să mă aşez în spate, îmi spune să vin pe locul din faţă.

însă, odată aşezaţi, nu porneşte motorul. Stă acolo, pe scaunul şoferului, fără să spună nimic. Doar se uită spre încheietura de care mă ţinea Gabe. Zona în care m-a prins cu degetele a căpătat o nuanţă de roşu aprins. Mă întreb dacă o să mă învineţesc.

— Ada, spune el. Am tras o sperietură zdravănă.

Dau din cap.

— Dar acum e OK. Fiindcă ai venit tu.

— Asta-i partea înspăimântătoare, continuă tata. Că acum da, am venit. însă data viitoare, s-ar putea să nu mai fiu în preajmă. N-o să fiu mereu în preajmă.

Presupun că are dreptate, însă, în acelaşi timp, parcă *este* mereu aproape. De fiecare dată când am avut nevoie de el, a fost acolo. Pare imposibil să vină vreun moment în care să am nevoie de tata şi el să nu fie aproape, să-mi sară în ajutor. De exemplu acum, când m-a sâcâit Gabe, a şi venit – de nicăieri să-l sperie de moarte şi să mă salveze.

— Aşa i-am spus şi surorii mele, că o să fiu mereu în preajmă, murmură el, aproape ca pentru sine, dar pe urmă.

Mi-au dat numele după sora tatei. O chema Antonia şi a murit înainte să mă nasc eu. Uneori, tata vorbeşte despre ea şi despre cât de mult a iubit-o, dar nu mi-a povestit niciodată cum a murit. Trebuie să fie ceva rău de tot, fiindcă era atât de tânără.

— Dacă te deranjează vreun băiat, spune el, cere-i să înceteze. Fii categorică. Asigură-te că pricepe ce-i zici.

Dau din cap cu solemnitate.

— Însă există şi varianta să nu se oprească.

Sprâncenele negre ale tatei se unesc, încruntate, şi între ele se formează o cută adâncă.

— Iar dacă se întâmplă asta.

Tata tace preţ de o clipă, gândindu-se la ceva. În cele din urmă, bagă mâna în buzunar şi scoate briceagul pe care-l poartă mereu cu el. Cel dăruit de tatăl lui, cu iniţialele sale

gravate pe mâner.

— Tata mi l-a dat când eram de vârsta ta, spune el. Acum eu ţi-l dau ţie.

— Tată! Nu pot să umblu cu un cuţit la mine! O să dau de belea!

— Nu dai de nicio belea dacă nu ştie nimeni că-l ai, spune el.

Cobor privirea spre briceagul pe care-l ţine în mână. Chiar dacă n-ar trebui, mă mănâncă degetele să i-l iau. Mi-a plăcut dintotdeauna, pentru că îmi aminteşte de tata. Am crezut că i-l va dărui lui Nico într-o bună zi, dar iată că mi-l dă mie.

— Şi ce-ar trebui să fac cu el? îl întreb.

— Nimic, îmi spune tata. Doar să-l ai cu tine, fără să-l foloseşti. Doar să-l ai.

— Dar.

Mă uit la briceag, încă în mâna lui. Lama este în locaşul ei, însă fac pariu că-i tăioasă.

— Chiar crezi că ar trebui.

— Doar dacă n-ai de ales, Ada, repetă el.

Se atinge în partea din dreapta buricului.

— Pui lama exact aici. Şi apoi.

Smuceşte mâna din încheietură.

— *Răsuceşti* dintr-o mişcare.

Îl privesc ţintă.

— Tu ai făcut-o vreodată?

— Eu?

Ridică din sprâncene.

— Oh, nu. Asta e doar o măsură de... precauţie. Îmi întinde iar briceagul. De data asta, îl iau.

ŞAIZECI ŞI ŞASE

PASUL 4: ÎNCEPI SĂ BĂNUIEŞTI ADEVĂRUL ÎNGROZITOR

Este sâmbătă după-amiază şi mă aflu în bucătărie, încercând să-mi dau seama dacă vreau o gustare înainte de cină, când îl văd pe Nico strecurându- se în casă pe uşa din spate.

Nu l-am mai văzut de azi-dimineaţă. Totuşi, de o vreme încoace, asta e ceva obişnuit. Înainte, petreceam practic fiecare secundă a weekendului împreună cu fratele meu, dar acum este fie la antrenamentele Ligii Mici, fie încuiat în camera lui. Am reuşit să-l prind de câteva ori pe drumul spre staţia de autobuz, dar n-a fost de niciun folos. Nu vrea să vorbească.

Deci nu e ciudat că nu l-am văzut toată ziua. Însă ce e ciudat este că se furişează pe uşa din spate. Şi mai ciudat de-atât este că văd ceva ce pare o pată de pipi în partea din faţă a pantalonilor lui. Oare a făcut pe el?

— Nico? îl strig.

Încearcă să se ascundă în spatele mesei de bucătărie, dar eu i-am văzut deja pantalonii uzi.

— Ce e?

— Eşti bine?

— Sunt bine, spune el. Am fost acasă la familia Lowell şi am vărsat pe mine din paharul cu apă.

Doar că eu nu cred ce zice. Fiindcă acum, când s-a apropiat, simt mirosul de pipi. Îşi dă şi el seama că nu-l cred şi pe chip îi apare o expresie de îngrijorare.

— Să nu spui nimănui! OK, Ada?

— N-o să spun, îi promit eu. Dar… adică… ce s-a întâmplat…

Cum poate un băiat de nouă ani să facă pipi pe el? Îmi amintesc de o perioadă în care Nico avea vreo patru ani şi făcea pipi noaptea în pat, dar asta a fost acum multă vreme.

— Pur şi simplu m-am ţinut prea mult, spune el.

Tot nu pricep. Însă pare atât de stânjenit, aşa că n-o să-l chinui şi eu cu treaba asta.

— OK.

— Juri că n-o să spui nimănui?

— Jur.

— Fiindcă, dacă te apuci să zici, înseamnă că eşti o pârâcioasă.

— Am zis că nu spun!

În fine pare împăcat, aşa că fuge spre camera lui, ca să se schimbe. Insă eu nu mă pot abţine să mă gândesc la ce s-a întâmplat. Nico se poartă deja ciudat, iar asta a fost cea mai mare ciudăţenie dintre toate. Aş vrea să-mi vorbească. Aş vrea să fim iar aşa cum eram înainte.

Imi doresc să nu ne fi mutat niciodată aici.

ŞAPTEZECI ŞI ŞAPTE

Cel puţin la ore mă descurc fără probleme.

Întotdeauna am învăţat bine. La vechea mea scoală, luam mereu numai „E”. Ăsta e cam ca un „zece”, dar se zice asa fiindcă sistemul de notare de la fosta scoală era ciudat şi făcut în asa fel încât elevii să nu se simtă aiurea că n-au luat „zece”. „E” vine de la „Excelent” şi e cea mai bună notă pe care o poţi lua. Luam „E” la toate materiile, în afară de sport. Acolo am primit un „B” (adică „Bine”).

Doamna Ratner ne dă mult mai mult de lucru decât ne dădea domnisoara Marcus, dar pe mine nu mă deranjează să fac teme. Când o să fiu mare, vreau să mă fac medic pediatru, asa că am în faţă *mult* mai mulţi ani de scoală. E bine că-mi place să fac teme.

Pe la jumătatea temei de la mate, mi se face sete şi mă duc la parter ca să-mi iau un pahar cu apă. Dar chestia ciudată este că, în timp ce cobor scările, îl văd pe Nico dispărând în perete.

M-aţi auzit bine.

Nu stiam asta, dar se pare că în zid este decupată o usă secretă. Nico a deschis-o şi e pe cale să intre acolo. Înainte să apuce să închidă usa, strig tare:

— Hei!

Ridică privirea şi mă vede. Nu pare prea fericit.

— Oh. Tu erai.

Cobor în grabă restul treptelor ca să mă uit cu mai multă atenţie:

— Ce-i *aia?*

Usa este parţial deschisă, asa că pot vedea înăuntru. Este o cameră foarte mică, aproximativ de mărimea băilor noastre sau poate un pic mai mare. Nu sunt prea multe lucruri acolo – doar câteva cărţi cu benzi desenate. Şi este întuneric. Din tavan atârnă un bec singuratic.

— Să nu spui nimănui, Ada, mă instruieste Nico. Ăsta e

refugiul meu secret.

Refugiu secret? Serios?

— Nu pare prea sigur aici.

— Uf! strigă el. Te porţi exact ca mama!

O spune ca pe-o insultă, dar poate că nu-i o insultă chiar aşa de mare să fii comparat cu singura persoană absolut normală şi raţională din familia asta. Totuşi, nu-mi place absolut deloc că e supărat pe mine.

— Pot să intru şi eu?

Se strâmbă la mine:

— Este refugiul meu secret, Ada, nu este permisă prezenţa fetelor.

Ştiu sigur că sunt singurul lui prieten de aici, pentru că în ultima vreme l-am văzut mereu jucându-se singur pe terenul de sport de la şcoală, aşa că, dacă nu vrea să-şi petreacă timpul cu fetele, n-o să mai aibă deloc cu cine şi-l petrece. Nu mai are voie să se joace nici cu Spencer, chiar dacă părinţii noştri nu ştiu asta.

— Te rog?

În cele din urmă, dă din cap. Il urmez în cămăruţa pătrată şi Nico trage uşa după noi. Scoate un hârjâit îngrozitor, aşa încât sunt nevoită să-mi acopăr urechile.

Odată intraţi, camera îmi pare *şi mai mică.* Imi dădeam seama şi de afară că nu-i prea mult loc aici, dar când eşti înăuntru, e mult mai rău. Parcă ai fi într-un sicriu. Sau îngropat de viu. Una din astea două.

De asemenea, e murdar. Pe podea s-a aşternut un strat de praf în care sau imprimat urmele paşilor lui Nico, din toate dăţile când a venit aici. Are pânze de păiajen pe la colţuri, ceea ce înseamnă că sunt păianjeni aici. Oamenii spun că păianjenii sunt nişte insecte benefice, dar mie nu-mi place nimic din ce se târăşte sau are multe picioare. Insă lui Nico îi plac insectele, aşa că pe el nu-l deranjează prea tare.

Nu mă pot abţine să mă gândesc la băieţelul acela, Braden Lundie. Cel dispărut. Mi-l imaginez trezindu-se de unul singur, încuiat într-o cămăruţă ca asta, cu nimic

altceva care să-i ţină de urât decât un teanc de cărţi cu benzi desenate.

— Chiar îţi place să te joci aici? îl întreb eu. E atât de strâmt aici...

— Da, îmi place, îmi răspunde cu încăpăţânare. Dacă ţie ţi se pare nasol, n-ai decât să pleci.

Chiar aşa mi se pare. Şi vreau să plec. Dar n-am mai vorbit de mult cu fratele meu şi nu vreau să creadă că sunt vreo mâţă fricoasă, cu care nu se poate juca.

— Nu, vreau să rămân.

Mă uit spre uşă, sperând că se va deschide când o să vrem să plecăm. Dar dacă nu? Cum o să ieşim de-aici? Oare mama şi tata îşi vor da seama că suntem înăuntru? Simt dintr-odată cum pe ceafă mi se scurge o sudoare rece, totuşi mă aşez pe jos, lângă Nico. N-o să rămânem blocaţi aici. Tata va găsi o cale să ne scoată, indiferent ce s-ar întâmpla.

— Îţi aminteşti când ai zis că vrei să dormim o dată unul în camera celuilalt? îl întreb pe Nico.

— Îhî...

— Ce zici dacă o facem în weekendul ăsta?

Clatină din cap.

— Nu.

— De ce nu?

— Pentru că n-am *chef.*

Brusc, simt cum mi se umezesc ochii. Nu înţeleg ce s-a întâmplat. De ce e Nico atât de rău cu mine? Partea cea mai rea este că vede şi el şi se strâmbă tot.

— Întotdeauna începi să boceşti, se plânge fratele meu. Există ceva ce *nu* te face să dai apă la şoareci?

Mă şterg la ochi cu dosul palmei.

— Îmi pare rău.

— Dacă ai de gând să plângi, atunci trebuie să pleci.

Încerc să-mi reţin lacrimile, dar nu-i atât de simplu. Îmi doresc să-mi pot spune: *Ada, încetează cu plânsul,* şi atunci lacrimile să se oprească. Dar Nico îmi întinde nişte reviste şi mă simt un pic mai bine. Încerc să le citesc şi să nu mă

mai gândesc la nimic altceva. Chiar dacă am o grămadă de teme de făcut.

Apoi, tata ne găseşte ascunşi aici, iar el şi mama se supără tare pe noi şi nu mai putem veni oricum în refugiul nostru. Mă bucur nespus, fiindcă nu-mi place deloc aici.

ŞAIZECI ŞI OPT

Gabe nu m-a mai deranjat deloc de când s-a răstit tata la el. Nu mi-a mai cerut să ies cu el la întâlnire. Nici măcar n-a mai respirat lângă mine.

Din păcate, acum a venit Hunter la rând.

De trei ori pe săptămână avem o materie care se cheamă „Biblioteca”. Este una dintre materiile mele preferate, pentru că te duci la biblioteca şcolii, iei o carte şi-ţi petreci toată ora citind. Nici măcar nu înţeleg de ce e trecută ca oră de studiu în program, pentru că mie mi se pare distracţie curată. Însă o grămadă de copii din clasa mea mârâie că nu le place.

Astăzi am ales o carte scrisă de Louis Sachar. În afară de Lois Duncan, el este scriitorul meu preferat. Am citit absolut tot ce a scris, iar acum recitesc tot ce a scris, pentru că uneori a doua citire e mai distractivă. Adică observi lucruri pe care nu le-ai văzut prima dată. Mai ales în seria Wayside School. Asta s-ar putea să fie seria care-mi place cel mai mult din tot ce s-a scris vreodată, chiar mai mult decât Harry Potter. Prima şi a doua carte sunt atât de bune. Şi a treia e bună, dar nu-i preferata mea. De obicei, a treia carte dintr-o serie nu e prea grozavă, aşa că nu-i vina lui.

Astăzi citesc *Someday Angeline,* pe care o iubesc chiar dacă mă face să plâng. Însă o grămadă de alte cărţi mă fac să plâng. Sunt abia la jumătate, când Hunter vine şi se aşază la masă, vizavi de mine.

— Bună, Ada.

Nu ridic privirea din carte, dar îl salut la rândul meu.

— Adaaaaa, spune el, vrei să ieşi cu mine la întâlnire?

La masa alăturată s-au aşezat nişte prieteni de-ai lui şi ascultă ce vorbim, chicotind. Nu ştiu ce-i atât de amuzant în această conversaţie.

— Nu, mulţumesc.

— Cum adică?

— Nu vreau să ies la nicio întâlnire.

— Dacă nu ieşi deloc la întâlniri, spune el, atunci ce-o să faci? O să te măriţi cu una dintre cărţile tale?

Se pare că băieţii de la masa de alături găsesc foarte amuzantă replica asta.

De atunci, de fiecare dată când avem ora de Bibliotecă, Hunter vine la masa mea şi mă întreabă dacă vreau să merg la întâlnire. Nu cred că-şi doreşte asta cu adevărat – doar se distrează pe seama mea. Sau poate că e câte puţin din ambele. La fosta şcoală, nimeni nu vorbea despre întâlniri, însă aici se pare că treaba asta e o *chestie.*

— Te rog, vrei să mă laşi să-mi citesc în linişte cartea? îi cer eu.

— Numai asta îţi place să faci, constată Hunter. Să citeşti din cărţile alea. Ştii, dacă o să continui să citeşti tot timpul, o să orbeşti.

— Nu-i adevărat.

— Ba este. Dacă citeşti prea multe cărţi, o să-ţi cadă ochii din orbite.

Chestia asta nu este *deloc* adevărată. Şi mamei îi place să citească şi nu i-au căzut deloc. Cu toate că, dacă e să vorbim cinstit, nu citeşte chiar atât cât citesc eu – cei mai mulţi nu citesc atât de mult. Câteodată mi se pare că ăsta e singurul lucru cu care vreau să-mi omor timpul. Şi îmi doresc ca Hunter să mă lase în pace, ca să pot s-o fac.

Mă gândesc la briceagul dat de tata. Acum e în rucsac. L-am pus jos de tot, pe fund, unde nu-l poate găsi nimeni. Dacă vreunul dintre profesori ar afla că-l am la mine, aş încurca-o rău de tot. Cel mai înţelept ar fi să-l las acasă, în sertarul biroului, dar tata mi-a spus să-l am tot timpul asupra mea şi adevărul este că-mi place să-l ştiu în rucsac.

Dar n-o să-l folosesc niciodată. Nici nu-mi trece prin cap aşa ceva.

Cu toate că, în momentul ăsta, mi-ar plăcea al naibii de tare s-o fac. Pariez că, dacă scot briceagul, Hunter ar lua-o rapid la picior.

— Ada, spune el, te măriţi cu mine?

Ceilalţi băieţi râd iar. M-am săturat de povestea asta. Aşa că-mi iau sarsanalele şi mă duc la baie, unde citesc mai departe, aşezată pe toaletă.

ŞAIZECI ŞI NOUĂ

Astăzi mergem la plajă.

Îmi place să înot, dar la plajă nu prea îmi place să merg. Nu-mi place să mi se lipească nisipul de piele. De asemenea, după ce mergem la plajă, mi se pare că am nisip peste tot. Între degetele de la picioare, în pliurile de la coate şi genunchi şi chiar şi după duş tot mi se pare că e peste tot.

— Şi eu sunt la fel! spune mama când îi împărtăşesc senzaţia asta, chiar înainte de a pleca. Dar n-am ieşit deloc împreună de când ne-am mutat aici şi cred că o să ne distrăm. Oricum, de înotat îţi place să înoţi, nu?

— Aşa cred.

Mama îmi zâmbeşte.

— Poţi să-ţi iei şi o carte, dacă vrei.

Am deja în rucsac *Someday Angeline.* Bibliotecarul m-a lăsat s-o iau acasă, pentru că n-am reuşit să citesc prea mult la şcoală şi îmi doresc atât de mult s-o termin. Hunter tot nu mă lasă în pace şi, evident, tata nu-i prin preajmă ca să-l sperie şi să-l împiedice să mă mai sâcâie.

Mă întreb ce-ar face mama într-o astfel de situaţie. Spre deosebire de tata, ea abordează totul cu calm şi într-o manieră raţională. Poate că are o soluţie care să mă ajute să rezolv cu Hunter fără să trebuiască să scot la lumină briceagul tatei, chestie ridicolă, de altfel.

— Mamă, spun eu.

Acum îmi tot scotoceşte prin sertar, căutând un costum de baie care să- mi vină bine. Am crescut mult anul ăsta şi curând voi avea nevoie de un costum de baie nou.

— Îhî?

— Ce faci când un băiat se poartă urât cu tine?

Mama scapă din mână costumul de baie şi răsuceşte iute capul spre mine.

— E vreun băiat care se poartă urât cu tine?

S-a îmbujorat foarte tare. Nu vreau s-o supăr. L-am auzit pe tata când zicea că are nişte probleme medicale, ceva cu tensiunea ridicată. Nu vreau să i se întâmple ceva mamei.

— Nu cu mine, spun repede. Cu o prietenă a mea. Încerc s-o ajut.

— Oh.

Asta pare s-o liniştească rapid.

— O grămadă din puştii ăştia agresivi nu fac decât să caute atenţie şi o să-şi vadă de drum dacă îi ignori.

— Şi dacă ignoratul nu funcţionează?

— Atunci e foarte important să le spui clar şi răspicat că n-ai de gând să îngădui să fii tratată astfel.

Ezită.

— Folosind *propriile cuvinte,* desigur.

Fireşte că mama îmi zice să folosesc propriile cuvinte, iar tata îmi pune în mână un ditamai cuţitul.

Până la urmă sfârşesc prin a merge cu ei la plajă şi îmi aduc şi o carte cu mine, cu toate că e o zi foarte frumoasă şi apa arată bine, aşa că poate, la urma urmelor, nici n-o să citesc atât de mult. O să fie amuzant să mă joc în apă cu Nico, aşa cum făceam când eram mici.

Însă când ajungem acolo, nici vorbă de distracţia la care mă aşteptam. Mama pare aproape furioasă sau ceva de genul ăsta. Iar Nico se poartă şi el ciudat.

— Bună, Nico, Ada, ne spune domnul Lowell.

Poartă o pereche de pantaloni scurţi pentru înot şi o şapcă de baseball. Pe sub tricou are pielea albă de tot, ca mama.

— Bună, spun eu, însă Nico nu-i răspunde la salut.

Domnul Lowell nu pare supărat din cauza impoliteţii fratelui meu.

— E o zi grozavă pentru plajă, nu-i aşa?

— Da, spun eu politicoasă.

Nico tot nu zice nimic şi nu-mi dau seama de ce. Doar a tot fost o vreme acasă la familia Lowell, ca să-i ajute la treburi, până când au spus că nu mai trebuie să vină, aşa că încerc să-mi dau seama ce ştie el şi nu ştiu eu. Şi nici nu

cred că-l puneau chiar aşa la treabă, din moment ce unul ca el, care urăşte să trebăluiască prin casă, nu s-a plâns absolut deloc de asta.

— Este totul în regulă? îl întreb pe Nico în timp ce ne îndreptăm spre apă.

Nisipul scrâşneşte sub tălpile mele şi îmi dau seama că-mi intră printre degete. Nisip idiot şi scârbos.

— Totul este în regulă, îmi răspunde el.

— De ce eşti aşa de furios pe doamna şi domnul Lowell?

— Dar tu de ce nu-ţi vezi de treaba ta, Ada? mă repede el.

Nico nu mi-a vorbit niciodată pe tonul ăsta. Rămân încremenită, şocată să-l aud. Nico îşi vede de drum spre apă şi ar trebui să intru şi eu, dar nu vreau să o fac dacă e furios pe mine. Se întâmplă ceva şi nu înţeleg ce.

Mă uit în spate, spre locul în care ne-am aşezat şezlongurile pe nisip. Mama stă pe unul dintre ele, iar domnul Lowell e alături de ea. Mama îmi face semn cu mâna. Îi fac şi eu.

OK, nu pot lăsa chestia asta să-mi strice cheful. N-am de gând să-i permit lui Nico să-mi strice ziua.

Îmi urmez familia în apă. Tata este un înotător foarte bun şi eu sunt la fel, dar ştiu că nu-i place să mă duc mai departe de punctul în care să ajungă imediat la mine, în orice eventualitate. Înot până unde mă simt în siguranţă, apoi înot înapoi. Pe drumul înapoi, îl văd pe Nico plutind în apropiere. Apoi o văd şi pe doamna Lowell alături de el, vorbindu-i. Calc apa ca să ajung cât de aproape pot, încercând să aud ce-şi spun, doar că am apă în urechi şi nu reuşesc să prind nicio vorbă.

— Nici să nu te gândeşti… să zici cuiva, îi spune doamna Lowell lui Nico. Să nu îndrăzneşti. Ştii în ce belea o să intri?

Apoi Nico îi răspunde cu voce firavă:

— N-o să spun. Promit.

Oare l-a. ameninţat?

Nu ştiu despre ce vorbeau, dar nu mi-a plăcut tonul din vocea ei. L-a ameninţat. Sunt sigură.

Continui să mă gândesc la asta în timp ce înot şi simt cum îmi creşte tot mai mult furia. Cum poate să-i vorbească aşa fratelui meu? Şi despre ce vorbeau? M-am înfuriat atât de tare, că nici nu mai pot gândi bine. Apoi înot pe sub apă şi trec pe lângă picioarele ei. Nu ştiu de ce fac ce fac în clipa următoare. Pur şi simplu, sunt atât de furioasă. Apuc unul dintre picioarele subţiri ale doamnei Lowell şi o trag cât de tare pot, târând-o la fundul apei. Nu pare să-şi fi dat seama ce i se întâmplă.

Imediat după aceea, îmi pare rău c-am făcut-o. Nu era pregătită să fie trasă în apă şi e limpede că nu-şi revine încă. Nu ştiu ce să fac. Nu ştiu cum s-o salvez.

Şi mă gândesc şi la mine, dacă se îneacă din cauza mea? O să am probleme mari de tot!

Însă, desigur, vine tata s-o salveze. O prinde şi o trage la suprafaţă; se pare că doamna Lowell este în regulă. Aşa că, până la urmă, n-am înecat-o.

ŞAPTEZECI

PASUL 5: AFLI ADEVĂRUL

Urăsc să locuim aici, în Long Island.

Nu am nicio prietenă. Vreau să spun, o prietenă adevărată. Sunt fete alături de care mănânc la prânz şi se poartă frumos cu mine, dar n-au nicio legătură cu prietenele mele vechi, de acasă. Hunter mă sâcâie aproape în fiecare zi în care avem ora de Bibliotecă. Nico abia dacă-mi mai vorbeşte şi pare să intre în tot felul de belele la şcoală.

N-am nevoie de un an întreg ca să decid. Deja urăsc locul ăsta şi-o să-l urăsc mereu. Mă întreb dacă trebuie să aştept tot anul înainte de a le cere să ne mutăm înapoi.

Oh, pe cine încerc să mint? N-o să ne mutăm niciodată înapoi. O să trăim aici pe vecie.

Stau întinsă în întuneric, la mine în cameră, încercând să adorm. A fost o vreme, în copilărie, când adormeam foarte uşor. Nu-mi amintesc să fi stat aşa, trează, pe când eram la grădiniţă. Însă acum se pare că adorm greu în fiecare seară. Pur şi simplu, noapte de noapte nu fac altceva decât să mă holbez la tavan. Şi crăpăturile de-aici nici măcar nu sunt interesante – mi-e dor de Constance.

În cele din urmă, mă ridic din pat şi mă duc la fereastră. Un lucru drăguţ aici este cerul limpede şi frumos. Întotdeauna vezi luna şi o mulţime de stele. Dar tot nu merită.

Mă uit pe geam şi privirea îmi cade asupra casei vecine. Numărul 12 de pe strada Locust. Luminile din casă sunt aprinse şi văd mişcare în dreptul ferestrelor. Nu-mi dau seama ce cameră e aceea – oare este dormitorul?

Nu mă pot abţine să mă gândesc la ce s-a întâmplat la plajă. Cu familia de lângă noi se petrece ceva ciudat. De ce-i urăşte Nico aşa de tare pe cei doi Lowell? E foarte straniu.

Aud un zgomot în spatele meu. O bătaie în uşă. Mă

reped în pat, fiindcă nu vreau ca mama sau tata să mă prindă făcându-mi de lucru prin cameră, la miezul nopţii. Nu ştiu dacă ar trebui sau nu să mă prefac adormită, dar probabil că au auzit mişcare prin cameră, aşa că strig:

— Intră.

Uşa se deschide încet. Clipesc în întuneric, fiindcă nu-mi dau seama dacă văd bine.

Este Nico. Şi duce în braţe un sac de dormit.

— Pot să dorm aici în noaptea asta, Ada? mă întreabă el.

— Desigur. Bineînţeles că poţi.

Nu aprind lumina, dar ochii amândurora s-au obişnuit deja cu întunericul. Nico aşterne sacul de dormit pe podea, lângă patul meu. Apoi se bagă în el. Mă întind şi eu la mine în pat.

— Noapte bună, Nico.

— Noapte bună, Ada.

Dar nu închid ochii. Mă uit la fratele meu, ghemuit în sacul de dormit, şi el se uită la mine. Atunci observ că are ochii în lacrimi.

— Nico?

Însă nu-mi poate răspunde imediat, fiindcă nu se poate opri din plâns. Abia după câteva minute îmi povesteşte totul.

ŞAPTEZECI ŞI UNU

— Să nu spui la nimeni, îmi cere Nico înainte de a-mi împărtăşi toată povestea. Juri?

— Da.

— Jură, Ada.

— Jur.

Mă priveşte, trage adânc aer în piept şi apoi începe să vorbească.

Totul a început la puţin timp după ce ne-am mutat aici. Când Nico a spart fereastra aia şi a fost pus să-i ajute la treburi pe soţii Lowell. Prima dată când s-a dus la ei au fost doar chestii banale, precum spălatul vaselor sau al podelei. Dar a doua oară a făcut o descoperire înfricoşătoare: familia Lowell are o cămăruţă la fel cu aceea de la noi din casă, ascunsă sub scară.

Pe când aspira, Nico a observat marginea uşii decupată în zid, în mare parte ascunsă după un raft cu cărţi şi – fiind pacostea de frate-meu – a decis să împingă raftul în lateral, să deschidă uşa şi să intre în cămăruţă. Spre deosebire de încăperea de la noi de sub scară, aceea nu era goală.

— Era plină cu jucării, îmi spune el. Jucării super. Chestii pe care noi nu ni le-am permite vreodată. Aşa că... în fine, nefiind nimeni în preajmă, m-am gândit că pot să mă joc şi eu un pic cu ele. Dar m-a prins domnul Lowell tocmai în timp ce mă jucam cu un super camion Transformers, aşa că l-am scăpat din mână şi s-a stricat.

Domnul Lowell i-a spus că jucăriile erau toate de colecţie, iar camionul distrus de el fusese extrem de scump. Şi că acum le datora mii de dolari, plus costul ferestrei vitrate sparte de el, din moment ce se joacă în loc să muncească. Mama şi tata vorbesc mereu despre îngrijorările lor legate de bani – adică ei vorbesc încet, ca să nu-i auzim noi, însă îi auzim întotdeauna. Aşa că Nico s-a speriat rău că vor trebui să plătească toţi banii ăia.

Însă domnul Lowell a venit cu o idee. I-a spus că se gândea să construiască el însuşi nişte jucării şi că Nico l-ar putea ajuta dacă i-ar spune cu ce-i place mai mult să se joace, iar atunci domnul Lowell nu le-ar mai spune părinţilor noştri despre lucrurile distruse de el.

— Deci asta făceam când mă duceam pe acolo, îmi explică el. Nu trebăluiam. Mă jucam în cămăruţa aia. Iar domnul Lowell se uita la mine pe camere.

Domnul Lowell i-a explicat că uşa cămăruţei trebuia să rămână închisă cât timp se afla înăuntru, pentru că doamna Lowell s-ar înfuria dacă ar afla că-l lasă să se joace cu jucăriile alea scumpe, aşa că nu trebuia să afle cu niciun chip. Domnul Lowell înregistra totul cu o cameră fixată în tavan, dar se şi uita. Însă, într-o zi, Nico a avut nevoie urgent la toaletă şi nu a putut ieşi din cameră. A bătut în uşă, însă nu l-a lăsat să iasă. A intrat în panică. Până a descuiat domnul Lowell uşa, într-un final, Nico făcuse deja pe el.

Când l-a văzut, domnul Lowell l-a luat peste picior. A spus că o să le povestească şi prietenilor lui păţania, iar fratele meu l-a implorat să n-o facă.

După asta, vizitele au continuat. Chiar şi după ce a aflat doamna Lowell şi l-a pus pe soţul ei să-i spună mamei că nu mai vor ca Nico să mai vină pe la ei, domnul Lowell l-a tras pe fratele meu deoparte şi i-a zis că trebuie să-i viziteze în continuare.

— Şi atunci l-am refuzat, şopteşte Nico în întunericul din încăpere. I- am spus că nu mai pot veni. Că nu-mi place şi că m-am plictisit să mă joc în camera aia. Şi că eram... că eram speriat. Dar el mi-a spus că n-am de ales.

Domnul Lowell i-a mai spus lui Nico şi că, dacă nu vine în continuare pe la ei, o să-i dea pe ai noştri în judecată nu doar pentru jucăria distrusă, ci şi pentru toate stricăciunile făcute de Nico celorlalte jucării, cât timp s-a jucat în cămăruţă. A spus că o să rămânem pe drumuri şi că părinţii noştri o să-l urască. Asta a funcţionat o vreme, dar când Nico i-a zis că poate spune ce vrea, cui vrea, domnul Lowell

a schimbat abordarea.

— A zis că, dacă spun cuiva despre cămăruţă, o să-mi ucidă toată familia. A zis că mai întâi o să-l omoare pe tata, apoi pe mama, apoi pe tine.

Plânge, aşa că mă dau jos din pat şi mă bag lângă el în sacul de dormit. Îl iau în braţe. Chestia cea mai ciudată este că eu nu plâng. Eu, care plâng din absolut orice, acum nu vărs nicio lacrimă.

Sunt furioasă.

— Nico, domnul Lowell n-ar putea să-i facă niciun rău lui tata. Tatăl nostru este mai puternic decât el.

— Mi-a spus că o poate face. Că a mai făcut-o şi altă dată.

Nu cred că este adevărat. Domnul Lowell n-are nicio şansă în faţa tatei. Nimeni n-are nicio şansă. Domnul Lowell este doar un mare agresor de copii.

— Trebuie să le spunem mamei şi tatei despre asta, spun eu.

— Nu! suspină Nico. Ada, ai promis că nu vei spune nimănui! Ai jurat!

— Dar e o treabă foarte serioasă.

— Dacă spui cuiva, spune Nico, n-o să mai am niciodată încredere în tine, în veci de veci, toată viaţa mea.

Ochii lui negri strălucesc în lumina lunii. Pare că vorbeşte foarte serios. Dar Nico are doar nouă ani. Chiar dacă o să le spun părinţilor, într-o zi o să- şi dea şi el seama că am procedat corect. Nu?

— Ai promis că nu spui! îmi aminteşte el. Ar fi bine să nu-ţi încâlci promisiunea aceea, Ada.

— OK, spun în cele din urmă. N-o să le zic nimic. N-o să spun nimănui nimic.

Nico mă lasă să-l iau în braţe şi, în cele din urmă, se opreşte din plâns şi respiraţia îi revine la normal. A adormit. Însă eu sunt perfect trează.

O să-mi ţin promisiunea făcută fratelui meu. N-o să pomenesc nimănui secretul pe care mi l-a încredinţat.

Doar că domnul Lowell trebuie să înţeleagă că Nico n-o

să mai calce niciodată în casa lui.

ŞAPTEZECI ŞI DOI

PASUL 6: ÎI IEI APĂRAREA FRĂŢIORULUI TĂU

N-am mai fost acasă la familia Lowell de la cina aceea împreună, imediat după ce ne-am mutat aici. Au o casă mult mai mare şi mai frumoasă decât a noastră, deşi, cinstit vorbind, mie şi a noastră mi se pare prea mare. Aştept până când văd Mercedesul domnului Lowell apărând şi apoi dispărând în garaj, ca să mă asigur că este acasă.

Nu ştiu ce-i voi spune. Dar trebuie să afle că ştiu ce-i face fratelui meu şi că, dacă se mai întâmplă vreodată, o să le spun părinţilor noştri. Şi că nu mi-e frică de el, deloc.

Odată ce va auzi ce am de spus, n-o să-l mai tulbure niciodată pe Nico, iar eu n-o să le pomenesc vreodată de asta mamei şi tatei. Numai că, înainte de a ieşi din casă, decid în ultima clipă să iau şi briceagul dăruit de tata. Nu că aş avea de gând să-l folosesc, însă mă simt mai bine să-l am la mine. Îl bag în buzunarul blugilor şi apoi trag tricoul pe deasupra, ca să nu se vadă.

Acum mă simt mai bine.

O iau pe scurtătură, tăind-o prin curtea din spate spre curtea lor. Tata este la ei, tunde gardul viu. Are echipamentul pornit şi face gălăgie mare. Iar când spun că e gălăgie, înseamnă că trebuie să-mi acopăr urechile. Parcă taie o bucată de metal cu un fierăstrău, deşi nu asta se întâmplă. Este atât de zgomotos, încât nici nu mă aude intrând pe uşa din spate. Sunt cât pe ce să-i fac semn cu mâna, ca să-i atrag atenţia, dar apoi îmi dau seama că, dacă mă vede, o să mă întrebe ce fac aici, aşa că de fapt este mai bine să nu ştie că am venit.

Bat la uşă, însă zgomotul din curte e atât de puternic, încât nu mă poate auzi nimeni. Mă gândesc să mă duc la intrarea din faţă, dar apoi încerc uşa şi îmi dau seama că nu-i încuiată. Aşa că intru direct.

Categoric am văzut maşina domnului Lowell intrând în

garaj, însă casa pare cufundată în linişte. De la etaj nu se aud nici paşi, nici alte zgomote. Pare că nu-i nimeni acasă.

— E cineva? strig eu.

Niciun răspuns.

Nu ştiu unde s-a dus, însă nu pare să se afle cineva aici. Poate că a plecat iar cât m-am încălţat eu. Sau poate că e la duş, ori ceva de genul ăsta. Cred că o să plec şi o să mă întorc mai târziu.

Însă după aceea, când străbat parterul casei, trec pe lângă scară şi văd raftul cu cărţi sprijinit de perete, exact unde se află şi uşa către camera secretă din casa noastră. Este aşa cum a descris Nico. Dacă mut raftul ăsta, o să găsesc cămăruţa ascunsă?

Acum, că ideea şi-a făcut loc în mintea mea, trebuie s-o văd.

Raftul nu este atât de greu, pentru că n-are multe cărţi. Mă las cu toată greutatea spre el şi împing cât pot de tare. Odată ce se clinteşte din loc, mie mai uşor să-l dau cu totul la o parte. Şi aşa cum era de aşteptat, în spatele lui zăresc o uşă îngustă.

Aceasta a fost mascată cu raftul de cărţi, în loc să fie acoperită cu tapet. Precum cea de la noi din casă, pare că poate fi deschisă din exterior împingând în ea, cu toate că aici există şi o broască pentru cheie. Broasca asta îmi cam dă emoţii. Îmi amintesc cum a vrut Nico să iasă de aici, însă na putut, fiindcă uşa nu s-a deschis.

Îmi dau seama că, dacă domnul Lowell l-ar fi încuiat în camera aceea şi ar fi mascat uşa cu raftul de cărţi, nimeni n-ar fi ştiut că este acolo. La urma urmelor, mama şi tata ştiau că nu mai vine încoace, să ajute în gospodărie. Doar Nico şi domnul Lowell ştiau adevărul.

Mă uit la conturul uşii. Nu sunt o persoană curioasă. Nu simt nevoia să aflu ce se ascunde în spatele fiecărei uşi. Ăsta este mai mult stilul lui Nico. Această cameră există – este tot ce trebuie să ştiu. Nu-i aşa?

Pe de altă parte, ce rău poate să se întâmple dacă arunc iute o privire?

Aşa că împing încetişor uşa care dă în camera secretă.

ŞAPTEZECI ŞI TREI

Nu este aşa cum mă aşteptam.

Camera de sub scări aflată la noi în casă este doar un spaţiu gol. Asta de aici este plină cu… cu *chestii.*

Înţeleg de ce l-a atras pe Nico. Este ca şi cum toate jucăriile cu care s-a jucat sau pe care şi le-a dorit în viaţă ar fi adunate în cămăruţa asta. Transformers, camioane, prototipuri de maşinuţe, figurine din filmele de acţiune. Multe dintre ele arată de parcă cineva s-ar fi jucat recent cu ele. Iar camera este mai luminoasă decât cea din casa noastră, are instalate lumini adevărate, cu comutator. Nico a spus că domnul Lowell avea o cameră montată în tavan, însă mă uit în toate colţurile acestuia şi nu văd nimic. Poate a dat-o jos. Însă obiectul cel mai ciudat din încăpere se află pe latura opusă.

Este un pat.

Un pat micuţ, destinat poate unui copil o idee mai mic decât Nico, dar nu cu mult. Are un cadru alb şi o saltea subţire, fără arcuri. Pare mai degrabă un pătuţ. E aşternut cu o cuvertură în pătrate şi fiecare pătrat are brodat pe material un alt tip de insectă.

Chiar dacă ştiu că n-ar trebui, mă îndrept spre pat. Îmi trec degetele peste cuvertura care pare scorţoasă, de parcă n-ar fi fost folosită de multă vreme. Presupun că, atunci când venea aici, Nico se juca pe podea. Trag cuvertura şi.

Oh, Doamne.

Cearşafurile albe sunt acoperite de o pată mare, cafeniu închis. În centru, culoarea este mai întunecată, însă se văd stropi împrăştiaţi pe tot aşternutul. Nu ştiu dacă Nico a dat-o vreodată la o parte şi a văzut ce văd şi eu. Dacă a făcut-o, atunci poate că asta este explicaţia pentru care a luat aşa de în serios ameninţarea domnului Lowell.

— Ada?

Răsucesc iute capul în direcţia vocii din spatele meu. Am

crezut că nu e nimeni acasă, pentru că era atât de linişte. Însă a fost o prostie din partea mea. Doar am văzut maşina trăgând în garaj. Ar fi trebuit să-mi dau seama că domnul Lowell este aici. Se afla probabil la etaj sau pe undeva prin casă.

Sau poate că se ascundea. Aşteptând. Privind.

Iar acum este *aici.* În cămăruţă, cu mine.

Poartă o pereche de pantaloni bej din doc şi o cămaşă deschisă la guler, peste care atârnă cravata lărgită în jurul gâtului. Pe frunte i-au apărut broboane de sudoare ce lucesc în lumina becurilor de deasupra capetelor noastre. Părul rărit din vârful capului s-a despărţit în şuviţe umede de transpiraţie.

Deschid gura să cârâi un răspuns, dar nu iese nimic. Intenţionasem să-i spun să-mi lase fratele în pace. Intenţionasem să-i spun în termeni fără echivoc că Nico nu va mai veni niciodată aici. Intenţionasem să-i spun să nu-i mai facă probleme fratelui meu.

Dar acum eu sunt aia care a dat de belea.

— Ce faci aici, Ada?

Domnul Lowell nu prea pare furios. Aproape că se arată interesat de prezenţa mea aici.

— Ai mutat raftul?

— Eu doar… bâigui încurcată. Îmi pare rău. Credeam că…

De ce-mi cer scuze? Îh, parcă aş fi mama. Ea se scuză mereu fără să fi greşit cu ceva, iar acum fac *şi eu* acelaşi lucru. Adică, da, am intrat în casa asta fără să cer voie. Dar *el* este cel care mi-a încuiat fratele aici, în cămăruţă. Şi ce-i cu stropii ăştia împrăştiaţi peste tot, care arată ca sângele uscat?

— Îţi cam băgai nasul pe-aici, remarcă el.

Nu răspund nimic.

— Le-ai spus alor tăi că vii încoace?

— Da, răspund eu.

Îi zvâcnesc buzele.

— Minţi, Ada.

— Ba nu mint!

— Întotdeauna îmi dau seama când un copil minte. La tine se vede atât de uşor.

Vreau să fug din cameră, dar domnul Lowell blochează ieşirea. Şi nu doar atât, dar a închis şi uşa. Totuşi, nu a încuiat-o. Pentru că este aici, cu mine, deci ar fi imposibil. Nu?

— Cred, spune el făcând un pas spre mine, ceea ce înseamnă că s-a apropiat mult, fiindcă această încăpere este extrem, extrem de mică. Cred că nu ai spus nimănui că vii încoace.

Fac şi eu un pas înapoi, lovindu-mă de peretele din spate. Privirea domnului Lowell fulgeră scurt spre saltea. Spre stropii de sânge de pe cearşafuri.

— Oh, Ada, spune el. Chiar mi-aş fi dorit să nu fi dat la o parte cuvertura aia.

Respiraţia mi se opreşte în gât.

— Aş vrea să plec acum, reuşesc să îngaim.

Lasă capul într-o parte.

— Aşa ai vrea?

— Da.

— Chestia este, continuă el, că nu ştiu dacă pot avea încredere în tine. Fratele tău se pricepe să păstreze secretele, dar am impresia că tu nu prea te pricepi.

Îmi amintesc cum a venit Nico acasă, cu pantalonii uzi de pipi. Iar acum mă tem că o să mi se întâmple şi mie acelaşi lucru. Nu ştiu dacă am fost vreodată atât de înfricoşată, în toată viaţa mea.

— Pot să păstrez un secret, chiţăi speriată.

Spre deosebire de mine, de fratele meu şi de tata, domnul Lowell are ochii deschişi la culoare. Aşa că văd cum cerculeţul negru din mijloc se măreşte.

— Eu nu cred că poţi, spune el. Ceea ce înseamnă…

Acum este destul de aproape de mine încât să-i simt mirosul acru al respiraţiei. Mă chircesc, întrebându-mă dacă pot trece de el. Trebuie să fug de-aici. Camera e atât de mică, iar uşa e atât de aproape. Doar dacă.

— Nu te pot lăsa să pleci, Ada, spune el.

Îmi amintesc ce mi-a povestit Gabe despre băiatul acela dispărut, Braden Lundie. Mi l-am imaginat captiv într-o încăpere exact ca aceasta. Gândul m-a îngrozit, iar acum iată-mă şi pe mine aici. Şi, la fel ca pe Braden, s-ar putea ca nici pe mine să nu mă mai vadă cineva vreodată.

Numai că eu am cu mine un obiect pe care Braden nu-l avea.

Bag mâna în buzunar şi încleştez degetele pe briceagul tatei. După ce mi l-a dat, am exersat la mine în cameră. Am exersat deschiderea şi retractarea rapidă a lamei, aşa cum am văzut că face şi tata. Domnul Lowell mă priveşte ţintă, drept în faţă, aşa că nu vede alunecarea briceagului ieşind din buzunar şi deschiderea lamei. Nu-i vede strălucirea în luminile din tavan, până când nu i-l înfig direct în pântec, exact unde mi-a spus tata să tintesc.

Apoi răsucesc.

Domnul Lowell scoate un urlet. L-am spintecat în punctul dureros. Mă rog, după cum zice mama, ar fi mai dureros între picioare, dar chiar nu vreau să ating zona aia. Lovitura asta oricum şi-a făcut treaba. Domnul Lowell se prăbuşeşte în genunchi, strângându-se cu mâna de burtă.

— Nenorocito, icneşte el.

Nu am timp să gândesc. Mă reped pe lângă el, deschizând larg uşa, apoi, înainte să se poată ridica în picioare, i-o trântesc în nas.

Broasca aia mă tentează foarte tare, dar nu am cheia. Nu pot să încui. Aşa că fac singurul lucru pe care-l pot face, fug cât mă tin picioarele spre ieşirea din casă. Când am intrat, tata lucra în curtea din spate. Acum, însă, e de negăsit – nu ştiu unde s-a dus. Poate că s-a întors în garajul nostru, după alte echipamente? Nu ştiu. Aş vrea să-l mai caut, dar mi-aş dori foarte tare şi să mă duc acasă.

Când ajung, fug pe scări spre etaj. Alerg spre dormitorul părintilor mei, căutându-l pe unul dintre ei, dar camera este pustie. Iar apoi, în timp ce stau în prag, aud zgomot de paşi în urma mea. Tot mai tare.

Oh, nu.

Este domnul Lowell. Ar fi trebuit să găsesc o cale de a bloca uşa aceea. Sau să-l fi înjunghiat încă o dată, ca să mă asigur că am terminat treaba. Dar eu l-am lăsat acolo, ca proasta. Şi m-a urmărit până acasă.

Este pregătit să termine cu mine.

Însă, când mă răsucesc pe călcâie, umerii mi se relaxează brusc. Nu este domnul Lowell. Este Nico, rămas în hol, cu gura căscată.

— Ada?

Are pe chip o expresie îngrozită.

— Ce-ai pătit?

Abia acum cobor privirea spre hainele cu care sunt îmbrăcată. Pe tricou n-am decât câteva pete mici de sânge, dar mâna dreaptă este roşie toată. De asemenea, lama briceagului e plină de sânge. Nici măcar n-am observat.

— Ada? repetă Nico.

— Unde... Unde e tata? bâigui eu.

— În garaj, a venit să ia nu ştiu ce echipament, cred.

Nico se încruntă privindu-mi în continuare mâna însângerată, cu degetele încordate pe cuţit.

— Ada, ce s-a întâmplat?

— Eu...

Nu pot să-i spun. Cum aş putea spune oricui ce-am făcut?

— Ada?

— Cred. cred că e posibil să-l fi ucis pe domnul Lowell.

Cuvintele mi-au ieşit într-o amestecătură grăbită.

— Cred că e posibil să fi murit.

— *Poftim?*

Îmi şterg ochii de lacrimi, împrăştiind sângele pe faţă. Nu fac decât să înrăutăţesc situaţia.

— N-am spus nimănui ce mi-ai mărturisit – jur. Dar voiam să vorbesc cu el. Voiam să-i spun să te lase în pace.

— Ada.

— Nu voia să mă lase să plec din cămăruţă.

Vocea mi se frânge.

— Aşa că a trebuit să.

Ne uităm amândoi la cuţitul care luceşte, scăldat în sângele domnului Lowell. Categoric a murit. L-am înjunghiat cu briceagul exact acolo unde mi-a spus tata – şi apoi am răsucit lama. Văd cum sângele îi piere din obraji, în timp ce se lasă moale pe podea.

Oh, Doamne.

— Trebuie să vorbesc cu tata, răbufnesc eu.

Nico face ochii mari, cuprins de panică.

— Nu-i poţi spune tatei. Nu poţi spune niciunui adult. O să dai de belea rău de tot.

— Tata n-o să permită să mi se întâmple nimic.

— Nu depinde de el. Ştii ce păţesc copiii care fac lucruri rele, nu?

Îşi muşcă buza de jos.

— O să te ia de-acasă. Trebuie să mergi la închisoarea aia pentru copii, se cheamă delincvenţă juvenilă. Un prieten de-al meu mi-a spus că pe fratele lui l-au dus acolo după ce a furat ceva. Şi asta doar pentru un simplu furt. Tu *ai ucis* un om.

Încep să plâng. Are dreptate. Nu pot să spun pur şi simplu oamenilor că l-am ucis pe domnul Lowell şi să mă aştept să scap nepedepsită, chiar dacă el era cel care făcea lucruri necurate.

— Şi atunci ce-ar trebui să fac? îl întreb pe Nico.

— Te-a văzut cineva intrând acolo?

Clatin din cap în semn că nu.

— Atunci nimeni n-o să ştie că tu eşti făptaşa, nu?

Mă uit la briceagul pe care-l ţin în mână şi îmi dau seama că are dreptate. Pot să spăl sângele de pe cuţit şi să-l ascund pe fundul unui sertar. Pot să spăl sângele de pe tricou şi să-l ascund în dulap. N-o să afle nimeni.

N-o să se întâmple nimic rău.

PARTEA A IV-A

ŞAPTEZECI ŞI PATRU

MILLIE

Fiica mea a ucis un om.

Fiica mea de 11 ani a înjunghiat un om care acum este mort. Şi după ce aud toată povestea, îmi doresc să nu-l fi ucis, ca s-o pot face eu, cu mâinile goale.

Fiindcă l-aş fi făcut să sufere cu adevărat.

— Îmi pare rău, mamă.

Plânge atât de tare, încât abia dacă poate vorbi.

— N-am vrut s-o fac. Pur şi simplu a trebuit să ies din camera aia.

Nu sunt furioasă pe ea. Nu-mi datorează scuze. Simt că mi *se face rău* când mă gândesc la ce s-a petrecut fix sub nasul nostru. Eu am fost cea care l-a trimis pe Nico acolo, să fie de ajutor prin casă. În apărarea mea, la momentul acela părea totul nevinovat – o metodă bună ca să-şi asume responsabilitatea pentru fereastra spartă. Nu mi-aş fi putut imagina vreodată...

— Nu este vina ta, Ada.

Îmi încolăcesc braţele pe trupul ei firav.

— Ai făcut ce trebuia să faci. Eu. şi eu aş fi făcut la fel.

E puţin spus.

— Unde este tricoul cu care erai îmbrăcată atunci? o întreb. Cel pătat de sânge?

Se şterge la ochi şi traversează încăperea spre dulapul ei roz. Scotoceşte câteva clipe şi scoate tricoul bleumarin pe care-l purta în ziua aceea, apoi mi-l întinde. Şi dacă mijesc ochii, abia dacă pot vedea pata şi înţeleg de ce nu a fost şi acesta ridicat de poliţie. Nu se aşteptau să găsească nimic incriminator în sertarul cu tricouri din camera unei fetiţe.

— L-am spălat bine de tot în chiuvetă, spune ea, cu toate că, dacă ar fi fost găsit de poliţie, sângele lui Jonathan era uşor de identificat.

Strâng tricoul în mână, neştiind încă ce să fac cu el.

Oare chiar aş putea să-mi denunţ fiica pentru crimă?

— Nu vreau să merg la închisoare, suspină ea. Dar nu vreau nici ca tata să dea de belea, din moment ce eu am făcut-o.

Enzo ştia. Şi-a dat seama, cumva, că Ada trebuie să-l fi înjunghiat pe Jonathan, după ce a descoperit că arma crimei este briceagul dăruit de el. De aceea şi-a asumat atât de repede vina. Il urăsc pentru asta. Insă, în acelaşi timp, îl iubesc şi mai mult decât l-am iubit vreodată.

— N-o să mergi la închisoare, o asigur eu. Iţi promit. O s-o sunăm pe avocata tatei şi ea o să îndrepte lucrurile. Jur.

Trebuie s-o sun pe Cecelia. Trebuie să-i spun totul înainte ca Enzo să mai facă vreo prostie, ca de exemplu să mărturisească o crimă ca să-şi protejeze fiica.

Nu vreau ca Ada să audă convorbirea, dar nu vreau nici s-o las singură acum, când este atât de vulnerabilă. Oricât de mult am insistat că n-a greşit cu nimic, este în continuare de neconsolat. Trebuie să stau cu ochii pe ea, aşa că ies din cameră, dar nu mă îndepărtez mult şi las uşa crăpată, ca s-o pot vedea în timp ce apăs pe numărul de telefon al Ceceliei.

Din fericire, îmi răspunde imediat.

— Millie? Este totul în regulă? Tocmai am ajuns la secţia de poliţie.

— Da, îmi trag eu sufletul, dar tocmai am aflat o informaţie extrem de interesantă.

Ii povestesc totul cât pot de repede. Rămâne tăcută aproape pe toată durata povestirii, cu toate că aud de câteva ori cum trage adânc aer în piept. E dificil să repet detaliile pe care mi le-a împărtăşit Ada. Pur şi simplu îmi provoacă o senzaţie de vomă. Mă simt uşurată când, în fine, îi spun tot ce aveam de spus şi mă pot opri din vorbit.

— Isuse, şopteşte Cecelia, asta e...

— Ştiu.

— Fir-ar să fie, Enzo, bombăne ca pentru sine. Sper, pentru binele lui, că nu le-a spus nimic poliţiştilor în absenţa

mea. Trebuie să intru cât de repede pot, ca să pun lucrurile la punct.

— Trebuie să audă totul, spun eu. Dacă va crede că există cea mai mică posibilitate ca Ada să fie pedepsită pentru asta, o să vrea să-şi asume vina. Trebuie să ştie că a fost autoapărare. Ada n-a greşit cu nimic.

— Şi are *unsprezece ani,* îmi aminteşte Cecelia. Nicio instanţă nu va condamna un copil de vârsta asta ca pe un adult. Enzo s-a aruncat degeaba în tăişul sabiei.

— Te rog, Cecelia, nu-l lăsa să facă vreo prostie.

— Nu te teme, Millie. Pot să fiu incredibil de convingătoare.

O las să-şi facă treaba, aşa că rămân singură cu copiii mei. Şi am de lucrat serios pentru a îndrepta lucrurile.

Nu ştiu ce s-a petrecut mai exact în camera aceea din casa familiei Lowell. Dacă Jonathan l-a atins fie şi numai cu un deget pe fiul meu, o să- l... În fine, se pare că de ucis nu mai pot să-l ucid, dar o să dau foc la mormânt sau. o să călătoresc pe lumea cealaltă ca să mă răzbun. Nu-mi vine *să cred* că Nico a mers în casa aia luni întregi fiindcă a fost atât de speriat că va trebui să plătim pentru nişte jucării stricate. Mi se rupe inima.

După ce se vor termina toate astea, întreaga familie va avea nevoie de terapie. Omul acela ne-a făcut un rău imens; sunt hotărâtă să-mi scot bărbatul din închisoare, ca să ne putem ajuta copiii să înceapă procesul de vindecare.

ŞAPTEZECI ŞI CINCI

În momentul ăsta, Enzo este într-o celulă din arestul secţiei de poliţie. Potrivit Ceceliei, au fost făcute toate procedurile, i s-au luat amprentele şi a fost fotografiat din faţă şi din profil. Mâine va fi o audiere pentru stabilirea cauţiunii, dar nu e nicio şansă să-mi pot permite să plătesc, oricare ar fi suma stabilită.

Sunt disperată să ştiu ce face, dar singurele informaţii vin prin intermediul Ceceliei. Îi opresc pe copii acasă, azi nu se duc la şcoală – mi- am luat atâtea zile libere, încât colegii probabil că sunt deja furioşi pe mine – şi petrec o grămadă de timp vorbind cu ei despre tot ce s-a întâmplat. Ştiam că se întâmplă ceva cu Nico, însă treaba asta mi-a scăpat cumva de pe radar. Am crezut că era ceva în neregulă în mintea lui, şi asta numai din cauza genelor mele defecte, când, în realitate, nu era decât vina lui Jonathan Lowell.

— Tata o să vină repede acasă? mă întreabă Nico plin de speranţă, în timp ce luăm cina împreună.

Le-am pregătit macaroane cu mult unt pe deasupra. Nu am avut stare nici măcar să adaug nişte brânză.

— Aşa sper, îi răspund cinstit.

— Dar n-a făcut nimic rău, adaugă Ada cu o voce firavă. De ce trebuie să-l bage la închisoare?

— Pentru că nu poţi să le spui poliţiştilor că n-ai săvârşit tu crima, iar ei să-ţi dea drumul, pur şi simplu, îi explic eu. Dar nu-ţi face griji, are o avocată excelentă. O să se întoarcă repede acasă.

Dacă mi-o spun şi mie de suficiente ori, poate se îndeplineşte.

După cină le fac nişte floricele în cuptorul cu microunde şi, ca prin miracol, reuşesc să nu le ard, aşa cum s-a întâmplat ultima dată. Îi instalez pe copii pe canapea, la desene animate şi ospăţ cu floricele. Chiar după ce pornesc

şi eu un film, îmi sună telefonul.

Este numărul secţiei de poliţie locală.

Sar de pe canapea şi mă chinui să nimeresc cu degetul butonul verde, ca să preiau apelul. Mă duc în bucătărie şi aud de la celălalt capăt cunoscutul accent italian:

— Millie?

Aproape că izbucnesc în lacrimi.

— Enzo! Oh, Doamne... Nu-mi vine să cred că te-au lăsat să mă suni...

— Am cinci minute. Atât.

Cinci minute nu înseamnă suficient timp ca să spun tot ce-am de spus, dar e un început.

— Prostule ce eşti. De ce te-ai apucat să mărturiseşti?

— Pentru Ada, spune el încet, ca şi cum s-ar teme că este ascultat. Aş face orice pentru ea şi Nico. Tu nu?

— Ba da, recunosc eu. Şi eu aş face la fel.

— Şi pentru tine, Millie.

Asta mi-a pus capac. Ochii mi se umplu de lacrimi.

— Trebuie să mă susţii în chestia asta. Te rog. N-o să aibă necazuri din pricina asta. N-are decât 11 ani.

— Millie, i-a tăiat gâtul cu briceagul. Asta înseamnă că o să aibă necazuri.

Asta-i partea care nu-mi dă pace. Jonathan Lowell avea două răni prin înjunghiere. Ada l-a înjunghiat în burtă, ca să-l facă să se dea la o parte din drum, dar în niciun caz nu-i atât de înaltă încât să taie eficient gâtul unui bărbat care stă în faţa ei. Nu mi-a spus chiar fiecare amănunt – doar că l-a înjunghiat ca să treacă de el – şi nu am vrut s-o presez, pentru că era deja foarte tulburată.

Aşa că nu pot decât să-mi imaginez ce trebuie să se fi întâmplat cu adevărat acolo. Eu l-am găsit pe Jonathan în living, nu în camera secretă, deci lama briceagului înfiptă în stomac nu l-a răpus pe loc. Probabil că a încercat să vină după ea, apoi s-a prăbuşit destul de repede. Iar după aceea Ada s-a întors din drum şi i-a tăiat gâtul în timp ce Jonathan zăcea la pământ. Ca să fie sigură că e mort.

Ăsta da sânge rece. Chiar şi pentru mine. Cu toate că,

dacă a crezut într-adevăr că Jonathan îi făcea rău lui Nico şi că vine şi după ea, atunci a făcut ce trebuia să facă.

Totuşi, rămâne dificil de susţinut că un asemenea atac mai este autoapărare.

— Nu contează, spun eu. Enzo, avem nevoie de tine acasă. Suntem pierduţi fără tine. Te rog, spune adevărul şi las-o pe Cecelia să se ocupe mai departe.

— N-o să-mi denunţ propria fiică. Nu. Niciodată.

Urăsc încăpăţânarea asta a lui. Însă, dacă m-aş fi aflat în aceeaşi situaţie, aş fi făcut la fel.

— Ai recunoscut crima în faţa poliţiştilor?

— Nu încă. Nu mi-a dat voie Cecelia. Dar mâine...

— Te rog, nu face asta, îl implor eu. Ştiu că tu crezi c-o ajuţi pe Ada, însă n-o să-i fie mai bine cu taică-său în puşcărie. O să-i distrugă complet viaţa. Nu-ţi dai seama? Trebuie să vii acasă şi apoi o să găsim noi o cale să trecem peste asta.

În fundal, aud o voce care se răsteşte la el. Şi-a folosit cele cinci minute.

— Millie, rosteşte el în grabă, te rog să le spui copiilor că-i iubesc. Indiferent ce-o să se întâmple.

— Şi noi te iubim, dau eu să spun, dar sunt aproape sigură că i-au tăiat legătura după primul cuvânt. Nu se mai aude nimic.

Enzo îşi va petrece noaptea într-o celulă inconfortabilă şi rece din arestul poliţiei. De fapt este vară, aşa că o să fie o celulă inconfortabilă şi înăbuşitoare. Poate că după o noapte ca asta o să-şi dea şi el seama că nu vrea să-şi petreacă aşa tot restul vieţii.

Cel puţin eu la asta trebuie să sper.

ŞAPTEZECI ŞI ŞASE

Seara abia dacă reuşesc să aţipesc.

O fi el Enzo cel care-şi petrece noaptea într-o celulă, dar eu sunt aia care se foieşte şi se răsuceşte în aşternut. Mă tot gândesc la perioada pe care am petrecut-o în închisoare. Deşi eram înconjurată de oameni, mă simţeam mereu atât de singură. Nu mi se părea că mă potrivesc în locul acela. Nu cred că e cineva care să simtă aşa ceva.

Mi-aş dori ca şi Enzo să înţeleagă că este îngrozitor acolo. Poate că nu s-ar repezi aşa să renunţe la viaţa lui.

Decid ca mâine-dimineaţă să-i trimit pe copii la şcoală, măcar ca să păstrăm o aparenţă de normalitate. Îi conduc spre staţia de autobuz şi nu mă surprinde deloc s-o văd şi pe Janice acolo, cu Spencer legat în lesă, ca de obicei.

Janice pufneşte.

— Sunt surprinsă să te văd aici tocmai *pe tine.*

— Locuiesc chiar acolo, arăt eu spre casa noastră. De ce n-aş fi aici?

Lui Janice, vorbele mele nu i se par câtuşi de puţin amuzante.

— Vreau să spun, după lucrul îngrozitor pe care l-a făcut soţul tău. Nu ţi-e ruşine să-ţi arăţi faţa?

Nu-mi vine să cred că a spus aşa ceva în faţa copiilor. Am înghiţit multe mizerii de când m-am mutat aici, doar ca să avem linişte, dar gata, sa terminat cu asta. La urma urmelor, sunt destul de sigură că, indiferent ce se întâmplă, nu vom mai locui prea multă vreme în locul ăsta.

— Soţul meu n-a făcut nimic rău, Janice. Ai înţeles tu greşit.

Pufneşte iar.

— Nu prea cred. Un bărbat care arată aşa face mereu probleme.

Adică ea crede că soţul meu este criminal doar pentru că e prea arătos?

— Enzo e un om bun, spun cu fermitate. Şi nu am nevoie ca o vecină băgăcioasă să-mi spună altceva despre el. Aşa că, Janice, de ce nu-ţi vezi tu dracului de treaba ta, de azi înainte?

Janice rămâne cu gura căscată, de parcă nu ar fi obişnuită să i se vorbească astfel. Mă uit spre copii şi, pentru prima dată de la arestarea tatălui lor, mi se pare că văd pe feţele lor umbra palidă a unui zâmbet.

După ce îi văd în siguranţă în autobuz, mă întorc acasă. Ajung la peluza din faţă chiar în clipa în care cunoscutul Dodge Charger negru trage lângă bordură. Geamul din dreapta şoferului coboară repede şi detectivul Benito Ramirez scoate capul pe el.

— Millie, spune el. Urcă în maşină.

Am încredere în Ramirez mai mult decât în orice alt poliţist din lume, dar tot nu mă încântă gândul de a urca fără explicaţii în maşina unui copoi.

— Trebuie să ajung la audierea pentru cauţiune în mai puţin de două ore.

— Trebuie să vorbim, spune el cu voce gravă.

— Despre ce?

— Millie, vrei să urci în maşină? Te rog eu frumos? Haide. Vrei să te întorci la timp pentru audierea pentru cauţiune, nu?

Oh, ce mama dracului, fie ce-o fi.

ŞAPTEZECI ŞI ŞAPTE

— Presupun că ştii despre Ada, îi spun lui Ramirez amândoi stând pe scaunele din faţă ale Dodge-ului său.

— Ştiu, spune el. Cecelia mi-a spus totul.

— L-a ucis pe Jonathan Lowell, îi spun, chiar dacă o parte din mine tot nu crede asta. Cum ar putea micuţa mea să taie gâtul unui om?

— Pare că perversul ăla a meritat-o.

— Şi totuşi.

Detectivul ridică din umeri.

— Aşchia nu sare departe de trunchi.

Tresar. Ada nu ştie nimic despre trecutul meu. Poate s-ar simţi mai bine dacă i-aş spune…

Nu, nu-i pot spune. Nu vreau să-şi piardă respectul faţă de mine.

— Deci, despre ce voiai să vorbim? îl întreb pe Ramirez.

Ridică privirea spre mine. Are ochii la fel de întunecaţi şi serioşi ca ai soţului meu.

— Este vorba despre Suzette Lowell. Trebuie să-ţi spun ceva despre ea şi tu nu ai voie să spui nimănui din lumea asta.

— OK.

— Vorbesc serios, Millie. O să rămân fără job.

Acum mi-a stârnit de-a binelea interesul.

— N-o să spun nimănui. Ai cuvântul meu.

— Au verificat camera aia de sub scară. Şi ghici ce au găsit.

Dacă-mi zice că era un schelet de copil acolo.

— Nu sunt sigură că vreau să aflu.

— Millie, au găsit amprentele lui Suzette Lowell.

Îmi ia câteva clipe să procesez ce-mi spune. Dacă în cameră s-au găsit amprentele lui Suzette.

Ştia de cămăruţă. Ştia totul despre cămăruţa aia. *De aceea* nu l-a vrut pe Nico în casa ei. Nu pentru că se temea

că o să spargă ceva sau o să facă dezastru. Nu-l voia acolo fiindcă ştia că soţul ei era un pervers.

Cu toate astea, l-a lăsat să vină. Cum îndrăzneşte? Dacă Jonathan le-a făcut rău lui Nico sau Adei? Dacă.

— O s-o ucid, icnesc eu.

— Ce urmează să se întâmple cu ea va fi mult mai rău de-atât. Au mai găsit ceva în camera aia.

Şi apoi îmi spune ceva atât de îngrozitor, încât îmi vine să vomit pe tapiţeria maşinii.

— Stă la hotel, îmi spune Ramirez. Poliţia plănuieşte s-o aducă pentru interogatoriu. Dar voiam să-ţi spun ţie mai întâi.

Mi se învârte capul de la veştile cu totul neaşteptate aduse de Ramirez. Suzette ştia. *Ştia.* Iar acum urmează să fie acuzată de complicitate la lucrurile îngrozitoare făcute de soţul ei. Dacă nici asta nu e dreptate, atunci nu ştiu care alta ar fi.

Doar că acest lucru nu va schimba faptul că Ada e cea care l-a ucis pe Jonathan. Nu va schimba faptul că Enzo refuză să-şi denunţe fiica şi îşi va petrece restul zilelor în puşcărie, ca s-o protejeze.

Şi acesta-i momentul în care îmi pică fisa. S-ar putea să existe o cale de a repara lucrurile.

— Benny, spun în grabă, avem timp să vorbim cu Suzette înainte s-o ridice poliţia?

Ridică mirat din sprâncenele stufoase.

— Glumeşti, nu?

— Trebuie să vorbesc cu ea.

— Nu pot să te aduc cu mine într-o misiune a poliţiei. O să mă *concedieze.*

— Bine.

Mă bat cu degetele în genunchi, peste blugi.

— Atunci du-mă la hotel şi lasă-mă să-i vorbesc eu singură.

— Nici vorbă. Nu te las singură cu femeia aia. Copiii n-au nevoie ca şi mama lor să fie închisă pentru crimă.

— Te rog, îi spun. Îmi eşti dator cu chestia asta, Benny.

— De fapt, îţi sunt dator cu cel puţin zece chestii.
Se scarpină în barba uşor crescută.
— Şi despre ce vrei să vorbeşti cu ea?
Dau din cap în direcţia volanului.
— Îţi explic totul pe drum.

ŞAPTEZECI ŞI OPT

Ramirez mă duce la un hotel fiţos de la periferia oraşului. Pare genul de loc cu spa în fiecare cameră şi cu lenjerii schimbate la fiecare oră. Cu alte cuvinte, un hotel pe care nu mi l-aş putea permite nici în cele mai nebuneşti visuri ale mele.

Un valet ia cheia ca să parcheze maşina, iar noi ne îndreptăm spre recepţie. Ramirez bagă mâna în buzunar şi scoate ecusonul, pe care îl aşază pe tejghea.

— Sunt detectivul Ramirez, de la NYPD. Caut o persoană cazată aici, doamna Suzette Lowell.

Recepţionerul ridică receptorul telefonului şi sună în camera lui Suzette. După ce-i spune că o caută un poliţist de la NYPD, ni se permite imediat accesul.

— La etajul zece, în capătul culoarului, ne spune recepţionerul.

Mă îndrept hotărâtă spre lift, iar Ramirez grăbeşte pasul ca să ţină ritmul cu mine. Pereţii liftului sunt în întregime din oglinzi, lucru care îmi provoacă o senzaţie de greaţă. Sau poate că greaţa vine de la faptul că o s-o întâlnesc pe soţia celui care mi-a ameninţat amândoi copiii, în timp ce ea a permis să se întâmple aşa ceva. Dumnezeu ştie ce i-ar fi făcut lui Nico dacă n-ar fi intervenit Ada.

— Nu ştiu ce să zic despre toate astea, Millie, spune Ramirez. Mai degrabă aş fi făcut lucrurile ca la carte, după ce era adusă la secţie.

— Te rog, dă-mi şansa să vorbesc cu ea. Asta e cea mai bună ocazie să- mi salvez familia din gura lupului. Trebuie să încercăm.

Nu face decât să dea din cap.

Ajungem la etajul al zecelea şi liftul scoate un sunet de

clopoţel. Ies repede şi o pornesc spre camera lui Suzette – Ramirez trebuie s-o ia la fugă ca să ţină pasul cu mine. Nu mă opresc până când nu ajungem la uşă. Ridic pumnul ca să ciocăn, în timp ce Ramirez oftează şi clatină din cap.

— O clipă, vă rog! se aude o voce din spatele uşii.

O secundă mai târziu, uşa se deschide larg şi în prag o văd pe Suzette, îmbrăcată într-un halat de baie pufos, cu numele hotelului imprimat pe rever. Zâmbetul pe care a reuşit să-l mimeze cu buzele ei rujate se evaporă într-o clipită când mă vede în prag.

— *Tu* ce faci aici? şuieră ea.

— Doamna Accardi a venit cu mine, doamnă Lowell, spune Ramirez.

Se uită când la unul, când la celălalt şi pentru un moment sunt convinsă că o să ne trântească uşa în nas. Ar fi dreptul ei s-o facă.

— Sunteţi într-adevăr de la poliţia din New York? întreabă ea.

— Vă asigur că da, răspunde Ramirez. Şi, dacă ne îngăduiţi mie şi doamnei Accardi să intrăm în cameră, aş vrea să vă fac o ofertă care o să ne scutească pe toţi de o mare suferinţă pe mai departe.

Suzette pune mâinile în şolduri.

— Arătaţi-mi legitimaţia.

Îndatoritor, Ramirez bagă din nou mâna în buzunar şi scoate ecusonul. I-l arată, iar Suzette îl examinează o clipă, ca şi când ar putea face diferenţa între o legitimaţie falsă şi una reală. Însă dacă asta o face să se simtă mai bine, n-are decât să-şi dea singură de lucru.

— Bine, spune ea înţepată. Puteţi intra un minut, dar mă pregăteam să intru la duş.

— Fac prinsoare că aveţi duşuri frumoase aici, spune Ramirez, intrând în camera de hotel.

Suzette are şansa de a-mi trânti uşa în nas, dar nu se mişcă destul de repede şi reuşesc să mă strecor şi eu înăuntru.

— Dar nu la fel de frumoase ca acelea de la

dumneavoastră de acasă, totuşi.

— Mulţumesc, spune Suzette la fel de ţeapănă. Din motive evidente, încă nu pot merge acasă.

— Oh, ştiu.

Se opreşte când dă de patul uriaş.

— Vreţi să luaţi loc, doamnă Lowell?

— Nu cred că este nevoie să ne facem foarte confortabili.

Ramirez zâmbeşte strâmb.

— Corect, nimic de zis.

— Deci, despre ce doreaţi să-mi vorbiţi, domnule detectiv?

— Păi, de fapt, spune el, este vorba despre casa dumneavoastră. Poliţia a trecut pe-acolo, după cum ştiţi.

Suzette îşi dă ochii peste cap.

— Aşa merge treaba cu scena crimei, presupun.

— Şi au cercetat fiecare părticică din ea.

Suzette mijeşte ochii şi desluşesc în ei o scurtă străfulgerare de teamă.

— Şi ce ar trebui să însemne asta?

— Adică, spune Ramirez, au văzut şi camera de sub scară.

Dacă nu m-aş fi uitat ţintă la chipul lui Suzette, poate aş fi ratat felul în care a pălit. Jur pe Dumnezeu, dacă Ramirez n-ar fi stat lângă mine în clipa asta, i-aş fi scos ochii cu unghiile. I-aş smulge inima din piept chiar în secunda asta.

— Eu… nu ştiu despre ce vorbiţi, bâiguie Suzette.

— Nu?

Ramirez arcuieşte una dintre sprâncenele lui negre.

— Deci nu ştiţi că sub scară, la parter, există o încăpere cu uşa mascată de un raft cu cărţi?

Suzette clatină încet din cap.

— Cred că am văzut un soi de debara pentru depozitare când ne-am mutat aici, dar n-am ajuns s-o folosim, până la urmă.

— Este foarte ciudat, cade pe gânduri Ramirez.

— Nu chiar, răspunde ea. Jonathan cumpărase deja casa

când m-am mutat eu acolo, aşa că n-am văzut niciodată planul cu ochii mei.

— Chiar dacă sunteţi agentă imobiliară, nu v-aţi uitat niciodată pe planurile propriei case?

Ridică din umeri.

— Era deja cumpărată şi nu ne gândeam să vindem. De ce să mă fi uitat? E cumva *un delict,* domnule detectiv?

— Totuşi, iată ce situaţie avem.

Ramirez ridică privirea spre ea.

— Amprentele dumneavoastră sunt peste tot prin încăpere. Aşa încât, dacă nu ştiaţi de ea, cum s-a întâmplat, mai exact, să vă lăsaţi amprentele acolo?

Când Ramirez a intrat în cameră, Suzette a refuzat invitaţia lui de a lua loc. Însă acum se prăbuşeşte pe saltea, cu faţa pământie. Mă simt răzbunată când văd cât de rău arată. O meritä.

— Ştiţi ce a mai găsit poliţia în camera aceea? o întreabă Ramirez.

Nu poate decât să dea din cap, fără o vorbă.

— Am găsit sânge şi ADN aparţinând unui puşti pe nume Braden Lundie, spune el. Un puşti care a dispărut acum trei ani. Chiar acum, în timp ce vorbim, poliţia face săpături în curtea din spatele casei. Aveţi vreo idee despre ce vor găsi acolo?

Suzette pare să aibă probleme cu respiraţia. Pare să-şi fi pierdut complet cuvintele, la fel cum am păţit şi eu când Ramirez mi-a dezvăluit şi această informaţie, pe drum încoace. Din păcate pentru ea, eu mi-am recăpătat între timp cuvintele.

— Tu eşti complice la uciderea acelui băieţel, Suzette, şuier spre ea. O să mergi la puşcărie pentru tot restul vieţii tale. Şi o meriţi.

Mi se pune un nod în gât.

— Ştiai că soţul tău a ucis un copil şi n-ai spus nimănui. L-ai lăsat să se plimbe liber prin lume. Şi l-ai mai primit şi pe băiatul meu la voi în casă! Cum ai putut? Ce naiba e în neregulă cu tine?

Preţ de o clipă, Suzette îşi acoperă faţa cu mâinile, rămânând în continuare tăcută.

— Doamnă Lowell? intervine Ramirez.

Când îşi ridică faţa din mâini, îi vedem obrajii scăldaţi în lacrimi.

— N-am ştiut de Braden decât după ce s-a întâmplat. Dacă aş fi ştiut…

— Dar *ai ştiut,* spune Ramirez cu un mârâit gros. Ştiai ce a făcut şi nu ai sunat la poliţie. N-ai spus nimănui.

— Ce rost ar mai fi avut? Era prea târziu!

Simt că-mi vine să vomit. Janice pomenise ceva de acel băiat dispărut cu ani în urmă, dar am crezut că era ea prăpăstioasă, mai ales după ce Suzette susţinuse sus şi tare că băiatul a fost găsit, în cele din urmă. S-a dovedit că Janice a avut dreptate. Faptul că Suzette a spus acum că denunţul ar fi venit prea târziu înseamnă că nu va exista un final fericit pentru familia lui Braden.

— Şi eu îl uram, să ştiţi.

Îşi şterge cu dosul palmei ochii înlăcrimaţi.

— Nu mai suportam să stau sub acelaşi acoperiş cu omul ăla. Dar am rămas cu el ca să-l supraveghez, să mă asigur că nu mai face nimic. ştiţi voi, că nu mai face niciodată *ceva* asemănător. Am protejat alţi copii de răul pe care putea să li-l facă.

Mă uit fix la ea.

— Uau, eşti o sfântă.

— Millie, murmură ea, dacă aş fi chemat poliţia, *ştii* ce impact ar fi avut asta asupra vieţii mele? Aş fi fost soţia unui ucigaş de copii. Ai idee cum e să trăieşti o astfel de viată?

Clatin din cap.

— Eşti de-a dreptul josnică, Suzette.

Cel putin de data asta are decenta să plece privirea.

— Detectivul Ramirez a venit aici ca să te ridice şi să te ducă la sectie, continui eu. Dar l-am convins să nu o facă, fiindcă o să-ti dăm posibilitatea să alegi altceva.

Suzette ridică privirea spre mine, surprinsă. Mă uit şi eu spre Ramirez, care dă din cap în semn de încuviinţare, aşa

încât îmi continui ideea:

— Trebuie să mărturiseşti uciderea soţului tău. Spune că l-ai ucis pentru că ai aflat ce se petrecea în camera aceea şi de aici şi amprentele tale existente peste tot. Poţi s-o numeşti autoapărare.

— Adică vrei să mint? icneşte ea.

— Poţi alege, intervine Ramirez. A doua variantă este să-l laşi pe Enzo să plătească pentru o crimă pe care n-a săvârşit-o, iar apoi noi o să te acuzăm *pe tine* de complicitate la uciderea băieţelului aceluia. Şi, crede-mă, o să te urmărim *până-n pânzele albe.*

Suzette se uită la noi, clătinând din cap.

— Dar nu eu l-am ucis pe Jonathan.

— Insă, dacă ai fi făcut-o, nimeni nu te-ar putea condamna, nu? Iţi iei un avocat bun – pe care ţi-l permiţi – şi s-ar putea să nu faci deloc puşcărie. Dar, dacă te încalţă pentru copilul ăla. sau fie şi numai dacă oamenii *vor crede* că eşti implicată, ceea ce ştim amândouă că se va întâmpla…

Trage cu zgomot aer în piept. I-am oferit două variante îngrozitoare. Pentru o fracţiune de secundă, aproape că-mi pare rău de ea. Apoi îmi amintesc ce-a făcut.

— Dar sângele de pe cuţitul lui Enzo? întreabă ea. De la poliţie ştiu despre asta.

— Enzo şi-a lăsat cuţitul la voi acasă.

Ramirez ridică din umeri.

— Tu l-ai folosit ca să-ţi ucizi soţul, apoi ai încercat să scapi de dovezi, dându-i-l înapoi.

Suzette coboară privirea spre propriile palme. Indiferent ce va decide, viaţa e pe cale să i se schimbe pentru totdeauna.

— Pot să mă gândesc un pic la asta? întreabă ea cu voce firavă. Ramirez se uită la ceas.

— Poţi să te gândeşti, dar îţi spun de-acum că detectivul Willard este pe drum. O să ajungă dintr-o clipă într-alta.

Suzette respiră sacadat.

— Vă supăraţi dacă ieşiţi un pic, să mă îmbrac?

Ramirez e de acord să ieşim – trebuie să plecăm de-aici înainte să ne găsească detectivul Willard şi să înţeleagă ce punem la cale. În timp ce uşa se trânteşte în spatele nostru, arunc priviri ucigătoare îndărăt, spre camera de hotel. N-am plăcut-o niciodată pe Suzette Lowell, dar habar n-aveam de gradul ei de depravare. Habar n-aveam că va acoperi crime atât de îngrozitoare doar de dragul propriei reputaţii. Mă uit spre Ramirez şi îmi dau seama că şi el se gândeşte la acelaşi lucru.

— Doar pentru tine şi Enzo, Millie, spune el. O să trag toate sforile posibile ca să punem lucrurile cap la cap şi să-l scăpăm din necaz.

— În cazul ăsta, o să fim chit, răspund eu.

— Nu, cred că tot îmi mai rămân câteva datorii de plătit.

Apropii urechea de uşa camerei de hotel, ascultând zgomotele dinăuntru.

— Dacă încearcă să se sinucidă?

— N-o să facă una ca asta. Este o luptătoare. Îţi dai seama imediat.

— Ce crezi că va decide?

Zâmbeşte trist.

— O să mărturisească uciderea soţului ei – sunt absolut sigur de asta. Nu vrea cealaltă acuzaţie. Şi ştie că o avem la mână.

Sper ca Ramirez să aibă dreptate. Am nevoie de soţul meu. Şi am nevoie ca acest coşmar să se termine.

Deşi am impresia că nu se va termina aşa curând.

ŞAPTEZECI ŞI NOUĂ

Au trecut aproape două săptămâni de când Suzette Lowell a mărturisit uciderea soţului ei, Jonathan Lowell.

Ne-am adunat toţi patru în bucătărie pentru micul-dejun, lucru care nu mai părea posibil cu doar două săptămâni în urmă. Dar acum Enzo s-a întors acasă. După mărturisirea făcută de Suzette, poliţia a renunţat la toate acuzaţiile împotriva lui.

Implicarea Adei în această crimă este cunoscută numai de noi.

— Îmi plac la nebunie clătitele cu fulgi de ciocolată, spune Nico în timp ce se înfruptă fericit din farfuria cu clătite făcute de mine.

Enzo îmi aruncă un zâmbet peste masă. Pare încă obosit după evenimentele ultimelor câteva săptămâni, dar este acasă şi asta e tot ce contează. Iar familia noastră îşi vindecă rănile. Nico, în special, va avea nevoie de multă terapie după tot ce s-a întâmplat, însă e în regulă. O să ne revenim din povestea asta.

Nu vom permite ca ceea ce au făcut cei doi Lowell să ne distrugă.

— Încă o săptămână de şcoală, le aminteşte Enzo copiilor, apoi intraţi în vacanţa de vară. O să facem o excursie undeva, bine?

— Unde? întreabă Ada.

— Da, unde? întreb şi eu, pentru că este prima dată când aud de această posibilă excursie.

— O să decidem unde, spune el. Cred că avem nevoie să plecăm departe de-aici.

Are dreptate. Trebuie să plecăm departe de-aici. În vara asta vom vinde casa. După tot ce s-a întâmplat, nu mă mai văd locuind aici. Trebuie să găsim un loc mai ieftin, unde să nu ne îngrijorăm pentru fiecare factură. Poate că o să ne mutăm într-un loc cu totul şi cu totul diferit de acesta. Un nou început ar fi minunat.

— Vreau să mergem la Disneyland, se bagă în vorbă Nico.

— Şi eu! intervine Ada.

— În Florida este foarte cald vara, le amintesc eu.

— Acolo e Disney *World,* mamă, mă corectează Ada. *Disneyland* este în California.

California? Vorbeşte serios? Eu mă gândeam mai degrabă la o excursie până la Jersey Shore. Mă uit spre Enzo, care ridică din umeri. Nu cred că o să mergem în California în vara asta – nu avem buget pentru patru bilete de avion dus-întors până în cealaltă parte a ţării. Dar deocamdată nu am inima să le spulber visurile despre Disneyland.

Autobuzul şcolii trebuie să ajungă curând, aşa că-i zorim pe amândoi copiii spre uşă, tocmai la timp ca să-l prindă în ultimele secunde. Imediat după plecarea lor, Dodge Chargerul negru trage în rondul din *cul-de-sac.* Cu toate că mă bucur de fiecare dată când îmi văd prietenul, nu pot spune că nu simt un ghimpe de îngrijorare când un poliţist parchează în faţa peluzei noastre.

Însă Enzo nu pare câtuşi de puţin îngrijorat. Îi face cu mâna lui Ramirez, când îl vede ieşind din maşină.

— *Buongiorno,* Benny!

Ramirez îi face şi el cu mâna, apoi îmi vede expresia şi spune repede:

— E doar o vizită de curtoazie, Millie. Totul este în regulă.

Slavă Cerului.

— Vrei să intri? îl întreb.

— Nu pot, spune el. Am o dimineaţă plină. Mă aflam prin preajmă, aşa că am vrut doar să mă asigur că sunteţi bine. Este totul în regulă?

— Suntem bine, spune Enzo. Îţi mulţumim pentru tot.

— Şi copiii? întreabă Ramirez. Se descurcă bine cu toate astea?

— Da, răspund eu cu o oarecare ezitare.

— Millie este îngrijorată în privinţa Adei, intervine Enzo.

Are dreptate. Urăsc s-o recunosc, dar am devenit obsedată de ceea ce a făcut fiica mea. Îmi dau seama că Jonathan Lowell era o persoană oribilă şi că merita să moară, dar îl tot văd acolo, întins pe podea, cu gâtui spintecat dintr-o parte în alta.

Fiica mea a făcut asta.

— Ada o să fie bine, mă asigură Ramirez. Uite, Millie, a făcut ce trebuia să facă. Înţelegi asta, nu?

— Cred că da.

— A fost vina mea, spune Enzo. Eu i-am dat briceagul ăla. Tata mi l-a dăruit mie cam la aceeaşi vârstă şi nu m-am gândit că ar putea fi o problemă. Nu voiam decât s-o ştiu în siguranţă. Dar acum trăim într-o lume complet diferită.

Totuşi, nu-l pot învinui pe Enzo. Briceagul este cel care i-a salvat viaţa.

Dacă nu l-ar fi luat cu ea, Dumnezeu ştie ce i s-ar fi întâmplat.

Mă tulbură însă ce-a făcut cu el. Tot n-am vorbit despre cum i-a tăiat gâtul lui Jonathan.

— În orice caz, spune Enzo, dacă eşti prea ocupat ca să intri pentru o cafea, vino la cină în seara asta, bine?

— De fapt.

Ramirez se trage de cravată.

— În seara asta am o întâlnire.

Preţ de o clipă îmi uit grijile în privinţa Adei şi buzele mi se arcuiesc într-un zâmbet.

— O întâlnire? *Serios?*

Ramirez îmi întoarce un zâmbet ce pare a fi o combinaţie duioasă de entuziasm şi emoţie.

— Vă vine sau nu să credeţi, dar Cecelia m-a cuplat cu maică-sa. Este doar a doua întâlnire, dar am vorbit mult la telefon şi... Ştiu că e prea devreme, dar îmi place mult femeia aia. Este chiar deosebită.

Aproape că izbucnesc în râs în faţa acestei declaraţii care reprezintă, aproape sigur, cea mai subevaluată observaţie a secolului.

— Chiar este, confirm eu.

— Poate că acum o să te pensionezi, îl tachinează Enzo.

— Niciodată.

Dar, dacă există cineva care l-ar putea convinge pe omul ăsta să se pensioneze, într-un final, aceea este Nina Winchester.

— În fine, spune el, ar trebui să plec. Dacă aveţi nevoie de ceva, daţi- mi un telefon.

Ramirez se urcă în maşină şi îl vedem cum se îndepărtează pe alee. Trebuie să mă duc şi eu la serviciu, deşi în ultima vreme mi-e cam greu să mă concentrez. Sunt fericită că soţul meu a fost eliberat din închisoare, însă mă consumă grijile referitoare la copii. Mai ales la Ada.

— Millie, spune Enzo. Trebuie să laşi la o parte grijile astea.

Apoi adaugă:

— Nu-ţi fac bine la tensiune.

— Tensiunea mea este în regulă acum, îţi mulţumesc foarte mult pentru grijă.

Şi chiar este. O verific în fiecare zi, iar în ultima săptămână valorile au arătat perfect.

— Atunci hai s-o ţinem aşa.

Mă sărută pe obraz.

— Ada o să fie bine. Mama ei a fost bine şi ea o să fie bine.

Are dreptate. Trebuie să-mi spun asta neîncetat. Ada nu a greşit cu nimic. Este o eroină, din punctul meu de vedere.

Dar sunt mama ei. E treaba mea să-mi fac griji. Aşa că o să continui s-o supraveghez şi să mă îngrijorez.

OPTZECI

ADA

A trecut cam jumătate din ora de Bibliotecă.

Stau la una dintre mesele de la fereastră şi citesc o carte minunată, intitulată *Rebecca* şi e scrisă de Daphne du Maurier. Este veche, dar te bântuie. Când o citesc, mă trec fiori reci pe şira spinării. Nu a mai rămas decât o săptămână de şcoală şi sper s-o pot termina la timp.

Dacă n-o să pot, o să fie din cauza puştiului ăluia, Hunter.

M-a lăsat în pace pentru o vreme, însă azi se întoarce cu o revanşă. Se aşază vizavi de mine chiar de la începutul orei şi primul lucru pe care mi-l spune este:

— Ieşi cu mine vineri seară, Ada?

— Nu, mulţumesc, îi răspund înţepată.

— Dar sâmbătă seara?

— Nu.

— Duminică? Luni?

Bag şi mai mult nasul în carte. Pur şi simplu o să-l ignor. Asta trebuie să faci cu băieţii ca el. Dacă nu le dai atenţie, pleacă. Cel puţin aşa spune mama.

— Ada, spune el cu voce cântată. A scris vreodată cineva un cântec despre tine?

Nu ridic privirea. Nu-i răspund.

— O să scriu eu chiar acum cântecul ăla, continuă Hunter. Iar apoi începe să cânte: *Adaaaa. M-am dus şi i-am oferit o apăăăăă. Apoi a ieşit cu mine la o îngheţată...*

Bibliotecara îl aude pe Hunter cântând şi ne aruncă amândurora o privire severă.

— Ada, Hunter, vă rog să păstraţi liniştea!

Dacă bibliotecara îşi imaginează că ne prostim împreună, o să ne ia cărţile şi o să ne pună să stăm la colţ. Iar eu chiar vreau să termin romanul pe care-l citesc.

— Te rog, încetează, îi spun lui Hunter. O să avem

probleme din cauza ta. Nu vreau decât să citesc cartea asta.

— Nu, nu vrei! spune el prea tare. Doar te prefaci că-ţi place cartea şi că te laşi greu. Aşa mi-a spus tata.

— Tatăl tău greşeşte.

— Tata nu greşeşte niciodată. Şi el, cel puţin, n-a fost la puşcărie pentru că a ucis pe cineva.

Mă înfurie să-l aud spunând asta. Tata nu l-a ucis pe domnul Lowell. Însă după ce s-a întors acasă, mi-a spus că, dacă ar fi ştiut ce-i făcea domnul Lowell lui Nico, ar fi făcut acelaşi lucru pe care l-am făcut şi eu.

Poliţia a reţinut briceagul tatei – cel pe care l-am folosit ca să-l înjunghii de domnul Lowell. Îmi doresc să-l fi avut şi azi la mine. Probabil că n-o să-l capăt niciodată înapoi; un lucru trist, fiindcă îmi plăcea mult.

Pe de altă parte, eu n-am nevoie de briceag.

Las jos exemplarul din *Rebecca.* Mă ridic de pe scaunul meu şi mă aşez pe cel de lângă Hunter. Nu se aştepta la asta, aşa că ridică din sprâncene.

— Hunter, încep eu, trebuie să ştii ceva.

Rânjeşte la mine.

— Da? În sfârşit, te dai pe brazdă?

— Nu.

Îl privesc direct în ochi, susţinându-i privirea.

— Dacă nu mă laşi în pace chiar în momentul ăsta, o să mă strecor în dormitorul tău în timp ce dormi.

Aştept o secundă, urmărindu-i reacţia.

— Şi, când o să te trezeşti a doua zi de dimineaţă, o să dai pătura la o parte de pe tine şi o să-ţi descoperi coaiele însângerate aşezate alături, pe cearşaf.

Râde.

— Poftim?

— M-ai auzit. Dacă mă mai deranjezi vreodată – pe mine sau pe oricare altă fată –, o să te castrez în somn.

„A castra” este un cuvânt pe care l-am învăţat de curând dintr-o carte pe care am citit-o. Cred că-l folosesc corect în acest context. Înseamnă să tai testiculele cuiva.

Îmi place felul cum i se scurge culoarea din obraji. Îl privesc încercând să se replieze.

— Tu... nu poţi face aşa ceva, se bâlbâie el.

— Hmm, poate că nu, răspund eu. De fapt, cred că pot. Ai vrea să afli?

Din expresia de pe chipul lui, nu cred că asta ar vrea. Sare de pe scaun şi se dă înapoi.

— Eşti psihopată, spune el.

Nu fac decât să ridic din umeri şi să-i zâmbesc.

Pleacă de la masa mea împleticindu-se, practic punându-şi singur piedică în dorinţa de a fugi de mine. Nu cred c-o să mă mai deranjeze de azi înainte. Mi-ar plăcea să ştiu că nu mai deranjează *nicio* altă fată.

Îmi iau cartea cu gândul să continui să citesc, însă înainte să mă reapuc, arunc o privire pe fereastra alăturată. Afară e destul de întuneric şi aproape că-mi văd reflecţia în geam. E ciudat, pentru că întotdeauna am avut impresia că sunt practic o copie a tatei, cu părul şi ochii mei negri. Dar acum, când mă privesc în fereastra aceasta înceţoşată, realizez că, pe măsură ce cresc, trăsăturile devin tot mai asemănătoare cu ale mamei. Nu mi-am dat seama de asta până în acest moment.

Arăt exact ca ea. Ce ciudat.

EPILOG

MARTHA

Stau la un hotel departe de Long Island.

Jed nu a catadicsit să mă caute de când am plecat, aşa că încep să mă simt, în fine, mai în siguranţă. Mi-a spus că, dacă încerc vreodată să-l părăsesc, o să mă vâneze până la capătul lumii şi-o să mă scalpeze, dar deocamdată nu m-a găsit. Totuşi, ţin aproape arma pe care mi-a dat-o Enzo, în caz că-şi face apariţia. Mă face să mă simt mai în siguranţă.

Cu toate astea, îmi fac griji pentru bani. Jed mi-a luat tot ce câştigasem, deci n-am rămas decât cu ceea ce am reuşit să pun deoparte, plus mica sumă pe care a reuşit să mi-o dea Enzo. Pot încerca să mai lucrez la negru, deşi e greu să găseşti un job într-un loc necunoscut, fără recomandări din gură-n gură. O să dureze ceva, dar eu sunt foarte muncitoare şi dornică să dovedesc asta. Am aşteptat prea mult ca să mă eliberez de monstrul ăla.

Şi am ştiut, când am văzut că familia Accardi s-a mutat în casa de alături, că ăsta va fi biletul meu de plecare.

Cu mulţi ani în urmă, pe când eram tânără şi plină de speranţă, am lucrat pentru o familie bogată. Aveau un fiu adolescent, genul de băiat care era convins că trebuie să aibă tot ce-şi doreşte. Îl antipatizam profund, mai ales după ce văzusem o fată ieşind în lacrimi din camera lui. Mai târziu, lam auzit râzând de toată povestea, în timp ce-i schimbam aşternuturile împroşcate cu sânge.

La trei luni după aceea, băiatul a murit.

Prima dată când am auzit de Wilhelmina Calloway, fata care avea să devină Millie Accardi, a fost în momentul în care a fost acuzată de uciderea fiului celor pentru care lucram. N-am avut nicio îndoială că băiatul a meritat genul de dreptate făcut de Millie, însă juriul n-a văzut lucrurile în felul ăsta. A fost condamnată pentru crima ei.

Am recunoscut-o pe Millie când a venit să vadă casa de

la numărul 14 de pe strada Locust, împreună cu chipeşul ei soţ. Era mult mai în vârstă, desigur, dar am recunoscut-o imediat. În atitudinea ei era ceva imposibil de uitat. Ceva din privire. O căutare rapidă pe internet mi-a dovedit că este cine credeam eu că e.

În clipa aceea, am ştiut că Millie va fi singura care mă poate ajuta să scap de Jed. Doar că aveam nevoie ca ea să se mute în casa aia.

Dar casele din cartierul acela s-au vândut mereu cu sume ridicol de mari. Era limpede că familia Accardi nu putea câştiga în războiul licitaţiilor. Aşa că i-am ajutat. Am stat de vorbă cu posibilii cumpărători, pomenind de acoperişul prin care curge apa sau de mucegaiul din mansardă. Unul câte unul, oamenii au renunţat, iar familia Accardi a cumpărat casa la un preţ de chilipir, exact aşa cum am sperat că se va întâmpla.

Îmi doream atât de tare să-i spun totul lui Millie, din momentul în care s-a mutat aici. Mă uitam mereu pe fereastră şi le supravegheam casa, aşteptând clipa potrivită când s-o prind singură şi să-mi vărs tot amarul. Eram sigură că mă va ajuta. Dar când am început să lucrez pentru ei, n-am prins niciodată momentul potrivit. De fiecare dată când încercam, încremeneam în loc.

Până la urmă, nu Millie a fost cea care m-a ajutat. Ci soţul ei, Enzo. A fost atât de drăguţ cu mine. Mi-a oferit mai mult decât îşi putea permite şi nu m-a lăsat să spun nu.

Chiar şi aşa, m-am temut că suma agonisită nu va fi de ajuns odată ce voi deveni o fugară şi din acest motiv, înainte de a pleca din hotelul în care mă refugiasem şi de a începe următoarea etapă a călătoriei mele, m-am dus pentru ultima dată acasă la Suzette Lowell. Am parcat în spate, pentru ca vecina aia băgăcioasă să nu-i spună lui Suzette că am fost acolo. Femeia avea o tonă de bijuterii şi multe alte chestii pe care puteam să le şterpelesc.

Mă simt vinovată s-o spun. Nu sunt hoaţă. Mi-am trăit toată viaţa cu cinste şi integritate. Soţul meu este cel care

m-a transformat în ceea ce sunt. Sper să nu-l mai văd niciodată.

Plănuiam ca în cincisprezece minute să scotocesc prin bijuteriile lui Suzette şi să iau ce-mi trebuie. Ştiam pe care dintre ele le poartă cel mai des şi cele cărora nu le va simţi niciodată lipsa. Are atât de multe şi toate sunt foarte scumpe. Trei sau patru dintre ele ar fi fost destul ca să mă scoată la liman.

Dar când am ajuns acasă la familia Lowell, s-a dovedit că domnul Lowell era deja acasă. Nu mă aşteptam să-l găsesc acolo în timpul zilei, aşa că m-a surprins, când am coborât scările, după ce şutisem trei coliere ale lui Suzette, să dau peste el în living, respirând cu greutate şi proptindu-se din răsputeri într-un raft lipit de peretele de sub scară, pe care încerca să-l mişte împingându-l cu toată greutatea corpului. A gemut zgomotos, apoi şi-a dus mâna la burtă. Mă întrebam de ce încearcă să mute raftul acela. Era limpede că se rănise în încercarea asta, pentru că a făcut un pas şi s-a cutremurat de durere.

— Unde e? a bombănit el printre dinţi. Unde s-a dus nemernica aia mică?

Înainte să-mi dau seama despre ce naiba vorbeşte, a ridicat privirea şi m-a văzut. Ştia că nu era ziua de curăţenie şi imediat pe chip i-a apărut o expresie bănuitoare.

— Tu, a mârâit el. Ce cauţi aici?

— Eu… am venit la curăţenie, am bâiguit eu.

Chiar dacă era limpede că nu am uneltele şi materialele necesare.

Poate că nici n-ar fi fost atât de grav dacă n-aş fi avut colierele în mâna stângă. Totul ar fi decurs altfel dacă mi-aş fi luat geanta cu mine şi aş fi putut să le dosesc acolo.

— Furai de la noi! a strigat el. Ştiam eu! *I-am spus* lui Suzette că aşa îi dispar bijuteriile! *I-am spus* că ar trebui să te concedieze!

— Nu, am răspuns eu cu disperare. N-am.

Dar domnul Lowell era furios. O ţinea langa, urlând şi

delirând cum că sunt o hoaţă nenorocită. Mi-a spus lucruri îngrozitoare, că o să sune el la poliţie şi că o să mă bage în puşcărie. În tot acest timp, se ţinea de stomac. Însă eu nu mă puteam gândi decât la ce-o să-mi facă Jed dacă o să fiu arestată pentru furt.

Probabil că o să mă omoare cu mâinile goale.

Nu ştiu în ce moment am văzut pe măsuţa de cafea de lângă noi cuţitaşul pentru deschis scrisorile. Sincer vorbind, totul s-a petrecut atât de rapid. L-am apucat şi, serios, nu am vrut decât să-l fac să tacă. Nu am vrut decât să-l fac să nu mai spună că o să sune la poliţie. Dar nu-mi mai amintesc decât că stătea întins pe podea şi că sângele îi ţâşnea din gât, adunându-se într-o băltoacă sub trupul lipsit de viaţă.

A trebuit să fug. Categoric nu aveam timp să stau să curăţ. Mai ales când am auzit-o pe Millie bătând la uşă.

Când am ajuns la uşa din spate, l-am văzut pe Enzo în curte. M-am temut că o să mă vadă, dar părea că se tăiase destul de rău la mână şi încerca să oprească sângerarea folosindu-se de tricou. Nu era atent. Nu m-a văzut când m-am strecurat spre luminişul unde parcasem maşina.

Mai târziu, am văzut la ştiri că Enzo a fost arestat. M-am simtit îngrozitor în momentul acela, mai ales după tot ce-a făcut pentru mine. Nu prea avea bani, cu toate astea m-a ajutat. Este un om atât de bun şi nu merita să meargă la puşcărie pentru ce făcusem eu. A fost cât pe ce să sun la politie şi să le spun că eu sunt cea care l-a ucis pe Jonathan Lowell. Însă, înainte să trec la fapte, a apărut o veste nouă, care m-a şocat.

Suzette a mărturisit că şi-a ucis sotul.

Nu prea am înţeles cum vine asta, dar pentru Suzette Lowell n-am simtit nici pe departe vreun regret că va merge la puşcărie. Este o persoană într-adevăr îngrozitoare.

În ultimele două săptămâni, am fost convinsă că va fi descoperit adevărul. Am fost convinsă că poliţia va veni să bată în uşa camerei mele de motel, cu un mandat de arestare pentru uciderea lui Jonathan Lowell. Dar lucrul

acesta nu s-a întâmplat. Nu m-au arestat. Nici măcar nu m-au interogat.

Presupun că nimeni n-o bănuieşte niciodată pe menajeră.

MULŢUMIRI

Uau, ce călătorie incredibilă am făcut de la publicarea primului volum al seriei, romanul *Menajera,* în aprilie 2022. Nu am crezut niciodată că această cărticică a mea va ajunge pe lista bestseller-elor *New York Times* şi că milioane de oameni vor fi citit-o până acum. După această uluitoare reacţie a publicului, era firesc să vreau să continui povestea lui Millie în *Secretul menajerei,* iar acum încă o dată, în *Menajera e cu ochii pe tine.*

Vreau să mulţumesc Bookouture fiindcă au fost cei care au dat viaţă seriei *Menajera,* şi în special lui Ellen Gleeson, pentru incredibila ei perspectivă atât asupra scrierii mele, cât şi asupra personajului Millie. Un mare „mulţumesc” agentei mele literare, Christina Hogrebe, precum şi întregii echipe de la Jane Rotrosen Agency, care a crezut în mine şi m-a susţinut permanent. Mulţumesc echipei de la Sourcebooks pentru munca neobosită de a scoate cartea *Menajera e cu ochii pe tine* în „lumea mare” şi de-a o pune în mâinile şi mai multor cititori. Apreciez foarte mult aceste lucruri!

Şi vă mulţumesc şi vouă, tuturor celor care v-aţi coborât privirea asupra manuscrisului meu în procesul de editare: mama, Pam, Kate şi Val. Sunt sigură că devine obositor să tot primiţi de la mine câte un manuscris însoţit de replica: „Scuze, probabil că mai trebuie lucrat”, aşa că vreau să ştiţi cât vă sunt de recunoscătoare.

Şi, în final, mulţumesc de un milion de ori incredibililor mei susţinători-cititori! Toate acestea se întâmplă numai datorită vouă! Aţi cerut o a treia carte cu Menajera? Iat-o!

DESPRE AUTOARE

Autoare de bestseller-e *New York Times,* Amazon Charts, *USA Today, Publishers Weekly* şi *Sunday Times,* Freida McFadden este medic practician specializat în leziuni cerebrale. Romanul Freidei s-a numărat printre cărţile înscrise în Amazon Editor’s Best Books of the Year, şi autoarea este câştigătoare a competiţiei Goodreads Choice Award. Romanele ei au fost traduse în mai mult de treizeci de limbi. Freida trăieşte alături de familia ei şi o pisică neagră într-o casă veche de sute de ani, cu trei etaje şi cu privelişte la ocean.

Millie a vrut să-şi îngroape trecutul cu orice preţ, fără să-şi dea seama însă că îşi sapă propria groapă.

„— Enzo, vino s-o cunoşti pe noua noastră vecină, Suzette.

Suzette îşi netezeşte iute bluza şi-şi dă pe după ureche o şuviţă din părul ei de culoarea caramelului. Dacă ar fi avut timp, sunt sigură că ar mai fi aruncat o ocheadă în oglinjoara cutiuţei cu pudră şi şi-ar fi împrospătat rujul. Dar nu-i timp pentru aşa ceva.”

Obişnuiam să fac curăţenie în casele altora, iar acum visul mi s-a îndeplinit: am grijă de propria mea casă. Bucătăria fermecătoare, strada liniştită şi curtea imensă în care copiii se pot juca ne-au convins să ne mutăm. Deşi sunt precaută în privinţa noii noastre vecine, când doamna Lowell ne invită la cină, ştiu că este şansa noastră de a ne face prieteni. Menajera ei ne deschide uşa. Poartă un şorţ alb, iar părul şi-l ţine prins în coc. Ştiu cum e să fii în locul ei, dar felul rece în care mă priveşte îmi dă fiori. Şi nu doar menajera familiei Lowell mă înspăimântă...

Pe strada noastră sunt sigură că văd o siluetă care ne urmăreşte din umbră. În plus, soţul meu se furişează din casă târziu, în noapte, iar când se întâmplă să o întâlnesc pe femeia care locuieşte vizavi, cuvintele ei mă înfioară: „Feriţi-vă de vecini!” Am făcut o greşeală teribilă mutându-mi familia aici?

Să fie această stradă din zona suburbana, aparent liniştită, cu vecini zâmbitori şi prietenoşi, cel mai periculos loc dintre toate?

Millie a vrut să-şi îngroape trecutul cu orice preţ,
fără să-şi dea seama însă că îşi sapâ propria groapd.

— Enxo, vino s-o cunoşti pe noua noastră vecină, Suzetto.

Suzette îşi netezeşte iute bluza şi-şi dă pe după ureche o şuviţă din părul ei de culoarea caramelului. Dacă ar fi avut timp, sunt sigură că ar mai fi aruncat o ocheadă în oglinjoara cutiuţei cu pudră şi şi-or fi împrospătat rujul. Dar nu-i timp pentru aşa ceva.

Obîşnuiom să lac curăţenie în cosele ohora, iar acum visul mi s-o îndeplinit: am grijă de proprio mea casă. Bucătăria fermecătoare, strada liniştita şi curtea imensă în care copiii se pot juca ne-au convins să ne mutăm. Deşi sunt precaută în privinţa noi noastre vecine, când doamna lowell ne invită la cină, ştiu că este şansa noastră de o ne face prieteni. Menajera ei ne deschide uşa. Poartă un şorţ alb, iar porul şi-l ţine prins în coc. Ştiu cum e sa fii în locul ei, dar felul rece în care mă priveşte îmi dă fiori. Şi nu doar menajera familiei lovvell mă înspăimântă...

Pe strada noastră sunt sigură că văd o siluetă care ne urmăreşte din umbră. în plus, soţul meu se furişează din cosă târziu, în noapte, iar când se întâmplă să o întâlnesc pe femeia care locuieşte vizavi, cuvintele ci mă înfioară: «Feriţi-vă de vecinii' Am făcut o greşeală teribilă mutându-mi familia ak»?

Să fie această stradă din zona suburbană, aparent liniştită, cu vecini zâmbitori şi prietenoşi, cel mai periculos loc dintre toate?

Capăt de stradă, de obicei de formă rotunjită, cu sau fără sens giratoriu, unde pot întoarce maşinile.

Locuieşte în cosa de alături.
Iţi ştie toate secretele...

ECU OCHII PE TINE

FREIDA McFADDEN

BOOKZONE